



Atanasie Toma,
ALERTĂ LA INTERPOL

LATANASIE TOMA

ALERTĂ LA INTERPOL

Editura Junimea 198

0 Redactor : ELENA CHIRIAC Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI
Aparut 1980
Format 19 x 100/32
Coli tipa 7,50
Bun de tipar la 8.1.1980
EDITURA JUNIMEA IASI Str. Gheorghe Dimitrov nr. 1
Ipsariu alecruat sub comanda 5151/871
la T. P. Bacău

Str Eliberării nr. 6

3Cum am ajuns la Interpol

Mă aflam la Paris, abia întors de la un festival „micul Cannes” * unde în calitate de trimis special al ziarului „Scinteia tineretului” am transmis în țară corespondențe entuziaste, sub titlul „Cind la Cannes locul vedetelor îl iau ideile”. Eram încă marcat de spiritul contestatar al lozincilor program pe care tineri cinești din 38 de țări ale lumii le exprimaseră cu vehemență într-un Cannes, în oare, timp de două săptămîni, au fost dezbătute modalitățile prin care filmul poate deveni un factor educativ al tinerei generații. „NU, cinematograful opiu ! DA, cinematograful gîndire ! Să cerem cinematografului să fie documentul viu al problemelor timpului nostru, să fie arhitectul omului de azi și mai ales al celui de mîine...”

Mă aflam, așadar, la Paris, unde, împreună cu regizorii Andrei Blaier și Geo Saizescu, ocupam o cameră într-un modest hotel aflat la intersecția lui Rue du Faubourg Montmartre, bulevardul Mont- martre, în plin centru al mereu agitatului și pitorescului cartier.

Amintiri nostalgice diin lectura romanelor polițiste ale lui George Simenon m-au determinat oa, vreme de cîteva zile, să dau tîrcoale Palatului de Justiție din L' Ile de la Cité, acolo unde se află sediul cu-

✱

„Micul Cannes” — denumire dată Festivalului Internațional al filmelor pentru tineret, dublat de „Intîlnirile Internaționale ale filmului pentru tineret”, manifestare care pînă în 1970 se desfășura în luna decembrie, la Cannes. În prezent, acest festival s-a mutat la Grenoble.

noscutei „Police judiciaire”, de pe Quai des Orfèvres cu al său vestit comisar Maigret. Am intrat și în braseria Dauphine din piața cu același nume, acolo unde — scria Simenon, — beau halbe cu bere și aperitive comisarii de la *secția omucidere*.

Eram fascinat de lumea
descrișă atît de viu, atît de
palpabil, atît de omenește de
acest mare și unic scriitor care
va rămîne George Simenon și
mă gîin- deam ca la înapoierea
în țară să scriu un ciclu de
reportaje, un fel de serial,
intitulat „Pe urmele lui
Maigret”. Priveam șlepurile
leneșe, încărcate cu nisip,
cheiurile tixite de anticari
ambulanți, înregistram fiecare
amănunt

.Bunele mele intenții s-au spulberat însă curînd, căci altfel decît în literatura lui Simenon îmi apăreau în fața ochilor polițiștii de la „Police judiciaire”. Erau zile în care prin porțile de fier ale Palatului de justiție intrau în grabă cunoscutele microbuse Renault negre ale poliției, descărînd în curtea largă nu borfași, nu pungași sau criminali, ci adolescenți și adolescente, adunați cu brutalitatea cunoscută a „flicului” parizian de pe străzi și bulevarde. Erau tinerii aceia pe care îi mai văzusem prin marele și superbul oraș. Erau muncitori, studenți, liceeni, modest îmbrăcați, care distribuiau pe străzile Parisului publicații de stingă, iar vorbele, gesturile îmi aminteau atît de bine și atît de tulburător tinerețea mea, a generației mele, care distribuia, în România anilor 1945 —1946, „Scinteia”, și „Scînteia tineretului”. Erau tinerii aceia, care, refuzînd să mai considere orînduirea burgheză cadru drept al existenței lor încercau să găsească adevărul și manifestau pe străzile Parisului, pentru echitate socială, pentru o democrație reală, pentru o societate mai bună.

Erau tinerii aceia pe oare îi văzusem scriînd cu cărbunele peste ecranul unor imense afișe publicitare „2 + 2 = 5”, „je mens” (eu mint), „intoxication” (intoxicare). Băieți, fete, cei mai mulți dintre ei purtînd uniformă de liceeni, cu obraji marcați de subnutriție, protestau împotriva societății de consum, împotriva nesigurății, a incertitudinilor pe care le rezervă viitorul într-o orînduire bazată pe clase antagonice. O, nu ! Nu un asemenea „P. J.” visasem eu în timpul lecturii romanelor lui Simenon, și niciodată nu mi-l imaginasem pe Maigret vinînd adolescenți și adolescente pe străzile bătrînului oraș pentru vina de a considera burghezia drept o clasă perimată, iar orînduirea oe-i poartă numele un anacronism istoric.

Dar dacă Maigret nu este decît mitul literar al lui Simenon atunci despre ce aveam să scriu și mă întrebam cum naiba îmi voi mai putea menține porecla de „reporter frenetic”. Drăcușorul acela intim care mă îndeamnă mereu către, senzational, mi-a condus pașii către sediul Secretariatului general al Organizației Internaționale de Poliție Criminală, (O.I.P.C.) sau, așa cum este cunoscută în rîndul marelui public, *Interpol*.

L-am găsit cu destulă greutate, căci pînă și polițiștii de pe străzile municipalității Saint Cloud (suburbie a Parisului) îi ignorau adresa.

Eu am aflat că sediul Interpolului se află pe strada Armengaud numărul 26 de la ofițerul de serviciu... al pompierilor locali.

Domnul Jacques Amboise, șef de departament în O.I.P.C. m-a primit cu o impresionantă amabilitate, avertizîndu-mă însă că „...la Interpol nu sînt superagenți secreți gen James Bond nici pistolari gen Kojac, nici bătauși abili ă la Piedone. Interpolul este o organizație internațională menită a facilita colaborarea internațională a

polițiilor naționale în lupta pentru prevenirea și reprimarea criminalității...”

— Timp de mai multe zile, am sosit și am plecat de la sediul Interpolului conform orarului de lucru al instituției, virîndu-mi nasul prin sute de dosare rezolvate grație cooperării internaționale.

— Mi-aduc aminte că după ce am dus în camera de la hotel un teanc de imprimate purtînd antetul Interpolului, pentru a le studia, am observat o schimbare bruscă în comportarea personalului. Într-o dimineață, cînd predam cheia la recepție, patronul hotelului m-a întîmpinat cu o doză de șiretenie nedisimulată :

— Bună ziua, domnule
comisar... pardon, ier- tați-
mă... — se prefăcu că se
scuză, dar, cu un aer complice
mi-a făcut cu ochiul, dîndu-mi
să înțeleg că pot conta pe
discreția lui

„Am încercat să-i explic că se înșeală, că, de fapt, hîrțiile pe care le aveam în camera ce-o ocupam cu Blaier și Saizescu sînt rezumate destinate presei, cineaștilor, celor care vor să se inspire din activitatea O.I.P.C., dar nimic nu putea să-i spulbere convingerea. Cu o politetă ironică, m-a asigurat că mă crede, firește, dar zîmbetul său triumfător îmi demonstra mai bine decît vorbele că nu credea nici o iotă din vorbele mele. Rodul acelea documentări s-a materializat — la întoarcerea acasă — într-un ciclu de reportaje în „Scînteia tineretului” și un an mai tîrziu, în 1970, într-un volum oare, spre marea mea satisfacție s-a bucurat de o bună primire în rîndu- rile cititorilor ”. Eram atunci, cum spunea glumind domnul Jacques Amboise, (în zilele dnd frecventam imobilul de pe Armengaud nr. 26, odată cu funcționarii instituției) singurul... reprezentant al României în Interpol.

La ora dnd scriu aceste raiduri, țara noastră este membră activă a O.I.P.C., iar Biroul central național român și-a cucerit o binemeritată stimă în această prestigioasă organizație internațională în rîndul căreia activează începînd din 1973. Cu titlu informativ, e bine să facem o precizare : România este considerată membru fondator al O.I.P.C.

Pentru prima dată în istorie, un număr de funcționari de poliție din mai multe țări, cărora li s-au adăugat magistrați și juriști, s-au întrunit la cel dintîi congres internațional de poliție judiciară, desfășurat în principatul Monaco, între 14-18 aprilie 1914. Printre delegațiile participante la acest congres care a pus bazele O.I.P.C.-ului de mai tîrziu, se afla și un grup de specialiști în criminalistică români, ale căror comunicări au fost primite cu interes.

Iată-mă așadar, din nou în pragul unei noi „misiuni” la Interpol. Firește, într-o misiune potrivită armelor cu care am plecat la drum : condeiul și carnetul reporterului. Ca și în urmă cu trei ani, cînd vizitam pentru prima oară sediul Organizației poliției internaționale, încep aventura în trenul electric ce leagă gara pariziană Saint Lazare de „ban-lieu” (suburbia) Saint Cloud, orașelul cochet și liniștit în care își are sediul secretariatul general al O.I.P.C., în urma unui acord încheiat cu guvernul Franței. Revăd ou plăcere, de la fereastra vagonului arhitectura „empire” a vilelor cocotate pe dealul ce constituie de fapt municipalitatea Saint Cloud și, cinci minute după ce părăsesc trenul, mă aflu pe strada Armengaud, în dreptul clădirii cu numărul 26, acolo unde o modestă plăcuță metalică fixată pe peretele de marmură verzuie, îmi reamintește că mă aflu la porțile bine păzite ale arhivei criminale a lumii.

* „în numele legii” 1970, „Editura politică”.

— Il caut pe domnul Jacques Amboise, — îi spun cerberului de la intrare. Numele meu e Ata- nasde Toma... Sint în fişierul dumneavoastră înce- pînd din 1969... — glumesc eu, dar omul de la ghi-şeu mă ia în serios şi închide fereastra, vorbind într-un interfon. Imediat însă, faţa i se înseninează şi deschide uşa, oferindu-se să mă conducă :

— De ce nu spuneţi că sînteţi un prieten de-al casei ? Să vă conduc ?

— Mulţumesc... — îi spun — cunosc drumul.

Reîntîlnirea mea cu domnul Jacques Amboise decurge ca între vechi prieteni, fapt ce-i determină pe martori să mă considere un inspector întors din- tr-o misiune îndelungată, astfel încît prezenţa mea nu stîmteşte nedumeriri.

După prima jumătate de oră de conversaţie amabilă, căreia i se adaugă şi domnul Hennry Feraud, de la Departamentul de studii judiciare, trec la obiectul vizatei mele.

— Mai înainte de a ajunge la picanterii criminalistice, o rugămînte : reamintiţi, vă rog, pentru cititorii mei din România, rolul şi misiunea O.I.P.C. Aşadar, domnule Amboise, ce este Interpolul ?

— Misiunea Interpolului — mi-a răspuns cu amabilitate — a fost definită prin articolul 2 al statutului : „a) asigurarea şi dezvoltarea asistenţei reciproce şi largi a tuturor autorităţilor de poliţie criminală în cadrul legilor existente în diferitele ţări afiliate, în spiritul Declaraţiei universale a drepturilor omului ; b) stabilirea şi dezvoltarea tuturor instituţiilor capabile a contribui eficace la prevenirea şi reprimarea infracţiunilor de drept comun”. Este vorba deci de un dispecerat al luptei împotriva criminalităţii, de asigurarea unei cooperări a serviciilor de poliţie ale diferitelor ţări, care îşi păstrează neatînse independenţa şi suveranitatea în cadrul legislaţiei naţionale. Cea mai mare parte a acţiunilor O.I.P.C. se bazează pe activitatea birourilor centrale naţionale. Interpolul nu are agenţi sau superagenţi care să acţioneze pe teritoriul altor state. Sarcina aceasta revine B.C.N.-urilor (birourilor centrale na-ţionale) care sînt, de fapt, celulele care furnizează Secretariatului general materia primă a activităţii sale.

Grăţie contribuţiei acestor birouri naţionale, Interpolul are azi bunul renume de care se bucură.

B.C.N.-ul poate să fie, de la caz la caz, un simplu releu de informaţie, transmitînd diferitelor servicii competente ale poliţiei din ţara sa anchetele de urmărit sau, cînd e cazul, se poate constitui într-un serviciu de poliţie care dispune de forţe proprii în rezolvarea, pe teritoriul naţional, a anchetelor ce prezintă un aspect internaţional. În general, ţările afiliate la O.I.P.C. au desemnat ca B.C.N. propriul lor comandament naţional poliţienesc. Activitatea unui B.C.N. are trei aspecte fundamentale

: 1) transmiterea către Secretariatul general a documentării cu caracter internațional de care dispune, informații ce permit îmbogățirea fișierului și îmbunătățesc supravegherea internațională a criminalilor periculoși. De asemenea, transmiterea către O.I.P.C. a datelor unei infracțiuni al cărei autor se bănuiește a fi un cetățean străin, care a părăsit teritoriul național. Prin intermediul O.I.P.C., și al fișierului său, toate polițiile naționale pornesc automat în urmărirea infractorilor semnați ; 2) în cadrul legislației naționale, se realizează toate operațiile polițienești (cerce- cetări, interogatorii, arestări etc.) utile altei țări ; 3) cere unei alte poliții afiliate la O.I.P.C. să execute, în interesul său, operațiuni polițienești ca anchetă, arestări în vederea unei extrădări ulterioare etc. O.I.P.C. veghează ca această cooperare să nu pună în primejdie niciodată principiile de suveranitate națională ale unei țări membre.

— Care este forul suprem al Interpolului ?

— Adunarea generală, care reunește, o dată pe an, delegațiile țărilor afiliate. Fiecare țară are dreptul la un vot. Președintele e ales pe 4 ani, cei trei vicepreședinți pe 3 ani, iar secretariatul general pe 5 ani. Comitetul Executiv, compus din 13 membri, este ales pe 3 ani și se întrunește de două ori pe an. În urmă cu câțiva ani, O.N.U. a acordat Interpolului statutul de organizație interguvernamentală, asemănător U.N.E.S.C.O. sau Organizației Mondiale a Sănătății.

— Ce probleme au fost dezbătute în anul oare a trecut în cadrul reuniunilor O.I.P.C. ?

— Două colocvii au dezbătut probleme importante și actuale. Iată câteva teme : „Informatica în poliție”, „Ordinatoarele și arimalndstioa”, „Categoriile de date ce urmează să fie omologate pentru uzul identificării electronice”. Aceste date cuprind identificarea autovehiculelor, statistica criminală, antecedentele judiciare, documentele de identitate, datele individuale privind autorii unor infracțiuni grave, cunoscuți de poliție și clasați pe genuri de infracțiuni, amprente digitale.

— Ordinatoarele au început deja să revoluționeze munca polițistului — intervine domnul Henry Feraud. Ne străduim să găsim un sistem convenabil și eficace în organizarea unui sistem informațional conceput special pentru activitatea poliției criminale, precum și pentru securitatea acestor informații. Nu numai împotriva distrugerii accidentale, ci și împotriva defecțiunilor electronice ale ordinaoarelor care ar putea indica piste false. Ultimul colocviu al anului trecut a fost consacrat crimei organizate, structuri sale, domeniul în care acționează, mijloacele folosite, resursele sale (jaf, trafic de droguri, proxenetism etc.).

Au fost studiate aspecte ale crimei organizate în S.U.A., statul în care acționează marile ganguri, cum ar fi Mafia și altele de genul acesta,

ganguri cu „acoperire legală”, în spatele unor firme comerciale. Aspectul social al crimei organizate este deosebit de grav în țările occidentale și de aceea au fost analizate metodele prin care poate fi depistată și lichidată.

— Care este aspectul cel mai spectaculos al activității Interpolului ?

— Firește, arestarea infractorului. Dar tot atât de spectaculoasă rămâne și munca nevăzută și necunoscută a serviciilor de identificare, a celor care lucrează la fișiere.

Fișierele Interpolului ! Iată un loc demn de curiozitatea proverbială a reporterului.

În atmosfera pașnică, asemănătoare unei biblioteci, se află, concentrată în rafturi metalice, arhiva criminală a lumii. Aici, sistemul fișelor atinge perfecțiunea. Alături de fișierul alfabetic se află cel fonetic. În completare, sînt fișierele speciale cuprinzînd nume de vapoare, înmatriculări de automobile suspecte, numerele și seriile pașapoartelor utilizate de indivizi supravegheați etc. Fiecare face trimiteri la dosare individuale, la dosare colective (bande organizate, marile ganguri internaționale ale crimei organizate) sau la dosare așa-zise de „afaceri”, oare conțin o documentare bogată, vizînd o anumită categorie de infractori sau un anumit gen de infracțiune. Arhivele speciale sînt clasate după metoda Găitan (a amprentelor digitale ale răufăcătorilor internaționali) după criterii derivînd din portretul vorbit al lui Bertillon, fișierul sinoptic bazat pe un sistem de indici colorați care corespund semnalmentelor. Acest sistem multiplu de fișare conduce, printr-un precis procedeu selectiv, la identificarea unui răufăcător internațional chiar și numai prin cunoașterea unei singure trăsături personale. La toate acestea se adaugă fișierul bazat pe sistemul fișelor perforate. Fiecare fișă corespunde unui element sau unei circumstanțe a afacerilor curente. Fiecare perforație trimite la un dosar determinat. Prin suprapunerea fișelor perforate cu fișele celorlalte sisteme de identificare se ajunge, în final, la găsirea dosarului și individului căutat.

— Acestor sisteme clasice de identificare — spune domnul Feraud — i s-a adăugat recent marcarea cu izotopi radioactivi a criminalilor internaționali periculoși. Se știe că fiecare om pierde zilnic un număr foarte mare de fire de păr. Culese de la locul infracțiunii și supuse analizei, firele de păr trădează natura radiațiilor inventariate în fișierul izotopilor. Identificarea devine astfel un joc.

— Marcarea cu izotopi nu primejduiește sănătatea infractorilor ?

— Nicidecum. Intensitatea radiațiilor acestor izotopi este egală cu radiația normală a organismului uman. Tot cu ajutorul spectrului radiațiilor se fac identificări asupra naturii urmelor de pătinit găsite pe

încălțăminte, pe cauciucul vehiculelor, a urmelor de vopsea lăsate de vehicule în timpul unui accident etc. O noutate în curs de experimentare în tehnica identificării o constituie fotografia spectogramei undelor vocii. Specialiștii afirmă oă în lumea noastră nu există două voci ale căror fonofotografii să semene. Sistemul tinde să dubleze identificarea prin amprente digitale. S-a stabilit că nici gemenii nu au spectru vocal asemănător și nici un fel de intervenție pentru modificarea vocii nu înșeală aparatura fonografică, chiar dacă este vorba de „un ven- trilog. Metode științifice noi au apărut și în depistarea explozivilor sau detectarea armelor disimulate de amatorii de deturnări aviatice. Explozivii sînt detectați datorită vaporilor pe care îi degajă, iar metalele (armele de foc), printr-o aparatură electronică ce este capabilă să descrie pe un ecran de televizor forma obiectului ascuns, tipul și calibrul armei ascunse.

În afara fișierului general, am vizitat și fișierul specializat din „camera S”. Este celebra cameră „S” unde se află concentrat statul major al luptei împotriva traficantilor de stupefiante. Aici este o imensă hartă cu stegulețe colorate care indică locurile în care se presupune existența laboratoarelor clandestine ce transformă opiul în morfină bază și apoi în heroină. Tot pe această hartă sînt însemnate localitățile în care există rețele de revinză- tori, cîmpurile de recoltare a plantelor din care se extrag drogurile, precum și traseele folosite de traficanți pentru transportul stupefiantelor spre marii consumatori : Europa occidentală și S.U.A.. Fișele „S” cuprind 117 caracteristici ale traficantilor de droguri, repartizate pe 17 grupe, clasate după ten, înălțime, culoarea părului etc.

Statul major al luptei împotriva crimei și drogului dispune de un puternic grup-radio, alcătuit din 12 emițătoare și 12 receptoare telecomandate ce funcționează zi și noapte într-un cod special. În acest cod, există nomenclatorul comunicărilor pentru urmăriri, anchete și arestări. Comunicarea roșie desemnează arestarea în vederea extradării a unui individ ; comunicarea albastră semnifică cereri de informații asupra unui suspect; cea verde avertizează asupra prezenței unui individ suspect ce trebuie pus sub urmărirea preventivă și, în fine, comunicarea neagră constituie cererea de identificare a unui cadavru.

- Ce loc ocupă prevenirea în activitatea Interpolului ?
- Prevenirea și cooperarea generală ocupă același loc cu reprimarea crimei — spune Jacques Am- boise. Această acțiune este asigurată printr-un **larg** sistem de contacte, prin crearea la O.I.P.C. a unui centru mondial de informații pentru problemele teoretice, tehnice și practice ale activității polițienest. O.I.P.C. primește din țările afiliate 260 de reviste periodice precum și un repertoriu al articolelor și studiilor pe teme de poliție, difuzează o bibliografie și o listă semestrială de articole

selecționate, sinteze și studii, iar o dată la 2 ani, o statistică internațională criminală.

Spre bucuria mea, volumul „în numele legii”, apărut în 1970, la Editura Politică, face parte din bibliografia selectivă difuzată de O.I.P.C. tuturor țărilor membre.

Ultimul popas l-am făcut, firește, la secția de documentare pentru ziaști. Timp de o săptămână am răsfoit din nou zeci și sute de dosare, dintre care câteva mi-au oprit atenția.

Cartea care urmează cuprinde povestea romanțată a unor întâmplări adevărate, care au constituit pentru multe poliții naționale motiv de serioasă bătaie de cap, declanșând de fiecare dată, la sediul O.I.P.C., adevărate alerte...

Les jeux sont faits, rien va plus...*

Trenul de banlieue pe direcția Paris-Ville D'Avray opri lent în stația Saint Cloud. Din al treilea vagon de lângă locomotiva electrică, coborî un singur călător, cu aerul sigur al celui care cunoaște fiecare piatră de pe caldarâmul peronului. Mergea cu pași măsurați, fără să se grăbească, îndreptîndu-se spre treptele înguste și tocite care leagă gara de orașul Saint-Cloud, suburbie pariziană și cartier semirezidențial, aflat la o oarecare înălțime față de nivelul căii ferate. Privea ou tristețe locurile, ochii stăruindu-i asupra debitelor de tabac, dulciuri și ziaze înșirate pe peronele înguste, legate între ele prin pasaj subteran. Nu s-ar fi putut spune că omul acela se afla într-una din cele mai fericite zile ale existenței sale și totuși un zîmbet îi acoperi fața încrunțată. Pe coperta colorată a unei reviste ilustrate, o manșetă imensă îl incunostiința că „pour les femmes, la beauté c'est un devoir sociale” **.

Circumspect încerca să ghicească ce gălăgioasă campanie publicitară ascunde acest slogan și ce nouă firmă de produse cosmetice intra în jocul perfid al concurenței comerciale. Căci, pentru bătrînul comisar Thomas L'Hote de la Divizia Criminală a Secretariatului General al Interpolului, nimic din lume nu-i apărea fără semnificații ascunse. Își aruncă privirile în virtutea unei îndelungi obișnuințe, asupra cadranelor ceasului electric suspendat pe un stîlp metalic tîrcat cu reclame și realizează că era pentru prima oară cînd, după un serviciu ireproșabil de mai bine de patruzeci de ani, își permitea să vină la serviciu la orele unsprezece și treizeci de minute fără ca vreă îndatorire profesională să-l fi determinat la aceasta.

* **Expresie folosită de eruperi în cazinouri, averti- zindu-i pe jucători că „jocurile sînt făcute, nimic nu mai merge”.**

Urcă cu o vigoare pe care nimeni nu i-ar fi bă- nuit-o la vârsta sa cele 64 de trepte ale scării de piatră calcaroasă — le ştia cu exactitate numărul — așa cum ştia câți pași are de făcut pînă la sediul O.I.P.C. După ce depăși o intersecție aglomerată, comisarul Thomas intră pe rue Armengaud, paralelă cu o linie ferată, o tipică stradă liniștită de provincie, cu clădiri nu mai înalte de două etaje, zidite în stilul vilelor din Alpi, ou pereți de piatră sau lemn vopsit, cu ferestre dublate de obloane. Respiră adînc, cu lăcomie, aerul răcoros, incomparabil mai pur și mai sănătos decît cel al Parisului, care de pe înălțimile Saint-Cloudului, se ghicește ca o imensă fotografie, încadrată de meandrele desenate de apele leneșe și murdare ale Senei. Comisarul se opri decis în fața unei clădiri din capătul străzii Armengaud, la numărul 26, acolo unde, pe o placă de marmură, o insignă de proporții uriașe, înfățișînd figurativ planeta, o spadă pe măsură și o balanță, citeva litere metalice în relief, avertizează că acolo se află sediul faimoasei „Organisation Internationale de Po- lice Criminelle” — „International Criminal Police Organization” — sau, pe scurt, așa cum se poate vedea pe frumoasa emblemă a clădirii, „O.I.P.C.”, „I.C.P.O.”.

Ajuns în fața porții de birne metalice, greoiul mecanism se puse în mișcare, dîndu-i cale liberă. Portarul, un bătrîn aproximativ de aceeași vîrstă cu comisarul, îi ieși în întîmpinare, conducîndu-l — fapt cu totul neobișnuit — pînă la ușile duble de cristal care conduc spre holul uriaș de la parterul clădirii.

— Qa va, monsieur le comisaire ?
— Comei—comca, mon vieux... mergi..., răspunse, cam fără chef, comisarul Thomas.

Nu mai așteptă liftul și urcă pe jos scările primelor două etaje. În timp ce comisarul urca greoi scara, portarul fugi spre cabina cu pereți de sticlă, formă un număr de telefon și cu un aer misterios vorbi cu volubilitate cuiva oare avea chef de discuție.

La capătul culoarului, Thomas, ezită, apoi, cu o ușoară strîngere de inimă, se îndreptă spre camera 2 009, deschise brusc ușa și se pomeni în plin infern. Cîteva pocnituri îi astupară urechile, prin fața ochilor îi zburară hîrtii colorate aruncate de mîini dibace. Căci micul birou adăpostea în clipele acelea jumătate din arsenalul unui magazin specializat în „Farces et attrapes ”. O duzină de bărbați, comisari și inspectori din Divizia Criminală, vechi colegi și colaboratori ai lui Thomas, se aliniară lîngă

* — Merge, domnule comisar ? — Așa ș-așa, bătrîne...

†„A fost un rege din Sardinia care băga frica în oameni. El își băgase în cap Să-l detroneze pe sultan”.

biroul acoperit cu sticle de șampanie, sandvișuri, fursecuri și începură să cînte în cor o cunoscută melodie populară franțuzească :

„C'était un roi de Sardaigne * qui faisait si peur aux gens. Il avait mis dans sa tête De detroner le sultan...”

Petrecerea dură pînă la sfîrșitul programului, apoi cei aflați de față începură să-și ia rămas bun de la bătrînul ex-comisar din secretariatul general al Interpolului. Privindu-și cu tristețe ceasul, Thomas L'Hôte constata că ultimele minute ale carierei sale polițienești se consumaseră și că devenise unul din cei mai tineri pensionari de pe continent. Glumi puțin cu cei din jur pe tema aceasta, apoi începu să-și strîngă din sertarele biroului cele cîteva obiecte de uz personal, adunate acolo de atîția ani de serviciu. Un dosar voluminos, legat cu sfoară, ocupa atenția bătrînului comisar, iar unul din colegii mai tineri îl întrebă în glumă :

— Papa, iar îți iei de lucru acasă ?

Thomas îi aruncă o privire ciudată, abia încercînd să-și stăpînească un zîmbet.

— Ia spune, „mon vieux”, e adevărat că pleci la Knokke ?

întrebă altcineva.

— Da..., răspunse cam morocănos Thomas. — flica mea, Danielle, a insistat...

Celălalt însă, oare părea a avea o idee clară asupra intențiilor bătrînului nu se lăsă convins de argumentul invocat.

— Și bineînțeles, vacanța asta la Knokke nu are nici o legătură cu dosarul în care ți-ai îngropat o parte din viață, nu-i așa ? De fapt, dosarul îl iei acasă pentru că ești un sentimental și-ți vine greu să te desparți de obiectele ce-ți aparțin. Am ghicit ?

— Ești extraordinar, „mon vieux”. Într-adevăr, mi-ai ghicit gîndurile...

— Sau, poate vrei să-ți scrii memoriile... S-au maa văzut și cazuri din astea...

— În fața unei asemenea intuiții supranaturale nu-mi rămîne decît să spun : ei bine, da, ai dreptate...

Activitatea gangului Massina l-a inspirat pe unul din cei mai prolifici scriitori de literatură polițistă din „seria neagră”, francezul Auguste le Breton, autorul serialului „Riffifi:” (ceea ce înseamnă în argoul francez încăierare, revanșă) în realizarea romanului „Du Riffifi chez les hommes”, în care eroul și siuperagentul secret Mike Copolano luptă împotriva fraților Massina. Tot gangul Massina l-a inspirat pe cineaștii franco-italieni în realizarea filmului „Clanul sicilienilor”, film cunoscut spectatorilor noștri.

— Și când te gîndești că există pe lumea asta unii care-și pot închipui că altele ar putea fi motivele acestei vacanțe...

— De pildă ?

— Să zicem, comunicarea sosită zilele trecute din partea biroului central național belgian.... Mi se pare mie sau era vorba de frații Massina ? Teribilă coincidență ! Tot la Knokke, își petrec vacanța și doi din frații Massina.

— Într-adevăr, stranie coincidență... Sper că nu-ți imaginezi că...

— O, nicidecum... Se .poate ?

— Cu atît mai mult cu cît, de ani de zile, fiica mea Danielle mă bate la cap s-o duc la Knokke...

— Ești — într-adevăr — un tată care nu ignoră dorințele copilei sale iubite... Apropos, știi că m-a sunat Danielle de dimineață ?... Mă întreba....

— Ce putea să te întrebe ?

Thomas deveni nervos.

— Nimic important... Mă întreba dacă știu ce naiba ți-a venit de ai schimbat brusc planurile pentru vacanță. Spunea că, de fapt, în Italia, te rugase s-o duci... De ani de zile...

— Știi ceva ? Du-te dracului !

Discuția care fusese urmărită ou amuzament de cei cîțiva colegi mai în vîrstă rămași în jurul comisarului, fu urmată de un ris zgomotos. Unul din inspectori dădu tonul și, imediat toți începură să cînte melodia de la început, însă cu textul puțin schimbat :

„C’était un comisaire d’Interpol Qui faisait si peur aux gens. Il avait mis dans sa tête De detroner le gang Massina. Ran-tan-plan... Ran-tan-tan-plan...”

Tînărul inspector Rolland — copilul teribil al Biroului central național din Belgia — constata că își începea cea de-a cincea zi de plictiseală, ținut în fața biroului încărcat cu maldăre de dosare prăfuite și îngălbenite de vreme. Pe ferestrele largi ale încăperii pătrundea lumina cenușie a unei toamne timpurii și nimic din jur nu-l putea face să sere o schimbare în bine în următoarele zile. Hîrtogărie, rutină, iată ce-l aștepta, și se gîdea cu ciudă la falsa imagine pe care și-o făuresc cititorii de romane polițiste despre detectivii Interpolului care le imbată adeseori imaginația cu romantice și spectaculoase aventuri. Și deodată a sunat telefonul într-un anume fel, în felul acela particular pe care numai el îl distingea și care îi spunea că undeva s-a petrecut din nou un eveniment asupra căruia planează crima sau misterul. Închise dosarul prăfuit pe care tocmai îl studia și ridică receptorul cuprins de cele mai roze speranțe.

— Inspectorul Rolland la aparat..., răspunse el repede unui „Alo” autoritar, a cărui proveniență o cunoaște prea bine.

— Te rog să vii urgent la mine..., îi spuse scurt intendentul B.C.N. belgian, care își încheie brusc convorbirea.

— În biroul intendentului se mai afla un bărbat, cam de aceeași vîrstă cu el și din atitudinea celor doi, inspectorul Rolland deduse că aceștia sînt desigur buni și vechi prieteni.

— Ți-l prezint pe comisarul Thomas de la brigada criminală a secretariatului general al Interpolului... Probabil că ai auzit de el... Intendentul făcu o pauză, pîrînd a-și aminti întîmplări de demult. Sîntem vechi camarazi și am avut prilejul să lucrăm împreună de multe ori...

— Încîntat să vă cunosc, domnule comisar..., se grăbi să vorbească tînărul inspector care, firește, cunoștea reputația bătrînului funcționar al O.I.P.C.

— Ex-comisar, tinere... Sînt pensionar de trei zile...

— Ai vreo afacere curentă ? Îl întrebă intendentul pe tînărul inspector, privindu-l peste ramele groase ale ochelarilor săi cu multe dioptrii.

— Nimic deosebit, șefule... Hirțogărie, birocrație... cum s-ar spune, sezon mort...

Din fotoliul său, ex-comisarul Thomas îl privea cercetător pe tînărul inspector Rolland, admirîndu-i ținuta sportivă, ce trăda o statornică frecvență în sălile de gimnastică și terenurile de sport.

— Dragul meu Rolland — continuă intendentul — de data asta, este vorba de o afacere deosebit de dificilă. Eu, din păcate, ca și vechiul meu prieten, am îmbătrînit... E nevoie nu numai de un om inteligent și energic, dar și de un excelent luptător... Ai curaj să intri din nou în cușca leilor ?

Rolland își mîngîie surăzător brațul stîng, acolo ■unde o lungă cicatrice îi deștepta amintiri nu prea plăcute. Rolland își privi șeful în ochi, cunoscîndu-i prea bine stîlul. Ori de cîte ori acesta își începea mica sa conferință cu amabilități, știa că misiunea •ce-l aștepta avea să fie dură.

— Și mai e ceva..., continuă, de data asta cu glas /mai puțin oficial, aproape patern —, este, dacă vrei, ■o chestiune de onoare pentru Interpol, pentru comisarul Thomas, pentru mine în egală măsură... De mai bine de patru decenii încercăm să venim de hac uneia din cele mai periculoase organizații criminale de pe continent. De fiecare dată însă am ■eșuat. Lipsă de probe, politicieni influenți care au făcut presiuni... cunoști foarte bine partitura... Primul eșec l-am înregistrat în 1936, pe cînd sediul Interpolului era la Viena. Aveam amîndoi — intendentul arătă spre Thomas — vîrsta dumitale. De atunci, am trăit o duzină de insuccese... Ți-am spus... Este pentru noi o chestiune de onoare... Ne-am

jurat, și toată lumea la O.I.P.C. o știe, să nu avem odihnă până când frații Massina n-or intra la pușcărie... Prietenul meu Thomas a ieșit la pensie, în curînd, și eu voi părăsi baraca... Și ce s-a ales din vechea noastră răfuială împotriva gangului Massina ? Ei își lărgesc imperiul, iar noi, cu un picior în mormînt privim cu neputință cum crima și corupția prosperă... Numai Dumnezeu știe, tînărul meu prieten, cît ne-am dorit să-i punem, cum se spune, cu botul pe labe... Ne-a lipsit șansa sau poate altceva... În fine, de data aceasta, soarta pare a ne favoriza, dar... privește-ne... Ne mai putem noi înfrunta acum cu gangul Massina ?

Intendentul deschise dosarul voluminos, legat cu sfoară, aduse de Thomas de la sediul secretariatului general, îl răsfoi distrat, apoi îl închise su grijă, în- tinzîndu-l spre tînărul inspector Rolland.

— E opera de-o viață a lui Thomas. Vei găsi aici, adunate, date, informații, privitoare la gangul Massina. Du-te în biroul dumatăle și studiază-l cu atenție. Te aștept peste două ore...

Așezat confortabil în fotoliu, cu o cană uriașă de cafea neagră în față, inspectorul Rolland deschise cu nerăbdare prima filă a dosarului care nu era altceva decît o scurtă istorie a activității gangului Massina.

O.I.P.C. — INTERPOL
No...../196

copia nr. 2

Obiect : Gangul Massina. Frații Massina : Eu- gennio, Carmelo, Salvatore, Alfred, Atilo, fii naturali ai lui Giovanni Massina, născut în Sicilia, la Calta- girone, membru al Mafiei de la vîrsta de 17 ani, decedat în împrejurări necunoscute, în 1939.

Giovanni Massina. A părăsit Sicilia înaintea primului război mondial, prin 1913, îndeplinind diferite misiuni încredințate de Mafia. Utilizat mai ales ca ucigaș plătit. în 1914, s-a stabilit în Egipt, la Alexandria, aducîndu-l îngă sine pe Salvatore, fiul cel mare. Ajutat de Salvatore, Giovanni Massina deschide bordeluri în Alexandria, Abukir, Cairo și Port Said.

Face rapid avere, organizînd „turnee” cu prostituate în jurul marilor garnizoane ale trupelor Antantei, fapt ce-i atrage simpatia statelor majore aliate, ceea ce nu-l scutește însă de a fi bănuït de spionaj în favoarea puterilor centrale. E arestat de poliția militară franceză, dar este eliberat din lipsă de probe, la insistențele comandantului frontului aliat generalul W. K.

Salvatore — fiul cel mare — este în toată această perioadă mîna dreaptă a lui Giovanni. Către sfîrșitul războiului se stabilesc în Egipt și fiii mezinii : Eu- gennio, Carmelo. în perioada 1918—1923, toți membrii familiei Massina sînt anchețați de poliția militară britanică și autoritățile

egiptene pentru contrabandă de arme și trafic de stupefiante pe ruta Alexandria-Abukir.

Afacerile familiei Massina cunosc în această perioadă o ascensiune vertiginoasă. Ca urmare, sosesc la Alexandria, unde e stabilit statul major al familiei, sosind și cei doi frați mai mici, Alfred, Atilo.

În 1932, autoritățile egiptene îi expulzează pe toți membrii familiei Massina, după ce aceștia fuseseră implicați în mai multe procese soldate cu condamnări pe termene mici — deși capetele de acuzare erau grave : lovire cu cuțitul, proxenetism, trafic de droguri. În 1939, în preajma celui de-al doilea război mondial, Giovanni Massina (tatăl) dispăre în împrejurări ce n-au putut fi lămurite niciodată. Se știe că acesta avea relații strânse cu misiunea comercială nazistă de la Cairo și se bănuiește că ar fi colaborat cu Abwehrul, spionajul militar german.

Frații Massina. Conducerea gangului au preluat-o, imediat după moartea lui Giovanni, fii acestuia. Dintre aceștia, comanda operativă o au Eugenio și Carmelo. Salvatore a îmbătrânit și este oarecum senil. Nici o acțiune nu-i mai este încredințată. Alfred și Atilo sînt „locoteneți principali” și supraveghează îndeaproape afacerile puse la cale de cei doi frați mai mari. Ei sînt moștenitorii virtuali ai gangului. Membrii familiei Massina, mai bine zis cei cinci frați, s-au stabilit în Marea Britanie, imediat după dispariția tatălui, și după expulzarea lor de către autoritățile egiptene.

Din 1939 și pînă în 1945, cei cinci frați Massina au dus o activitate intensă menită a șterge urmele trecutului dubios. Imensa avere dobîndită prin crimă, jaf, contrabandă, trafic de narcotice și proxenetism au investit-o în afaceri „onorabile”, în credit bancar, în acțiuni ale principalelor societăți industriale britanice. O bună parte din avere este investită în comerțul cu bijuterii și diamante, fiind acționari ai unor mine-diamantifere din Transvaal și Orange. Au birouri și reprezentanți la Johannesburg și Pretoria. Sînt susținători înfocați ai regimurilor rasiste din Republica Sud-africană și Rhodesia.

Au înființat la Londra o firmă comercială.

În cei 6 ani de război au dus o viață cu aparență onorabilă, ferindu-se de afaceri veroase și frecventînd cercuri ale înaltei finanțe și industrii. Datorită aparențelor de onorabilitate dobîndite în acești ani au fost acceptați în cercurile aristocratice londoneze. Cheia care le-a deschis toate căile este imensa lor avere, influența crescînd în marea fi-nanță, furniturile pe care firma Massina le-a trimis cu o regularitate de ceasornic și la prețuri competitive armatei britanice în tot timpul războiului. Prețurile modeste ale mărfurilor furnizate de frații Massina armatei, cu mult sub cele prestate de celelalte firme britanice, le-a adus renumele de „pa-

trioți". Efortul fraților Massina de a-și crea un durabil și oficial certificat de onorabilitate a reușit.

Autoritățile n-au consemnat în această perioadă nici un fel de acțiune criminală, contrabandă sau alte delict tipice gangului Massina, în care să fi fost amestecat vreunul din cei cinci frați. Totuși, câteva evenimente din această perioadă atrag atenția.

a) în 1943, în timpul unui raid aviatc asupra fortificațiilor din jurul Alexandrei au fost bombardate în mod cu totul de neînțeles clădiri civile din- tr-un cartier în care nu se aflau nici un fel de obiective militare sau economice. Cu acest prilej, a fost distrusă și a ars pînă la temelii, clădirea arhivelor poliției, fiind pierdute în acest fel toate documentele privind trecutul murdar al familiei Massina.

în felul acesta, războiul, cu evenimentele sale tragice, a șters treptat toate urmele trecutului dubios al membrilor familiei Massina.

Ca atare, în 1945, gangul Massina a renăscut cu puteri sporite, acționînd în umbra certificatului de onorabilitate obținut cu atîta trudă și perseverență.

Direct sau indirect, prin proprietari fantomă, gangul Massina a pus mina pe rețeaua de bordeluri din Marea Britanie, Franța, Italia, Belgia. Etapa următoare a constituit-o acapararea rețelelor de localuri de noapte, a cabaretelor, dancierilor — care au început să devină în Europa vestică un imperiu al fraților Massina.

După promulgarea, în 1946, mai întîi în Franța, apoi în celelalte state vest-europene a „Legii pentru închiderea caselor de toleranță și lupta împotriva proxenetismului”, frații Massina au pus la punct un nou gen de afaceri : „Massina-girls”, — sistem de prostituție destinat nu numai consumului larg ci și personajelor „sus-puse”. Gangul Massina recrutează „fete” din toate colțurile lumii, organizînd cu ele turnee și spectacole.

Gangul Massina este la ora actuală principalul organizator și profitor al recrutărilor pentru înzestrarea cu femei de moravuri ușoare a cluburilor private, frecventate de înalte personalități politice, administrative, de capi ai finanței și industriei. Polițiile de moravuri rămîn neputincioase în fața acestor manevre, datorită „onorabilității” membrilor acestor cluburi și care înăbușă în fașă, prin influența lor, orice încercare de anchetă.

În cele mai multe din recentele răfuieli dintre bandele rivale — care au acoperit ou zeci de cadavre străzile metropolelor vest-europene — este implicat și gangul Massina. Frații Massina au reușit să lichideze la Londra și Paris concurența gangurilor Sultana, Saliba, Mangion, Borg, Vassalo, Carmela Balto. Se pare că frații Massina sînt ocrotiți atît de Mafia

italiană cît și de cea corsicană („Union Corse”), cărora le plătesc anual o cotă parte din beneficii.

Dovezi : Nici una capabilă a-i trimite pe frații Massina în fața unui tribunal. Membrii bandei, capturați în viață de către poliție, nu ajung niciodată în fața instanțelor juridice, murind întotdeauna, în „condiții misterioase”, înainte de a fi interogați.

Concluzii : Este necesar ca toate birourile centrale naționale europene să depună eforturi, folosind toate mijloacele pentru lichidarea acestei organizații criminale care alterează climatul moral al mai multor state.

Anexa 1

B.C.N. britanic anunță iar B.C.N. belgian confirmă că doi din frații Massina, conducătorii de fapt ai gangului, Eugennio și Carmelo, se află începînd din 4 septembrie în localitatea balneară Knokke le Zoute.

Anexa 2

B.C.N. belgian reconfirmă prezenta lui Eugennio Massina și a lui Carmelo Massina la Knokke le Zoute, pe litoralul Mării Nordului.

Cei doi frați ocupă apartamente învecinate la etajul întîi al hotelului „Cassino Bruges”.

Zilele și le petrec la plajă iar nopțile în jurul meselor de joc ale cazinoului.

După lectura dosarului, al cărui conținut îi apăsă de domeniul literaturii *, inspectorul Rolland se prezintă din nou în cabinetul intendentului B.C.N.

— Ei, Rolland, te-a prins afacerea ? — îl întreabă precaut intendentul. De pe fotoliul său, ex-comisarul Thomas îl analiza atent pe tînărul inspector, încercînd să-i evalueze valoarea combativă.

— Nu înțeleg cu ce vă pot ajuta... Tipii sînt atît de blindați, încît...

— Există o singură cale, Rolland, îl întrerupse intendentul. E drept, o cale mai puțin catolică... Nu ești obligat să o urmezi dacă ți se va părea deplasată. Discut cu dumneata neoficial... Știu că-ți plac jocurile de hazard... ruleta... baccara...

— E mult spus că-mi plac... Pentru asta trebuie să ai bani... E drept, studiez din punct de vedere logic probabilitatea matematică a numerelor... adică ceea ce oamenii numesc în mod curent „hazardul”...

— Tinere, ești exact omul pe care îl visez — interveni în discuție ex-comisarul Thomas. Îți pun la dispoziție toată averea mea, tot ce-am economisit într-o viață cinstită, dedicată legii și binelui. În monedă belgiană asta înseamnă cam 500 000 de franci. Știu că nu-i prea mult, dar

în minile unui om inteligent și de acțiune ca dumneata banii aceștia pot deveni o armă nemaipomenită...

— Iertați-mă..., îndrăzni Rolland — dar nu vă înțeleg...

— Dragul meu prieten — îi continuă intendentul gîndurile lui Thomas — planul nostru e simplu... Vom încerca să-i provocăm la... masa de joc. La ruletă sau, eventual, la baccara. Frații Massina sînt obișnuiți să cîștige... Dacă le-am întinde o cursă și i-am obliga să piardă și-ar ieși din fire...

De aici pînă la acte nesăbuite nu-i decît un pas. Cunoști pe cineva care ar putea să-i înfrunte la masa de joc ?

— Mărturisesc că omul acela sînt eu... Fără modestie, dar am sistemul meu... Numai că... Rolland făcu o pauză...

— Numai că ? îl îngînă ex-comasarul Thomas.

— S-ar putea ca socoteala de acasă să nu se adeverească...

S-ar putea să pierd și atunci... economiile dumneavoastră de-o viață, și eu știu cîte renunțări se află în spatele a 500 000 franci economisiți de un funcționar...

— Asta n-are nici o importanță... E o răfuială a mea ou frații Massina...

— Oficial, avem vreun sprijin ? mai întrebă Rolland.

— Nici unul, dragul meu .prieten și colaborator... Dacă treburile se încurcă, voi fi nevoit să-mi ridic mina de pe dumneata. Acceptți ?

Ex-oomisarul Thomas îl privea ou emoție pe tînărul inspector care, fără să se codească, răspunse hotărît :

— Da, accept... Dacă domnul Thomas își joacă pe cartea asta agoniseala unei vieți de muncă, eu n^am de pierdut, în fond, decît o .carieră de polițist... Și ce poate însemna o carieră de polițist cînd în fața mea se află un dosar murdar ca cel al fraților Massina ? Cît timp trăiesc în libertate cei cinci Massina, consider că meseria mea e inutilă... Deci, domnilor, cînd pornim la Knokke ?

Putine hărți geografice europene consemnează conturul modest al localității Knokke le Zoute. În schimb, nici o hartă turistică nu uită s-o menționeze.

Locurile pe care se ridică mica localitate sînt fermecătoare, iar societățile care administrează hotelurile și cazinoul au făouit totul pentru a spori valoarea naturală a peisajului.

De aceea mica localitate, care numără, după cel mai recent recesămînt, 13.230 locuitori stabili, se bucură de o anumită notorietate europeană. Situată pe malul Mării Nordului, în Flandra Occidentală, arondismentul Bruges, la nord de orașul de reședință Bruges, Knokke le

Zoute se învecinează cu gemenii Knokke sur Mer și Le Zoute, formînd, de fapt o unică și încântătoare localitate balneară maritimă.

Tot tîrîmul Mării Nordului este aici nisipos și accesibil, culminînd cu acea splendoare marină care este plaja Albert și care constituie de cîțiva ani un loc de refugiu al înaltei „societați” vest-europene. Hotelul „Cassino Bruges” are privilegiul de a fi cel mai apropiat de nisipul auriu al acestei plaje mult invidiate — motiv pentru care este pur și simplu asaltat de turiști chiar și „hors seson”, la începutul toamnei, cînd apele Mării Nordului încep să fie frămîntate de vînturile de nord, oe aduc aroma aspră a lichenilor și zăpezilor veșnice. Numai datorită prevederii bătrîraului ex-comisar, care a rezervat locurile încă de la Paris, mica echipă ce-și propunea să-i înfrunte pe doi din cei mai periculoși gangsteri ai continentului a putut fi cazată în hotelul „Cassino Bruges”. Ajunși la Knokke, Thomas și tînărul său prieten, au fost întîmpinați în mica gară a localității de o tînără și seducătoare blondă care l-a îmbrățișat pe comisar cu multă afecțiune.

— Dragă Rolland, a început ex-comisarul, ea este fiica mea, Danielle... Dacă nu-ți cer prea mult, am să te rog, pentru deplina noastră acoperire în

fața fraților Massina, să dai impresia că-i faci curte...

— Trebuie să recunoști, domnule Rolland, că tata posedă într-

un mod deosebit arta de a-i pune pe cei din jurul său în situații dificile...

— glumi Danielle, în timp ce din priviri măsura statura atletică, bine

făcută a tînărului inspector, chipul său deschis, privirea hotărâtă.

Examenul acesta scurt păru s-o încinte mai mult decît și-ar fi dorit.

Rolland o cuprinse protector de umeri, stăruind în aceasta mai mult decît

s-ar fi cuvenit pentru un simplu gest de politețe.

— Nu știu ce gîndiți dumneavoastră, frumoasă domnișoară,

dar, în ce mă privește, îl consider pe domnul Thomas un fel de sultan

Harum al Rașid care m-a adus în țara celor o mie și una de minuni... Ei

bine, iată-mă într-o vacanță nesperată la Knokke cu misiunea de a face

praf la masa de joc 500 000 franci, întîlnesc cea mai plăcută și agreabilă

ființă feminină din toată existența mea, căreia, cine ar fi sperat la asta,

am voie să-i fac curte... Nu, zău, e prea frumos totul... Poate visez... îmi

dați voie să mă clipeșc de nas ? Nu, mai bine nu, mi-e teamă c-o să mă

trezesc din visul acesta prea frumos pentru un biet „flic”.

Riseră cu poftă toți trei și astfel, într-o clipă, se încheagă între ei o

trainică și caldă prietenie.

* „Stielete”, exprimare pelorativă argotică comună tuturor națiunilor de limbă franceză.

În prima noapte, Thomas, care juca rolul tatălui bogat plecat în vacanță cu fiica și viitorul ginere, făcu cunoștință de la distanță cu cei doi capi ai gangului Massina. Eugennio și Carmelo au jucat baccara până târziu, aproape de orele 3 dimineață. Și în următoarele 3 nopți frații Massina au jucat baccara. Erau, de fapt, singurele momente în care aceștia puteau fi văzuți pentru că ziua nu apăreau nici pe nisipul auriu al plajei Albart, nici în piscina hotelului „Gassirao Bruges”, nici pe aleile frumosului parc englezesc din centrul orașului, acolo unde în fiecare după amiază cirva fanfara, ca în „frumoasele vremuri de altădată” cum îi plăcea să sublinieze exHoomisarului Thomas. Dincolo de misiunea pe care o avea de îndeplinit alături de bătrânul polițist de la Interpol, Rolland începuse să trăiască o a doua existență a acestei vacanțe însoțite, prezența alături de sine a frumoasei Danielie amintindu-i că era încă tânăr, că șansele de a iubi și de a fi iubit le mai păstra încă — dar — se întreba cu o puternică strângere de inimă — oare nu cumva începea să devină romantic ca un liceean ? Danielie, alături de care își începea zilele, Danielie cu oare se lăsa min- giat de ultimele raze calde de soare ale anului pe plaja Albent, Danielie cu care înota până departe, spre promontoriu și vechiul far, cu care număra frunzele ce cădeau din casitanii parcului — ei bine, Danielie vedea oare și altceva în el în afară de interpretul rolului de „logodnic” impus de tatăl său ?

După o săptămână de supraveghere discretă a fraților Massina, cei doi polițiști hotărâră că era timpul să treacă la ofensivă.

— Ceea ce mă enervează la tipii ăștia, repeta Rolland ■— este faptul că joacă numai baccara.

— Are vreo importanță ? I-a întrebat ex-comi- sarul în a șaptea zi de sezon la Knokke.

— Într-un fel, da... Eu sânt specialist în ruletă... Cîteva ani la rînd am fost detașat pe lîngă cazii- nourile din Spa și am avut timp să trag unele concluzii... Pentru cineva care cunoaște matematică, calculul probabilităților și are la îndemână un calculator, lucrurile se pot aranja... firește, existînd o anumă zonă de risc...

— Dar tipii, după cum vezi, joacă baccara. Nu cumva jocul ăsta...

— Nu..., nu-i ce credeți... Ați jucat vreodată baccara ?

Thomas rîse cu poftă :

— Arăt eu ca unul care ar fi putut să facă așa ceva ?

— Eu unul, mărturisesc că am jucat... De cîteva ori, la mize mici, firește... Mai mult pentru a-mi verifica formulele matematice care mă obsedează... E un joc ce seamănă foarte bine cu douăzeci și unu... Numai că la baccara poți să pierzi bani, nu glumă...

— La dracu, dar tocmai pentru asta am venit aici... Să pierdem sau să-i determinăm pe alții să piardă...

— Atunci, totul e în regulă...

— La baccara — își continuă lecția Rolland — șansale sînt aproape egale atît pentru cel care ține banca cît și pentru cel ce poartă. Uneori ajunge un tur de joc pentru a-l ruina pe bancher sau pentru a-i săraci pe pontatoii... Nu știu dacă ați observat, dar de patru nopți, frații Massina țin banca pe rînd la masa cu numărul doi. Am luat informații despre moralitatea crupierilor. Sînt în afară de orice bănuială, așa că frații Massina nu pot măsli cărțile. Deci, putem juca cu ei avînd șanse egale... Și în plus, dacă îmi este permis s-o spun, am de partea mea o minte capabilă să calculeze șansele asemeni unui computer...

— Ce propui, așadar ?

— Să-l hărțuim... Vom porta împreună. Dumneavoastră și Danielle la sume mici... Eu, numai la sume mari... Asta îi va enerva, presupun... Pe de- o parte, dumneavoastră veți pierde sume modeste, în timp ce eu, îi voi ciupi „en-gros”.

Tînărul inspector de la B.C.N. belgian se dovedea a fi un bun psiholog. În calculul său, comportamentul adversarilor era bine studiat. Totul era oia cel care-i înfruntă pe cei doi Massina să fie un bun psiholog și fizionomist, să aibă nervii tari, să nu-și trădeze emoțiile.

— Din cele două cărți primite de bancher — Thomas și Danielle îl ascultau amuzați de tonul său de belfer — sau de pontatori, cîștigă cel care obține prin însumarea punctelor cifra nouă sau o cifră cît mai apropiată de nouă. Dincolo de hazard, jocul de baccara este o luptă dură, de uzură nervoasă — repet, cîștigă cel care-și păstrează calmul, care nu sfidează hazardul și care are intuiție... În ce mă privește mă voi strădui să adăionez numai puncte de nouă și opt... Începem ?

Primele două nopți, trioul Thomas, Danielle, Rolland jucă „stil guerilă”. Atacau scurt, pe neașteptate, îndrăzneț și prin coordonarea inteligentă a tînărului inspector de la B.C.N. belgian au reușit să-și ridice soldul de la 500 000 franci la 860 000 franci. Danielle descoperea tainele și emoțiile jocului cu o bucurie copilărească și atitudinea ei spontană acoperea de minune intențiile grupului. A treia noapte, nu s-au prezentat la masa de joc. Xînlul din frații Massina le-a observat absența și a făcut re-marci ironice la adresa jucătorilor care dispar după ce „ciupesc” din nimereală cîteva mii...

Pentru ziua următoare însă, Rolland decise să încerce marea lovitură.

Noaptea dinaintea bătăliei se plimbă cu Danielle pînă tîrziu, de-a lungul plajei pustii, luminată de lună. Intrară pentru două ore într-un dancing unde s-au amuzat și au dansat, apoi, după o altă promenadă lungă pe sub frunzele ruginite ale castanilor — s-au dus la culcare. Pentru

a-și oferi un somn adînc și reparator, Rolland înghiți două .tablete de amital sodic, iar dimineața se sculă tîrziu, cu mintea limpede și mușchii relaxați. Toată ziua hoinări cu Danielle prin .portul .pescăresc, navigară în larg cu o yolă, apoi luară masa la o mică ospătărie în care mincau. marinarii și lucrătorii din port. Seara, pe la orele opt, după ce a cinat ușor, s-a întins o oră în pat, îmbrăcat, fără să doarmă. După un. duș rece, prelungit, a îmbrăcat smochingul, și-a umplut buzunarele cu bancnote apoi a trecut pe la camerele lui Thomas și Danielle.

— Ca va, Rolland ? l-a întrebat ușor îngrijorat bătrînul ex-comisar.

— Domnule comisar, glumi Rolland, ginerele dumneavoastră, închiriat de la una din cele mai serioase firme belgiene, este gata să vă toace averea... Dacă v-aș fi fost un adevărat ginere, nu știu dacă aveam curajul s-o fac cu alîta larghețe ca-n noaptea asta... Dar, cum zestrea Daniellei nu-mi va reveni, sînt gata s-o las săracă, lipsind-o de șanse de a se mărîta prea curînd...

Rolland urmări cu atenție chipul Daniellei. Replica sa nu era aruncată la întîmplare. În ultimele două zile atitudinea frumoasei fiice a ex-comisa- rului se schimbase. După intimitatea care-i unise în primele momente ale întîlnirii lor, fata părea să regrete clipele de slăbiciune. O tristețe nedefinită o încerca în unele momente și cu greu mai reușea Rolland s-o smulgă din gînduri sau s-o înveselească cu eternele sale glume. Ochii Daniellei erau gravi, iar surisul pe care se forța să4 deseneze pe buzele ce-i tremurau îi întăreau timarului inspector bănuielele că sufletul fetei era tulburat la gîndul că momentele frumoase ale vacanței — la Knokke — se apropiau de sfîrșit.

Ajunși la cazinou, Rolland și-a gonit toate aceste frămîntări care-l împiedicau să-și îndeplinească cu luciditate misiunea. În noaptea aceea, bancoul îl ținea Eugennio. Rolland s-a așezat chiar în fața acestuia, pentru a-l studia și, la nevoie, înfrunța în vole.

— Mesdames et Messieurs, les jeux sont faits. Un banco de dix mille — sună sec vocea crupierului. Banca a câștigat detașat, cu nouă în timp ce restul jucătorilor n-au avut cărți decăt pînă la șase.

— Un banco de vingt mille... — continuă cu aceeași voce neutră crupierul. De data aceasta, pontară, Thomas și Danielle. Rolland se păstra pentru licitările de mai tîrziu. Danielle cîștiga ou opt, motiv pentru care se bucura teribil, spre mulțumirea lui Rolland care începea din nou să-și facă speranțe. Pînă la licitarea de 50.000 de franci jucară, pe rînd, cînd bătrînul ex-comisar, cînd Danielle, reușind să le cîștige fraților Massina și celorlalți jucători aproape o sută de mil de franci. Vizibil, cu ostentație, Thomas și Danielle îi încredințau banii lor lui Rolland, vorbindu- i tare...

— Dragă Rolland, acum ai ocazia să-mi rotunjești averea...
— Las' pe mine... — îl încredința cu voce voit arogantă
Rolland. Am să încerc să-i învăț carte pe toți acești domni oare se cred ași în bacoara...
Tonul și atitudinea lui Rolland nu trecură neobservate. Doi jucători se retraseră, intuind că partida degenera.
— Un banco de cent miiile..., anunță crupierul care împărți cu lopățica cărțile, câte două pentru fiecare din cei șapte jucători.
Eugenio își citi cărțile repede, în timp ce adversarii le filau lung, făcînd calouie mintale.
Rolland avea în mină un trei și un rigă. În total trei puncte. Refuză să pondeze. Toți ceilalți merșeră însă, dar cel oare cîștigă fu Eugenio, cu un șase și un trei. În total nouă.
Rolland continuă să joace în același stil, arun- cîndu-se în joc cu precauție, pîndînd momentele, cu avară precauție, ceea ce avu darul de a-l enerva pe Eugenio și pe fratele său care supraveghea partida, mizând și el din cînd în cînd.
— Un banco de quatne cent miiile...
Sigur de el, Eugenio întoarse brusc cărțile : erau un trei și un șase. Total nouă. Ridică privirile în jur, triumfător. Rolland, însă, nu pontase. Enervarea sicilianului creștea, amenințătoare...
— Mesdames et messieurs, un banco de six cent miiile...
— Banco, rosti calm Rolland.
Cărțile se opriră cu zgomote mol în dreptul jucătorilor. Fără să le privească, Rolland întoarse dintr-o singură mișcare cele două cărți în fața privirilor înmărmurite ale celor de față, care nu mai văzuseră un asemenea gest : să licitezi pe nevăzute, la o sumă atît de mare. Replica lui Rolland obliga la un gest similar.
Nervos, Eugenio, întoarse și el cărțile : un as și un valet, în total, unu !
— Bacama — spuse arupierul, împingînd cu lo- pățica teancul de bancnote în direcția lui Rolland.
— Un banco d'un million — se auzi vocea cru- pierului.
Jucătorii transpirau de emoție.
Pentru Rolland, sosise momentul psihologic al jocului. Ceea ce avea să urmeze nu era prea catolic, dar, cu orice risc, frații Massina trebuiau să se demaște.
Eugenio întoarse cărțile. Triumfător, sicilianul le trimite spre centrul mesei, acolo uinde se odihneau teancuri uriașe de bancnote. Erau un șapte și un doi. În total nouă.

În timp ce toate privirile erau concentrate asupra celor două cărți pe care urma să le întoarcă Rolland, ex-comisarul Thomas aruncă — pe furis — un trei de treflă la picioarele lui Eugennio. Pe Rolland, șansa părea să-l părăsească. Grupierul anunță sec :

— Neuf à la banque et un sept...

Rolland mai ceru o carte. Grupierul o aruncă pe postavul verde cu gestul stereotip al celui pe care emoțiile jocului îl lasă rece. Cartea, un șase, nu-l ajută pe Rolland, care obține un punctaj mai mic : șapte plus șase, egal 13, în bacoara asta însemna trei.

Rolland privea resemnat teancurile de bancnote pe care crupierul le îndesa cu lopățica în direcția lui Eugennio care triumfa, privindu-l batjocoritor pe Rolland. Inspectorul dădu să-și scoată batista din buzunar pentru a-și tampona fruntea nădușită, dar se opri, scoțând un strigăt care-l înspăimintă pe toți cei de față :

— Domnilor, opriți jocul... Individul acesta trișează...

Acuzația era gravă. Așa ceva nu se mai întâmplase din anul 1937 în istoria cazinoului din Knokke le Zoute.

— Priviți, vă rog... i-a căzut din manșetă o carte...

Eugennio se ridică dintr-un salt de la masa de joc și-l apucă de guler pe Rolland.

— Îndrăznești să mă acuzi ? Pe mine ? Tu, un pirlit care ciupești francul ?

— Dă..., ești un trișor..., un trișor ordinar...

Eugennio îi dădu un pumn lui Rolland în plină figură. Thomas încercă să intervină dar fu lovit de Carmelo, care sări în ajutorul fratelui său. Scandalul izbucni. Rolland profită de învălmășeală și-l pocni pe Eugennio de câteva ori, răcorindu-și setea de răzbunare după pumnul care-l făcuse să semene la figură cu o pătlăgică roșie spartă.

Ca prin farmec însă, sala de joc s-a umplut de polițiști, care i-au imobilizat pe combatanți.

Un inspector de la poliția locală i-a invitat pe frații Massina, pe Rolland și Thomas la comisariat, pentru a explica acolo lucrurile.

La comisariat, doi inspectori au procedat la identificarea și controlul corporal al bătașilor de la „Casino Bruges”. Lovitură de teatru !

Asupra celor doi frați Massina au fost găsite revolve, chei false de cofret, pașapoarte truotate. Această primă recoltă a fost suficientă pentru a permite poliției locale să facă o descindere în apartamentele de la hotel ale fraților Massina, păzite zi și noapte de „secretari” cu mutre de luptători.

Bagajele lui Eugennio și Carmelo adăposteau un întreg arsenal de arme, unelte, pentru spargeri și, oeea ce era mai prețios, au fost găsite

printre rufele de corp, două dosare cupinzînd numele, adresele „firmelor” subordonate gangului.

Deznodămînul a fost rapid. După aproape cinci decenii de activitate criminală, dinastia Massina a fost detronată. Gangul s-a destrămat ca un castel alcătuit din cărți de joc. Secretariatul general al Interpolului a difuzat birourilor centrale naționale atît vechile cît și noile date ale activității frăților Massina. Astfel, au fost lichidate toate tentaculele ce duceau din Anglia, Belgia, Franța, Egipt, Brazilia.

Dar oare cîte ganguri criminale continuă să ră-mînă nepedepsite, în urma unei onorabilități abil camuflate sub firme private ? Cîți comisari au oare șansa de a ieși la pensie cu mulțumirea că au lichidat una sau alta din aceste organizații ale crimei ? Cercetînd arhivele Interpolului, m-am convins că această satisfacție nu este împărțită întotdeauna pînă la capăt.

„Probabil este imposibil să-i pedepsești pe toți răufăcătorii lumii — i-a spus bătrînul Thomas inspectorului Rolland înainte de a se despărți — dar merită să încerci...”

Este exact ce încearcă să facă în fiecare zi, în fiecare ceas, Organizația Internațională a poliției criminale prin organele sale executive, birourile centrale naționale. În ceea ce îl privește pe inspectorul Rolland, acesta poartă și acum amintirile unei vacanțe neobișnuite la Knokke, regretele unei povești frumoase care ar fi putut să fie, dar n-a fost.

După deznodămîntul încăierării de la „Casino Bruges”, la Knokke a sosit pe neașteptate un tînăr cam de aceeași vîrstă cu Rolland și care l-a fost prezentat acestuia din urmă drept „logodnicul Daniel- lei”. Adevăratul logodnic.

— Dacă n-iar fi fost logodită de anul trecut cu Bertrand, nu mi-aș fi dorit un alt ginere decît pe tine, dragul meu Rolland..., i-a spus Thornas.

— Păstrează-mi o amintire frumoasă..., i-a spus la despărțire Danielle. Viața nu e întotdeauna așa cum am dori noi, Rolland... Ai să mă ierți vreodată ? Și fără să-i aștepte răspunsul, Danielle l-a sărutat, apoi a fugit spre avionul care se pregătea să decoleze în direcția Roma.

Rolland e încă burlac și tot copilul teribil al B.C.N. belgian a rămas. Cieatricii de la braț i s-au adăugat două, una la coapsă și alta la umărul stîng. Toamna însă — și asta e ceva nou pentru el — îl încearcă tristeți și regrete pe care nu are cui le spune. Privește instantaneul fotografic presat sub sticla biroului, în care un fotograf ambulant a prins imaginea fugară a unei fericiri scurte pe plaja Albert din Knokke cînd, alături de profilul delicat al unei blonde, pe nume Danielle, credea că totul este posibil. Chiar și fericirea proprie. Din păcate, din clipele acelea n-au

rămas decît .amintirile. Ce ne mai rămîne dincolo de amintire ? Lui Rolland i-au rămas cîteva tăieturi de ziare, din care o fișie de gazetă se află, de .asemenea, presată sub sticla groasă a biroului. „Pour le gang Massina — *rien va plus*”. O mină fermă a adăugat cu cerneală colorată : „Et pour moi, aussi”.

ExceleŃța sa era un expert...

— André...
— Da, exceleŃță... — răspunse tînărul, ridicîŃ- du-se respectuos în picioare, lucru destul de dificil într-o gondolă legănată de valurile lud Canal Grande, aglomerat la ora aceea de „motoscafo” și „vaporetto” înșesate cu turiști de pe toate paralele și meridianele planetei.
— Poti să rămii jos, André — vorbi în continuare cu un aer protector și amical cel pe care ti- nărul îl numise „exceleŃță”.
— Mulțumesc.
— Pot să te rog ceva ?
— Șitiți bine „rnon baron” că sînt slujitorul dumneavoastră supus.
— Spume-i gondolierului să oprească pentru ci- teva momente lîngă Ponte Academia...
Gondola, care se înscrise pe prima buclă a imensului „S” desenat de Canal Grande pe harta colorată a Veneției, fu oprită cu îndemînare de barcagiu sub arcada sobră a podului care leagă Academia de „Belle Arti” de Campo S. Vidal.
— Scuză-mă față de directorul lui „Gallcrie dcil” Academia” și predă-i din partea mea această icoană... — îi înmînă tînărului său secretar tui mic colet plat... Azi nu-l pot vizita... Aranjează ceva pentru mine... de dimineată... Ține-l de vorbă, pînă ce auzi că sună telefonul de lîngă fereastră... are numărul 22.247... Fă în așa fel încît cel care răspunde să fie directorul galeriei... Dacă sună domnul F. Armando de care ți-am vorbit, roagă-l pe director să ți-l paseze dumitale... În rest știi ce ai de făcut...
Tînărul secretar sări cu agilitate de pe suprafața instabilă a gondolei pe piatra tocită a cheiului ce duce la intrarea galeriilor de artă a Academiei de Beile Ante, în timp ce vislașul lega ou îndemănare parîma tocită de unul din mulțimea parilor negri înfiți în nămolul gros al apelor lagunare.
Cel pe oare tînărul îl numise „exceleŃță”, un bărbat cu ,aer distins, dublat de o oarecare aroganță aristocratică, stătea în picioare lîngă gondolier și scruta cu ochi pătrunzători apele lui Canal Grande. Spre vest, avea în față panorama veselă a cheiului dîn față palatului San Marco, acoperit, la toate orele zilei, de marea turiștilor ce cumpără „chilipiruri”

la prețuri duble față de orice dugheană din restul Italiei, avînd însă încîntarea că pe toate obiectele procurate acolo se află scris „Ricorrdi di Venezia”. în spatele bărbatului, pe un jilț, acoperit cu blănuri lenevea o bătrână octogenară, obosită, înăcrîtă de existență, care privea totul cu aerul absent și indiferent al celui care știe că viața a trecut de mult pe lîngă sine și că tot ce i-a mai rămas este să se resemneze...

— Ce frumoasă poate fi Veneția la sfîrșit de septembrie... Nu găsești, „maman” ?

Bătrîna doamnă se mulțumi să mormăie ceva, în timp ce fiul, în ciuda vîrstei, sări sprinten pe chei, de unde urcă grăbit treptele boltite ale lui „Ponte Academia”. De aici, panorama orașului se deschidea în toată splendoarea sa, iar bărbatul, după toate aparențele, extrem de sensibil la frumos, admira cu încântare unul din cele mai ciudate peisaje urbane de pe planetă. Văzută de la înălțimea apelor învolburate de elicele miilor de ambarcațiuni cu motor ce străbăteau Canal Grande, orașul lagunar părea una din acele cetăți fantastice născute din plăsmuirile basmelor.

Cîte amintiri, cîte plăceri înecase oare bărbatul acela de aproape șaizeci de ani, în apele de un gri murdar ale lagunei, de privea fascinat, ca în transă, imaginea babilonului modern care este Veneția zilelor noastre, invadată pînă la poluare de turiștii întregii planete ? După cîteva clipe de reverie lirică, baronul se întoarse la gîndurile sale mai concrete, își îndreptă privirile spre patruleterul de piatră zidită pe oare îl formează masiva clădire a Academiei de Arte Frumoase. La etajul al doilea, în spatele ferestrei în care tocmai se opreau razele soarelui oe asfințea, baronul ghicea siluetele citorva bărbați. Printre ei se afla de bună seamă și Andre, secretarul său particular.

Într-adevăr, André tocmai intrase în cabinetul directorului galeriei, care îndată ce află motivul vizitei sale îl primi cu multă curtoazie.

— Regret că excelența sa, domnul baron von Lunchausen, nu poate veni... Avem o piesă nouă în colecția spaniolă oare știu că-l va încînta...

■ Domnul baron va vizita galeria mîine dimineată... M-a însărcinat totodată să vă transmit acest mic dar pentru galerii... O icoană ortodoxă slavă din secolul șaptesprezece...

Directorul examinează cu emoție excelența imitație realizată de o mină de expert pe lemn vechi, min- cat de carii autentice, scos cine știe din ce podea sau acoperiș de casă demolată. Dinspre fereastră, se auzi soneria subțire a telefonului... Directorul ridică receptorul și răspunse :

— Da, la telefon directorul galeriilor... Din păcate excelența sa nu a putut veni..., Da, da... aveam întîlnire azi după amiază, nu vă înșelați... Nu, nu-i nici un deranj... Dealtfel, lîngă mine se află secretarul domnului baron care a avut gentilețea de a dăruî muzeului nostru a

capodoperă a picturii naive religioase slave... Bineînțeles că vă pot da legătura cu dînsul...

Directorul îi trecu receptorul lui André, care, conform instrucțiunilor primite de la baron îl rugă pe domnul F. Armando să-l convoace pe client pentru orele nouăsprezece, îl prevenea că o altă oră era absolut imposibilă, că excelența sa era extrem de ocupat, dar că își rupea din prețiosul său timp pentru această vizită etc., etc.

Cîteva minute mai tîrziu, André îi raporta baronului von Lünchhausen îndeplinirea întru totul a însărcinării primite.

— Foarte bună treabă, André..., te felicit... Și acum, ce facem pînă la orele nouăsprezece ? Tînărul meu partener, vom merge în Piața San Marco. Spuneai te rog, gondolierului s-o ia pe Rio delle Ostreghe pînă la Rio del Cappello...

Gondola străbătu orașul prin canale înguste, gî-tuite de clădiri sumbre, cu pereții cojiți și leproși, cu zidurile mîncate de apele neiertătoare ale lagunei care, de cîtăva vreme, amenință orașul milenar cu totală sa dispariție. Aici, apele stătute ale „cana-letelor” au aspectul pestilential al canalelor de scurgere cu resturi menajere, purtând tot ceea ce un oraș modern supraaglomerat poate arunca ca nefolositor : ambalaje-colorate, sticle goale, fructe și legume stricate, pantofi scîlciți, pisici și cîini înecați, pagini din ziare și reviste, alte obiecte greu de identificat după ce au fost descompuse de eroziune și putrefacție.

Nu-i prea veselă partea asta a falniciei Veneției, nu-i așa, André ? Il întrebă cu un surîs trist baronul pe tînărul său secretar...

— Exact la asta mă gîndeam, excelență... Pereții aceștia îmi amintesc de culoarea tristă a trupurilor de muribunzi... Mai avem mult pînă la San Marco ?

Piața San Marco, scăldată în lumina aurie și exuberantă a amurgului, avea darul s-o trezească din letargie pînă și pe bătrînia octogenară, care pînă atunci părea scufundată într-o hibernare adîncă. Bătrîna se lăsa furată de torentul de viață ce străbate spațiul larg al celebrei piețe venețiene, înțesată de turiști, negustori, fotografi la minut, pictori, călugărițe, hoți de buzunare, carabinieri, porumbei, — frumoșii și obezii porumbel din Piața San Marco, hrăniți, de la răsăritul și pînă la apusul soarelui, din mîile de pungi cu boabe de porumb ce se vînd cu 100 de lire celor ce iubesc păsările și animalele. Și apoi, mai era acolo bătrîna și celebra terasă Quadri, cu mesele întinse în jurul estradei unde se cîntă „non-stop” poate cel mai bine alcătuit program de café-concert din lume. Doamne, cîte amintiri puteau să-i, însinueze în suflet melodiile acelea de „fin du siècle” ! S-au așezat la o masă și au băut în tihnă, fără să scoată nici o vorbă, cîte un „martini rosso”, în oare înotau, prinse în scobitori, măsline verzi și parfumate.

Bătrâna trăia, cine știe după oită vreme de somnolență, o revenire spectaculoasă la viață. Imprudența octogenarei de a face semn unui fotograf ambulant care executa poze „la minut” fu reprimată cu bruschete de baron care, pentru a scăpa de insistențele artistului local, fu nevoit să-l dea acestuia tun bacșiș și să părăsească terasa Quadri, invocând graba.

Drumul cu gondola spre ținta reală a acelei zile a fost fără istoric. Au parcurs Canal Grande aproape în întregime până ce au ajuns la „Stazione Ferrovia”, unde André a dat o fugă pentru a reține locuiri la vagonul de dormit al expresului de Paris din noaptea aceea. Apoi, gondola a făcut cotul canalului din dreptul fundației „Santa Crooe”, pentru a ajunge pe strada Santa Chiara de unde începe canalul cu același nume. Gondola intră în Canalul Santa Chiara, legănată de valurile ușoare, stinnite de un „moto- scafo”.

— Te rog să acostezi la pontul de la Piazzale Roma — vorbi baronul către barcagiu, cu politețe, dar și cu răceala cuvenită față de cei de un rang mult inferior. Bineînțeles că aștepți și jaici până ne înapoiem...

Fără a mai aștepta ajutorul gondolierului sau al secretarului, baronul sări pe ponton, ajutînd-o să coboare, pe doamna în vîrstă, care intrase din nou într-o criză de apatie.

După ce a parcurs cîteva zeci de metri pe o stradă lăturalnică, micul grup s^a oprit în fața unei clădiri cu un etaj, ale cărei vitrine ticsită cu obiecte de artă făceau inutilă firma „Antiquité — brocante, tableaux, arts — F. Armando”. Patronul magazinului, care înă zărit pe vizitatori încă de când aceștia intrau pe strada îngustă, i-a întâmpinat în ușa :

— Bine ați venit, excelență... Presupun că nu mă înșel...
Sinteți domnul haron von Lünchausen ?

Chipul jovial al domnului F. Armando exprima, fără a mai fi nevoie de cuvinte, bucuria de a primi, în magazinul său, o vizită atît de simandicoasă. îi conduse pe oaspeți cu o politețe aproape servilă pînă în mijlocul magazinului de unde strigă tare, către cineva aflat într-iun colț mai întunecos al încăperii :

— Oarło, vđno să te prezint celui mai rafinat colecționar european, baronul von Lünchausen...

Numitul Carlo, un bătrînel cu mutră inteligentă și șireată se apropie de grup :

— Încântat să vă cunosc, domnule baron... Doamnă contesă, omagiile mele...

— Închipuiește-ți, Carlo, că domnul baron care a fost invitat de însuși directorul galeriilor de artă pentru această după-amiază, a preferat

să dea curs rugămintii noastre... Către baron : Excelență, nu știu cum mă pot revanșa de această înaltă favoare...

Baronul, care, între timp, se familiarizase cu conținutul magazinului, îl întrerupse :

— Frumoașe lucruri, domnule Armando... Magazinul dumneata e un adevărat muzeu... Ei, și acum la treabă... Pot vedea piesele ?

Domnul Armando îi căută din ochi pe Carlo care plecase înspre colțul întunecat al magazinului de unde apăruse câteva clipe mai înainte.

— Excelență, vreau să vă arăt două mici minuni... Aparțin unei vechi familii venețiene care a dat un doge și nenumerați membri ai atotputernicului consiliu al celor zece... Prietenul meu Carlo, fost cândva proprietar al unui magazin de antichități, dar mereu urmărit de ghinioane, își încearcă acum norocul cu aceste piese rarissime... E pentru ei o mare șansă faptul că familia de care vă vorbeam, duminică să-și păstreze incognito-ul, i le-a încredințat spre vânzare, oferindu-i un frumos comision...

Patronul magazinului începu să desfacă cu mișcări încete hîrtia ce acoperea tablourile, în timp ce CanLo aprindea luminile.

Baronul von Lunschausen aștepta framătăind de nerăbdare, ștergîndu-și atent lentilele ochelarilor scoși cu grabă din buzunar.

Bătrâna contesă trăia pentru a doua oară în răstimpul unei singure după-amieze, senzația tonică a unei noi treziri la viață, de data aceasta provocată de prezența altor obiecte vechi și demodate îngrămădite în jurul ei. Cine știe ce amintiri ascunse sau uitate în sufletul ei deșteptau fotoliile cu tapițeria uzată, scrinul din lemn de trandafir încrustat cu sidef, candelabrele aurite, chipurile, cu zîmbet truș de aristocrat zugrăvite pe pinzele atârinate pe pereți. Cert este că doamna contesă se simțea aici în elementul ei, iar tînărul secretar, sprijinind-o de braț, o plimba de la un obiect la altul.

— Dumnezeuule, dar ăsta pare să fie un Manet — exclamă surprins baronul în clipa în care mina de expert a domnului Armando a descoperit primul tablou.

Proprietarul magazinului a privit triumfător spre prietenul și colegul său :

— E, Carlo, ce-ți spuneam ? Este expertul numărul .unu al Europei...

Baronul zîmbi măgulit, apoi vorbi rar...

— Domnule Armănd, ai reputația unui vulpoi și jumătate, dar nici eu nu sînt .mai prejos... De cîte ori sînt flatat în felul acesta, știu că mi se cere ceva... Izbucniră în rîs toți trei.

— Excelență..., se poate ?

în fond, însă, atât Armando olt și Carlo, se simțeau flatați de gluma baronului, oare, luind tabloul în mîinile sale, ă apropiu de ochi.

— Bineînțeles... Este un Manet... Necunoscut pînă acum în cataloagele oficiale... și, pe cuvîntul meu, este cel mai reușit autoportret al lui Manet, din toate cele trei, pe oare le cunosc...

Baronul așeză tabloul lîngă perete, apoi se îndepărtă, așezîndu-se pe un scaun.

— Nimeni n-a reușit vreodată .asemenea valori de umbră și penumbră... Nu-i așa, domnilor ?

Abia după ce-l contemplă cîteva minute, baronul von Lunchausen își deslipi privirea de pe tabloul lui Manet, privindu-l întrebător pe domnul Armando :

— Piesa cealaltă ?

— Priviți, excelență... Ou gesturile unui prestidigitator, domnul Armando ridică din spatele său tabloul, așezîndu-l în fața baronului, care îl privea admirativ.

— Domnilor..., dumneavoastră aveți în mîini o mică avere...

Armando și Carlo schimbau între ei priviri complice, înțelegînd că au pus mîna pe o mare afacere.

Văzînd că domnul Carlo vrea să vorbească, baronul îl opri :

Nu, domnule... Nu vorbiți... Lasați-mă pe mine să ghicesc... Da..., este un peisaj..., un excelent peisaj, îmbibat de soare... Este piața San Marco văzută parcă de la fereastra uneia din clădirile din jur... Dacă nu mă înșel, văzută din direcția Palatului Dogilor... E neterminat... Nu este semnat, dar în stilul acesta nu putea lucra decît un singur om. Și omul acela era un „maestro”... Da, domnilor, pinza aceasta înfățișînd o vedere a Pieței San Marco eu o semnez Guardi... Am dreptate ? Carlo îl privea pe baron stupefiat, în timp ce domnul Armando jubila, ochii săi mici pîrînd a-i spune prietenului său : „Carlo, oe-ți spuneam eu ? Acesta e omul de care ai nevoie... odată în viață îți apare o asemenea șansă... Prinde-o !”

— Da, excelență... vorbi cu glasul subțiat de emoție Carlo... — Este într-adevăr .un peisaj de marele nostru concetățean Guardi... Pictat de acesta chiar de la fereastra locuinței familiei căreia îi aparține tabloul... Guardi nu l-a terminat, plecînd precipitat la Milano, motiv pentru care nici nu l-a semnat, socotînd c-o va face la înapoiere, cînd urma să dea și ultimul retuș picturii... Din nenorocire însă, puțin timp după ce a sosit la Milano, Guardi a murit... A fost deci, ultima sa pinză... Familia ținea foarte mult la ea... Aveau și un motiv special pentru asta... Dar, în fine, astea sînt amănunte care nu ne privesc...

Baronul potrivea peisajul lui Guardi lîngă portretul lui Manet, așezîndu-se apoi pe un scaun tapisat, cu ochii îndreptați numai spre tablouri. Părea intrat cu toată ființa în lumea pictată de Guardi în Piața

San Marco, și nările baronului palpitau. Domnii Armando și Carlo s-au retras pentru câteva momente în fundul magazinului șușotind, apoi s-au înapoiat făcându-și discret semne.

— Excelență — începuse Armando — sînt, într- adevăr, un vulpoi bătrîn și interesat, dar nu mă refuzați...

— Să te refuz dragul meu Armando ? Dar nu mi-ai cerut nimic... Eu însă vreau să te rog ceva...

Baronul îl chemă pe André, îi făcu un semn convențional și, imediat, acesta depuse pe una din mesele din magazin trei icoane vechi, slave.

— O bună cunoștință de-a mea vrea să-și lichideze colecția de icoane rusești... Cercetează-le și dumneata... Eu le dau secolul șaptesprezece, școala Kieveană..., autori anonimi, călugări de la Pescerskaia lavra..., probabil...

— Domnule baron, se poate ? Dacă dumneavoastră spuneți ,asta, înseamnă că-i mai adevărat decît adevărul... O clipă, să vă dau o chitanță...

— Domnule Armando, mă jigniți... Se poate ? A, da, uitasem... Mata începuseși să spu ceva...

— Da, excelență... Prietenul meu Carilo vă roagă, prin mine, el nu îndrăznește, — să vă puneți girul și autoritatea de expert pe cele două pinze... Vor fi cel mai bun certificat de autenticitate pentru cumpărători...

Baronul părea că se gîndeșite.

— André...

— Da, excelență...

Tinărul secretar îl ascultă cu atenție.

— Cum stăm cu timpul zilele acestea ?

— Un moment, excelență, să controlez carnetul.

Tinărul scoase o agendă din mapa de care nici o clipă pînă atunci nu se despărțise și începu să citească :

— Marți : dimineată — întâlnire cu directorul galeriilor Academiei de Arte frumoase din localitate (Armando îi făcu un semn lui Carlo că așa e, vorbise chiar el cu directorul), după amiază — cocteilul de la prințul de Savoia Marchetti, miercuri — dimineată — golf ; după amiaza...

— ■ Stop, André... Taie golful de miercuri dimineată și trece întâlnirea cu directorul de la Academia de Belle Arte... Telefonază^ astă seară schimbarea și dă-i o explicație oarecare..., apoi, zimbînd către cei doi anticari :

— ■ Domnilor, mi-am creat miine o dimineată liberă pentru a vă fi de ajutor... Miine la prînz puteți veni să le luați de la reședința mea...

Poftiți adresa vilei mele... E pe insula „La grazia”, lângă Giudeca. André, te rog să redactezi o chitanță...

Cei doi anticari protestară în același timp :

— Vai, exoelentă, se poate ?

Cîteva minute mai tîrziu, baronul, contesa și tînărul secretar părăseau magazinul de antichități. Cele două tablouri, împachetate în pinză impermeabilă și prinse cu miner, le ducea secretarul André. Din pragul magazinului, domnii Armando și Carlo își luau rămas bun de la cei trei, mulțumindu-i încă o dată baronului von Lünchhausen pentru extraordinara sa amabilitate.

Cerul Venetiei se întunecase brusc. Dinspre sud- vest începuse să bată un vînt aspru, vîntul acela care-i sperie atît de mult pe venețieni și pe care l-au botezat „garbin” — vîntul oare umflă apele lagunei, inunda pieteles și străzile, roade și murdărește cu pecinginea ignasiei pereții caselor și palatelor din orașul minune care este Venetia...

..Nu mai că, a doua zi la prînz, cînd domnii Armando și Carlo s-au dus la baron să ridice tablourile, vila indicată de acesta pe insulița „La Grazzia” nu exista și nimeni din partea locului nu auzise vreodată de un anume von Lünchhausen !

Baronul, mama acestuia și tînărul secretar dispăruseră din Venetia, odată cu autoportretul lui Manet și vederea Pieței San Marco de Guarsdi.

Politia italiană a înțeles imediat că se află în fața unui excroc de talie internațională și a anunțat Interpolul, fără a se mai formaliza cu măsuri de urmărire a trioului de excroci pe teritoriul național. Era evident că aceștia, odată în posesia pradei, dispăruseră în cele patru vînturi.

Seara, telegrafista de la secretariatul general al O.I.P.C. pune pe masa comisarului de serviciu o comunicare roșie care semnifica în codul internațional al poliției criminale cererea de arestare și extrădare imediată a numitului baron von Lünchhausen și a complicilor săi.

Comisarul, un veteran al O.I.P.C., schiță un zîmbet la lectura comunicării B.C.N.-ului italian.

— Dați semnalmente la fișierul general — spuse el, adăugînd amuzat —, deși, nu cred că mai e nevoie să întrebăm creierul electronic... După manieră, ăsta trebuie să fie bătrînul Galițin... Mă întreb însă pe unde dracu o fi umblat pînă acum... sînt cîtiva ani buni de cînd n-am mai avut vești de la alțeta sa...

Funcționarii de la fișierul cu cartoteci perforate al arhivelor Interpolului trecură urgent la codificarea caracteristicilor furtului de tablouri din Venetia. Fiecare amănunt al afacerii se transforma într-un

element distinct tradus în sistemul binar „1-0-0-1-0... etc.”, conform procedurilor bine cunoscute în tehnica computerelor. .

Principalele caracteristici transpuse în cod binar erau următoarele :

a) furtul a fost săvârșit de un grup alcătuit din trei persoane : un bărbat în vîrstă, o doamnă foarte bătrîmă, un tînăr.

b) Toți trei infractorii aveau o înfățișare onorabilă.

c) Șeful bandei era un foarte bun cunoscător în domeniul artelor plastice. De asemenea, pretindea a fi descendent ai unei veahi familii aristocratice europene.¹

d) Unul din tablourile furate era un autoportret, celălalt un peisaj, ambele de o mare valoare, considerate rarități.

e) Procedul folosit a fost cîștigarea încrederii victimelor. Stabilite elementele și circumstanțele afacerii von Lunchausen, funcționarilor nu le mai rămînea altceva decît să codifice pe benzile computerelor datele știute.

După citeva zumzete și scripuri alternative de becuțe colorate, complicata mașinărie începu să țâcăne, răspunzînd : „Lovitura a fost dată de Nicolas Gali țîn, prinț rus, emigrant alb, fugit din țara sa imediat după revoluție. Are cazier la Interpol în- cepînd din anul 1938. Bătrîna care-l însoțește este mama sa, care-l urmează de obicei, în toate peregrinările sale. Începînd din anul 1959 are un complice, pe care îl prezintă drept secretarul său particular”.

Pentru realizarea unui diagnostic precis în furtul de tablouri de la Veneția, datele furnizate de B.C.N.-ul italian trecură și la celelalte două servicii de identificare. Mai întîi la fișierul cu cartoteci clasate după criterii derivate din „portretul vorbit” al lui BertdHon — sistem oare, dui pă cum pretind specialiștii — îi identifică chiar și pe infractorii care și-au schimbat nu numai identitatea, ci și capul, înfățișarea fizică. Verdictul celei de a doua operațiuni de identificare : autorul furtului este Nicolas Gali țîn, fișa nr. ...

O ultimă verificare la fișierul „sinoptic” — bazat pe un sistem de indici colorați în care fiecare nuanță corespunde unei anume particularități a infractorilor. Grație unui .procedeu selectiv, de o mare precizie, este suficient să se cunoască câteva, — uneori chiar una singură — din particularitățile specifice ale unui infractor pentru a „afla într-un minimum de timp numele și, oa urmare, numărul dosarului căutat. Fișierul sinoptic a repetat diagnosticul celorlalte două sisteme de identificare, astfel încît paternitatea furtului de la Veneția fusese stabilită definitiv și fără drept de apel. Nu trecuseră deit citeva ore de la anunțarea furtului tablourilor din Veneția, cînd marea antenă a Interpolului — care, pe vremea aceea, își avea sediul în plin centrul

Parisului, pe strada Paul Valery, nr. 37 bis, la câteva sute de metri de Place de L'Étoile și Arcul de Triumf — trimitea în eter comunicare roșie pentru urmărirea și arestarea în vederea extrădării către poliția italiană a lui Nicolas Galițin și a complicitilor săi.

Aproape o sută de birouri centrale naționale (atâtea poliții erau afiliate pe atunci la Interpol) au transmis operativ, începând de la eşaloanele superioare și până la cel mai umil agent de stradă, datele ce permiteau identitatea lui Galițin. Ce făcea în acest timp Galițin ?

Viața particulară a acestuia a constituit și constituie unul din marile mistere ale lumii interlope occidentale. Cei de la Interpol erau obișnuiți cu hibernările bătrânului excroc, care, după fiecare lovitură grasă (și loviturile lui Galițin erau întotdeauna grase !) obișnuia să-și ia un lung și misterios concediu. Pe ce meleaguri își petrecea vacanța Galițin după ce dădea loviturile, n-a aflat niciodată nimeni, cu toate că birourile centrale naționale de pe toate meridianele globului îl căutau cu încăpăținare, în marile stațiuni mondene, în cazinouri, pe coastele înșorite europene sau californiene.

În ce mă privește, cred că Galițin își petrecea acest răstimp periculos, de acută activitate polițienească internațională pusă pe urmele sale în una din reședințele private ale miliardarilor și ale magnatilor industriei și finanței. Adresa sigură a loviturilor lui Galițin mă îndreptățește să presupun că acesta nu-și alegea victimele la întâmplare, ci acționa „după comanda clientului”. Competența sa în artele frumoase, mediul în care evolua, mă duce cu gândul la faptul că Galițin făcea parte din categoria marilor hoți de opere de artă care își oferă serviciile amatorilor de unicate, care știu exaot ce doresc. Numai așa se explică faptul că, imediat după lovitură, Galițin ieșea din circuitul vieții. Se odihnea el oare în vilele somptuoase ale bogătașilor care-i cumpărau tablourile furate ? Avea oare el însuși un refugiu sigur, ascuns privirilor indiscrete ? În ce mă privește, înclin către prima presupunere. Există în lume zeci și zeci de persoane avute a căror supremă plăcere constă în dorința egoistă de a poseda pentru ei, numai pentru ei — opere din marele patrimoniu artistic internațional. Timp de doi ani după furtul de la Veneția, nici o poliție națională n-a consemnat Interpolului vreo urmă de-a lui Galițin.

Și cîod nimeni nu se mai aștepta, o notă de la biroul național elvețian cerea Secretariatului general al O.I.P.C. identificarea unui presupus prinț de origine slavă care vorbește germana la perfecție și care, după ce a locuit o lună de zile la un hotel din Lucerna a încercat să dispară fără să plătească nota.

Secțiile de identificare de la O.I.P.C. au dat verdictul în unanimitate : individul nu era altcineva decât Nicolae Galițin. Extrădat imediat poliției italiene, Galițin a fost condamnat la un an închisoare.

**Marele combinator al furturilor
de obiecte de artă, inventivul
și derutantul Galițin era prins
în mod paradoxal cu mîța în
sac pentru un fleac, ca un
găinar de duzină**

!Charles Siragusa contra Lucky Luciano

În urmă cu câțiva ani, un mare cineast, italianul Francesco Rosi, autorul unor filme rechizitoriu, de o incisivă forță demascatoare a complicității existente în unele state capitaliste între crima organizată și instituțiile burgheze de oprimare a maselor, a realizat o peliculă de răsunet în care a romănit biografia unuia din cei mai periculoși gangsteri, mafiotul Lucky Luciano. Nu am văzut pelicula „Lucky Luciano” dar, laolaltă cu toți spectatorii români de cinema l-am admirat celelalte filme document. Vă mai amintiți „Salvatore Gdiliano”? A fost realizat pe pământul arid și mereu însingurat al Siciliei, cu țărani locali în distribuție. Este povestea banditului Giuliano în timpul mișcării separatiste siciliene din 1943, inițial susținut de Mafie dar executat din ordinul șefilor acesteia pentru a șterge urmele unei periculoase compromiteri față de autoritățile fasciste. Au urmat, după cum se știe, alte filme demascatoare, ale lui Rosi, dintre care amintesc „Cu miinile pe oraș” și „Gazul Mattei”.

Acest mare artist oetățean care este Francesco Rosi declara presei, la câteva zile după premiera filmului „Lucky Luciano” : „Nu o biografie .a lui Lucky Luciano am vrut să realizez ci l-am luat drept pretext pentru a atrage atenția asupra Mafiei și mai ales de a încerca să continui teoriile despre putere, pe care le-am început, cred eu, cu „Salvatore Giuliano”, continmndu-le în „Cu miinile pe oraș” și „Cazul Mattei”. De ce un gangster ? De ce Lucky Luciano ? Pentru că este o bună cheie pentru a înțelege raporturile dintre puterea legală și puterea ilegală și, mai mult decit atât, interdepen-

dența lor. Lucky Luciano este primul geniu criminal care a înțeles importanța punerii puterii ilegale la dispoziția puterii legale. El a lichidat vechea concepție a Mafiei. *Mafia se lasă manevrată de puterea legală pentru că, la rândul său, ea să poată manevra puterea legală. De aici, interdependența lor. Am ajuns să gîndesc că Mafia reprezintă azi o garanție pentru respectabilitatea sistemului*" (capitalist — nota autorului).

Interviul lui Francesco Roși mi-a amintit că printre însemnările mele de documentare realizate în cele două călătorii efectuate la sediul O.I.P.C. de la Saint Cloud se află și unele file referitoare la activitatea „imamicului public numărul unu”, fostul strateg și comandant al Mafiei moderne, Lucky Luciano, precum și la vânătoarea tenace purtată pe urmele gangsterului timp de zece ani de Charles Siragusa, agent al „Biroului american de luptă împotriva narcoticelor” *. Eroii „poveștii adevărate care înmoepe sînt doi bărbați dotați cu o puternică personalitate. Primul, Charles Siragusa, este fiul „unui italian din Sicilia, emigrat în Statele Unite, la sfîrșitul secolului trecut. El și-a pus întreaga ființă în slujba binelui, fiind prototipul funcționarului zelos în serviciul puterii de stat burgheze, dar onest și capabil s-o interpreteze, s-o critice. Un bun servitor al ordinii capitaliste, dar care îi cunoaște limitele și nedreptățile, simțindu-se el însuși la un moment dat victimă a legilor ei inumane, a unui complot de stat pe care nu-l înțelege. Am descifrat în Charles Siragusa, care

* **Vezi episodul „Filiera macului”.**

trăiește acum tihna binemeritată a pensionarului (care a jucat în filmul lui Rosi rolul lui... Charles Siragusa), fanatismul sicilianul cinstit, care urmărește și vrea să distrugă Mafia pentru a spăla rușinea țării natale. Lucky Luciano, pe adevăratul său nume Salvatore Lucania, născut în Sicilia, în comuna Portella delle Ginestre din regiunea Lercara Friddi, a emigrat în S.U.A. după primul război mondial. Așa cum îl denumea Francesco Rosi, un adevărat geniu al răului, antrenat pe panta crimei pentru a nu crăpa de foame în vremurile tulburi ale crizei economice, cînd milioanele de șomeri ale statelor americane făceau coadă, adeseori zadarnică, la supa cazanelor sărace ale societăților de binefacere și care, odată ajuns să guste ameteala deșartă a puterii fără glorie, va purta cu sine, asemenea unui blestem ancestral, legile crude ale Mafiei natale.

New York, 1930. Statele Unite, bîntuite de spectrul crizei, de falimentele a sute de firme mici și mijlocii, care dau de furcă gunoierilor, nevoiți să adune, în zori, nu numai resturile menajere depozitate în cutii metalice, ci și cadavrele sinucigașilor care se aruncau de la ferestrele zgîrlite norilor. America zguduită de puternice frămîntări sociale, de o marcantă radicalizare a opiniei publice, de ascensiunea mișcării muncitorești, care iese să demonstreze pe străzi, S.U.A., etalonul lumii capitaliste, se zvîrcolește cuprinsă de colici sociale. Ca un revers al mizeriei se dezvoltă crima. Prohibiția a creat, involuntar, teren afacerilor contrabandiștilor de alcool. Din lumea plină de contradicții a lumii pen-proletariatului șomer, gangsterismul își recrutează oamenii de acțiune.

Goniți de sărăcia milenară a Siciliei, zeci de mii de italieni emigranți îngroașă această lume sordidă. Mulți dintre ei sînt gata la orice pentru a supraviețui. Inclusiv la crimă. Alții aleg calea luptei de clasă și vor avea destinul lui Sacco și Vanzetti, sfîrșindu-și zilele pe scaunul electric.

Salvatore Lucania are 33 de ani, vîrsta la care legenda pretinde că a fost crucificat Isus și asemenea eroului etalon al creștinătății, se consideră reînviat din morți. După ce a cunoscut mizeria cartierelor muncitorești, spectrul șomajului și al foamei, al zadarnicelor căutări de serviciu, Salvatore Lucania a încetat să mai existe. În locul său, a apărut un personaj crud și avid de putere : Lucky Luciano. A urcat toate treptele gagsterismului subaltern și a devenit locotenentul marelui mafiot Gduseppe Messeria, cunoscut în Bronx sub numele de „Joe Boșul”.

Se îmbracă în costume lucrate de croitori din cartierele bogate, locuiește într-un hotel confortabil din apropierea luxosului „Plaza”, poate fi văzut cu- treierînd străzile la volanul ultimului tip de Ford. Lucky Luciano e cineva. A devenit omul numărul doi al celui mai prosper racket* din New York. În fiecare dimineață face cheta în cîte un cartier. For- dul său e binecunoscut negustorilor

* În traducere, rachetă de tenis, dar și zarvă, escrocherie. **Americanii îl folosesc pentru a desemna tot soiul de afaceri ilegale sau eu aparentă de legalitate dar care se bazează pe intimidare, trafic de influență, contrabandă cu stupefiante etc.**

mici, mijlocii sau mari. Salvatore Lucania, alias Lucky Luciano intră calm în fiecare prăvălie, oprindu-se cu priviri interogative în fața casierului. Scena se repetă de zeci de ori pe zi. Imediat apare patronul care-i șoptește la ureche casierului o cifră, iar acesta deschide sertarul și numără bancnotele. Lucky Luciano le apucă neglijent și le vîră mototolite în buzunar. Patronul vrea să-i ofere un pahar. Lucky îl bate amical pe umăr și refuză. Patronul îl conduce pînă la ușă. E fericit că se află sub protecția racketului lui Giuseppe Messeria și a locotenentului acestuia, Lucky Luciano.

Dar Lucky încă nu e fericit. Automobilul lui „Joe Bossul” e mai mare, mai luxos, are aparat de radia și apoi, Giuseppe Messeria nu stă la hotel, ci într-o vilă, proprietate proprie, cu curte mare înconjurată de ziduri înalte, păzite de vlăjgani înarmați pînă în dinți. Iar curtea are grădini frumoase, seră cu portocali și lămii, în care poți respira aerul de acasă, din Sicilia. Și mai e piscină cu apă mereu proaspătă și răcoroasă și toate atributele pe care ți le aduce puterea. Da, puterea... Ea este tipătul oare nu-l lasă să doarmă pe Lucky Luciano... într-o zi îl cunoaște pe Vito Genovese. Îi seamănă lui Lucky. E tânăr, ambițios. Apartine unei alte „familii” mafioate din New-York. Mai mică și mai puțin puternică decît cea a lui Messeria — care are de-acum cont legal la bancă, e proprietar sau coproprietar al unor societăți, își plătește impozitele, ca orice cetățean onorabil care contribuie la prosperitatea „Statelor”. Lucky și Vito se înțeleg din priviri. Ei au alte concepții despre racket decît „bătrînii” lor șefi. O, dacă ar sta în puterea lor, cîte s-ar mai schimba!

Puterea, setea de putere, iată rana care singurează

pe trupul acestor doi tineri care completează în Bronx...

15 aprilie 1931. Coney Island, restaurantul „Scar- peto”. Sala spațioasă a localului ținut de un italian e aproape plină. Se servesc specialități culinare din țara de baștină a patronului, dar clienți nu sînt numai compatrioți, ci și americani din burghezia mijlocie care găsesc aici o excelentă bucătărie și un colț liniștit, propice unei bune digestii. Giuseppe Messeria, „Joe Bossul” are întotdeauna parte de masa cea mai bine plasată. Nici prea aproape de orchestra formată în întregime de napolitani ce fredonează visători melancolice melodii natale, nici în calea chelnerilor care intră și ies din bucătărie. Înfulecă lacom a doua porție din colțunașii cu carne, pe care italienii îi numesc „ravioli”, iar în fața sa, Lucky Luciano, soarbe cu înghițituri mici im excelent „vino rosso” originar din pămînturile nisipoase ale sudului. La masa de alături un vîlăgan îmbrăcat în tipătorul costum în dungi, devenit uniforma standard a gangsterului subaltern, mestecă metodic crusta crocantă a unei excelente pizza napolitane, specialitatea casei. Buzunarul interior de la piept e umflat și un ochi avizat ar putea reconstitui din cutele hainei conturul unui uriaș Colt de calibrul 45. Și în buzunarul de la spate al lui Lucky Luciano se află un pistol, însă mai mic, mai elegant, de calibrul mijlociu. Toată această artilerie în miniatură este menită a veghea securitatea bossului, a cărui viață este în permanență amenințată de rivalitatea celorlalte familii dornice de supremație în cel mai puternic bastion al Mafiei mondiale, New York-ul. Numai bossul nu poartă asupra sa nici un fel de armă. Pentru el au luat de mult sfîrșit vremurile

cînd trebuia să ucidă din ordinul altuia. Acum, el este cel care dă dispoziții. Puterea a căpătat-o prin sînge, dar, pentru a o păstra, trebuie să îmbrace masca onorabilității, iar persoanele onorabile nu poartă asupra lor arme. Pe cei onorabili îi apără poliția statului, F.B.I.-ul, iar dacă aceștia nu ajung, atunci sînt tocmiți paznici personali.

Lucky Luciano soarbă ultimele picături de vin roșu din pahar privindu-i pe cei doi indivizi care-l încadrează pe Vito Genovese ce se îndreaptă către o masă liberă din vecinătate. Cei doi prieteni se privesc o clipă în ochi, reînnoind pactul semnat mutual.

— Boss, se scuză Lucky, mă duc pentru cîteva clipe la toaletă...

Messeria mormăie ceva de neînțeles, preocupat de un triunghi de aluat umplut cu carne, înotînd în smîntînă. Locotenentul îi aruncă o ultimă privire inexpressivă, ca și cum ar dori să-și întipărească în memorie imaginea vie a fostului său stăpîn... A fostului boss... Pentru că Luciano se simte chiar în clipa aceasta stăpînul, singurul stăpîn al cartierelor... Tar cel care stăpînește cartierele stăpîncește orașul, îi spusese odată binefăcătorul său, Giuseppe Messeria, căruia îi sărutase mina respectuos, cum cere datina, la înălțarea sa în gradul de locotenent al gangului. Sala cu pereți de faianță albastră a toaletei e goală. Luciano se privește în oglinda uriașă de cristal. Își potrivește batista albă de la buzunarul de sus, zîmbindu-și complice. Aranjează cutele hainei iar mina i se împiedică de protuberantele coltului de calibru 38. Zîmbetul i se accentuează, devine aproape o grimasă. Scoate cu silă arma, prind-o disprețuitor. O așază într-un prosop ima-

culat, ștergându-i cu grijă amprente. Ținându-l cu prosopul de teavă, lăsa să cadă pistolul în coșul cu hirtii murdare dintr-un cabinet de toaletă, apoi, într-un gest mecanic, trage apa, care părăsește rezervorul ou zgomot. Din restaurant se aud rafale de armă automată, țipete de femei, apoi din stradă motorul ambalat al unui automobil care pornește în viteză. Lucky Luciano se apropie de lavabou. Meticulos potrivește din cele două robinete apa la temperatura corpului apoi săpunindu-și miinile, se spală cu mișcări încete, jucându-se cu clăbucul parfumat, în sala restaurantului clienții și chelnerii au rămas incremențiți de spaimă, ca într-un tablou grotesc. Giuseppe Messeria, ou trupul ciuruit de o rafală de la coapsă pînă la frunte zace cu fața în farfuria în care înroată în smintină înroșită resturi de ravioli. Alături, întins pe spate, cu mina pe crosa Coltului rămas în buzunarul de la piept, paznicul de corp care n-a mai avut timp să intervină. Ucigașii i-au acordat o rafală de automat supliment față de stă- pinul său.

10 noiembrie 1931. New-York. În fața reședinței lui Lucky Luciano păzită mai abilit decît Casa Albă, opresc, la scurt interval, automobile de lux. .Șoferi în ținută, dar cu gesturi lipsite de stil nereușind să ascundă adevărata lor menire de paznici deschid portierele din care se revarsă bărbați în vîrstă avînd cel puțin- trei numitori comuni : bogăția, obezitatea, chelia. Se salută familiar, abordînd surîsuri de circumstanță, căci o lume întreagă știe că se urăsc de moarte. Sînt capii familiilor de mafioti care stăpî- nesc cartierele New York-ului și oare, din cînd în cînd se războiesc singeros pentru reimpărțirea teritoriilor. La un capăt și altul al străzii cu vile rezidențiale sînt

postate mașini ale poliției statului New York și ale F.B.I.-ului. Un asemenea eveniment nu trebuie scăpat, căci nu se știe niciodată ce se poate întâmpla la o astfel de reuniune a capilor lumii interlope. Nelipsiți nici ei la o ocazie ca aceasta, reporterii consumă avizi pelicula camerelor de fotografiat, luminind strada cu fulgerele scurte ale flasch-urilor ou foiță argintie de magneziu. Lucky Luciano a împlinit 34 de ani.

Ușa se deschide larg. În salonul vast, mobilat cu ostentația proaspătului îmbăgățit, șefii familiilor mafiotă din New York așteaptă să intre la Lucky Luciano. La ora aceasta, el este cel mai puternic om al Mafiei în S.U.A. Au venit să-și probeze obediența, asemenea cavalerilor feudali care își reînnoiau anual jurământul de vasalitate.

Obiceiul acesta străvechi al Mafiei s-a păstrat nealterat, în plină lume modernă a capitalului, iar „goodwater” („nasul”), primește actul de ca- pitulație (care-i consfințește supremația între familii) cu bunăvoință tiranică a unui monarh absolut, permitându-le celor ce-l recunosc în virful piramidei organizației mondiale a crimei să-i sărute mina dreaptă așezată molatec pe brațul fotoliului. Fiul de țaran Salvatore Lucania din satul sicilian Portella della Ginistre e încoronat drept regele necontestat al imperiului racket-ului american sub numele de Lucky Luciano. Dacă țărănescul Lucania s-a metamorfozat firesc în mondenul Luciano, nu trebuie să căutăm prea departe pentru a-i traduce celălalt nume. După cum se știe, în limba engleză „lucky” înseamnă „norocos”. „Luciano cel norocos”, — nici nu se putea mai potrivit pentru cel oare, acum, către sfârșitul anului de grație 1931, preia conducerea crimei organizate în America.

1936. New York. Paginile de senzație ale ziarelor publică zilnic date despre evoluția procesului intentat de statul New York prin intermediul „District Attorney-ului” * Thomas E. Dewey contra lui Lucky Luciano. Nici o afacere judiciară, de la Al. Capone, n-a suscitât atît interes opiniei publice ca acest proces oare se anunță lung și dificil pentru acuzare. Cu fiecare zi, numărul martorilor citați de tribunal se subțiază. Unii suferă accidente stupide, dar mortale, alții atacuri de cord fatale, alții dispar pur și simplu în natură. District Attorney-ul Thomas E. Dewey însă esite inflexibil la sfaturile binevoitoare ale colegilor care-i amintesc că e prea tînăr pentru a risca, rămîne mut la muștrările unor persoane influente, care-i prevăd în curînd detașarea într-un tîrg provincial. Tocmai tineretea sa este locomotivă care-l împinge înainte. O tinerete ambițioasă, dornică de afirmare într-o afacere care să-l scoată din mediocritate și să-l propulseze în primele pagini ale cotidieneleor, pe copertile revistelor de senzație. „Incoruptibilul” Thomas E. Dewey, își continuă cu încăpăținare misiunea dificilă : obținerea de noi date compromițătoare pentru acuzat, căutarea unor martori oare să nu aibă soarta tristă a celor de pe prima listă. Capetele de acuzare chiar sumar enunțate nu încap într-o singură filă. Aproape că nu există delict sau infracțiune în legislația S.U.A. care să nu-i poată fi reproșat lui Lucky Luciano, cel oare înfruntă justiția și opinia publică din boxa acuzaților, avînd tupeul de a profera amenințări și

* Pirocuror.

care, prin intermediul complicilor, mituiește și șantajează polițiști, detectivi, avocați, judecători, jurați, gazetari.

Thomas E. Dewey nu se lasă intimidat. Cu o mină pe inimă și cu alta pe lege, el cere pentru Lucky Luciano 35 de ani de detențiune. Cei 12 jurați însă rețin din propunerea District Attorney-ului Thomas E. Dewey numai 20 de ani.

Adjudecată de președintele completului de judecată, pedeapsa privativă de libertate a lui Lucky Luciano, evaluată la 20 de ani, intră în funcțiune.

Penitenciarul statului New York îl va primi cu- rînd și, cîțiva ani, lumea va uita de cel care a fost „inamicul public nr. 1”.

Pe vremea aceea „Interpolul” se numea „Comisia internațională de poliție mminală” și își avea sediul la Viena, ocupîndu-se de afaceri europene. Și totuși, în fișierul său abia în formare se adunau primele date asupra identității și activității lui Salvatore Lucarna, alias Lucky Luciano. Căci tentaculele sale se întindeau încă de atunci, în numeroase state ale bătrînului continent, unde geniul criminal al sicilianului exportase metodele violente ale gangste- rismului.

10 aprilie 1942. Sicilia. Evenimentul mult așteptat se produce. În fine este creat al doilea front european prin debarcarea trupelor anglo- americane în Sicilia.

În timp ce operațiunile militare de debarcare care vor face obiectul multor comentarii și speculații politice se consumă în zgomotul exploziilor, lîngă localitatea siciliană Vileba are loc un eveniment pe care istoria oficială a celui de-al doilea război mondial nu l-a consemnat. Sub cerul

meridional, luminat misterios de lună, se desfășoară o întâlnire al cărui secret este vegheat cu strânsnicie de pilcui de țărani înarmați cu puști vinătorești de mare calibru și de patrule ale poliției militare americane.

Cele două delegații se îndreaptă una spre cealaltă. Din când în când, cerul este brăzdat de lumina orbitoare a rachetelor plutind sub parașute de mătase și atunci membrii celor două grupuri ce se apropie se studiază reciproc, cu un amestec de curiozitate și neîncredere. Întîlnirea aceasta nu are un aer obișnuit, chiar în vreme de război cînd totul pare a fi posibil. Este pentru prima oară cînd reprezentanți ai unei temute organizații criminale ilegale se întîlnesc, într-un cadru oficial, ou reprezentanții puterii legale, avînd ca scop tratative pe picior de egalitate.

Grupul civililor se oprește. După cîteva clipe, dintre aceștia își continuă înaintarea doar două persoane. Sînt șefii Mafiei, Genco Russo și Calogero Vizzini. Și în grupul militarilor se petrece o mișcare similară. Cei mai mulți rămîn locului, unii din ei privind cu interes ironic această întîlnire conspirativă, unică în anele militare.

Genco Russo și în fața sa, don Calogero Vizzini, șeful suprem al mafiei siciliene, întind amical mi-nile, păstrînd însă chipurile încruntate. Încercînd să pară surizători, în stilul clasicei bononii yankee, ofiterii își înving resentimentele și strâng cu o efuziune exagerată minile aspre ale celor doi mafioți, încep convorbirile oficiale. Nu cred că există pe undeva, chiar în arhiva cea mai secretă a S.U.A., vreo stenogramă care să consemneze tratativele secrete din noaptea de 10 aprilie 1942, data la care trupele aliate au debarcat

În Sicilia. Faptul însă s-a petrecut întocmai și nu va rămâne altceva de făcut decât să-l interpretăm atît în lumina evenimentelor ulterioare cît și a unor zvonuri ce au circulat în lumea interlopă americană din epocă. Se spune că prin intermediul omului său de încredere, Vito Genovese, rămas în libertate, Lucky Luciano ar fi dirijat din închisoare încheierea unui pact secret între mafie și O.S.S., (Serviciul secret al Statelor Unite, numit astfel pînă la dizolvarea sa și crearea în 1947, la Langley, lângă Washington, a faimoasei „Central Intelligence Agency”, mai cunoscută sub prescurtarea de C.I.A.). Astfel, Mafia, cu condiția de a-i fi tolerate activitățile mai puțin violente, s-ar fi pus la dispoziția contraspionajului american, ajutîndu-l în lupta împotriva agenturii germane în S.U.A.

Mai tîrziu, cînd s-a hotărît locul primei debarcări a aliaților pe continent, se spune că Mafia ar fi oferit întreaga sa colaborare la pregătirea și executarea operației, întîlnirea amintită mai sus întărind cum nu se poate mai convingător verosimilitatea acestor afirmații.

Mai mult decît atît. La numai cîteva zile de la debarcare, cei doi șefi ai mafiei, Genco Russo și don Calogero Vizzini sînt numiți primari de către autoritățile militare aliate. Simple coincidențe ?

1943, Neapole. La comandamentul forțelor aliate debarcate în Italia domnește nu numai o activitate militară menită a conduce operațiunile tactice ce vor duce, cu sprijinul acțiunilor partizanilor, la prăbușirea regimului fascist, ci și una de culise, din zona bursei negre. Colonelul american Charles Poletti, guvernatorul forțelor aliate în Italia, poate fi văzut plimbîndu-se pe

străzile Neapolelui la volanul unui superb automobil Packard. Este cadoul pe care guvernatorul l-a primit din partea interpretului său oficial, pe nume... Vito Genovese. Același Vito Genovese, care a servit ca emisar între deținutul Lucky Luciano și oculite autorități oficiale, în preajma debarcării, același Vito Genovese, despre care se spune că ar fi șeful suprem al mafiei internaționale. De fapt, el este numai înlocuitorul la comandă al lui Lucky Luciano, numai prelungirea creierului care, din umbra închisorii statului New York, dirijează noua orientare a crimei organizate.

Vito Genovese duce o viață pe picior mare. Locuiește într-o reședință somptuoasă, este primit în cele mai înalte cercuri de afaceri italiene, i se face o curte asiduă nu numai de către „ocupați”, ci și de către „ocupanți”, știut fiind faptul că înlocuitorul pe pământ al lui Lucky Luciano este atotputernic la comandamentul aliat și-l ține la degetul mic pe guvernatorul militar, colonelul Charles Polletti. Vito Genovese este cel care distribuie oamenilor de afaceri licențele atât de râvnite pentru operațiunile de import-export, permisele pentru înființarea firmelor, aprobările pentru furnituri și materii prime. Tot el este cel care dirijează traficul de influență, care pune la mezat funcțiile din aparatul de stat, care oferă sau răpește slujbe bine plătite. Modernizată după tiparul racketului american, mafia italiană cucerește poziții cheie în aparatul administrativ, în viața comercială și industrială, părăsind metodele tradiționale și operațiunile conduse din tihna conacelor siciliene, avîntîndu-se în birourile somptuoase ale societăților pe acțiuni din clădirile cu multe etaje clădite din beton și sticlă.

1945, Italia. Un scandal monstruos cutremură cercurile oficiale aliate și lumea finanței. Are loc procesul lui Vito Genovese, sînt denunțate legăturile sale cu guvernatorul militar al trupelor aliate, colonelul Charles Polletti. Corupția, șantajul, violența și afacerismul veros, promovate de Vito Genovese, erau prea vizibile și puneau în primejdie autoritatea forțelor de ocupație. Trebuia curmat răul, dar cu discreție și prevedere, astfel încît procesul să nu pună în primejdie imperiul economic al Mafiei. Agentul F.B.I., Orange C. Dickey, unul dintre funcționarii de stat onești care, înfruntînd autoritatea vremelnică a unor conducători corupți, a contribuit la demascarea lui Vito Genovese, declară la proces :

„Sub protecția forțelor aliate, Mafia a progresat în Italia, de la Palermo la Neapole și de la Roma, Milano, Torino, pînă la Genova. Astfel, a renăscut și a prosperat, pe noi baze, industria mondială a crimei. Noii gangsteri în loc să ridice monumente foștilor oameni de paie ai vechii Mafii, aveau un cult deosebit pentru oameni ai legii cum era Charles Polletti”.

2 februarie 1946. New York. Marea metropolă a lumii sărbătorește zgomotos alegerea noului guvernator republican al statului New York, pe nume Thomas E. Dewey. Procurorul tînăr și ambițios din urmă cu 9 ani, care cerea cu atîta vehemență o pedeapsă exemplară pentru gangsterul Lucky Luciano, a parcurs rapid treptele alunecoase ale vieții politice, impunîndu-se prin intransigența și opiniile sale puritane. Campania electorală costisitoare a „săracului dar onestului” politician a fost susținută bănește de influenți oameni de afaceri care, spun gurile rele, și-ar

datora bogăția strânselor legături cu Mafia. Dar acestea se spun numai pe la colțuri de către birfitori sau invidioși. Căci el, incoruptibilul Th. E. Dewey, este întruchiparea însăși a echității. Primul său act oficial la primirea funcției de guvernator al statului New York este promulgarea unei amnistii prin care Lucky Luciano, gangsterul căruia procurorul de altădată, Th. E. Dewey, îi hărăzise 35 ani de pușcărie iar jurații îi acordaseră 20, este eliberat, după 9 ani de detențiune confortabilă. Dar pentru că justiția, deși clementă, nu e oarbă, Lucky Luciano urmează a fi repatriat în Italia, socotit indezirabil în Statele Unite ale Americii.

Fericitul Lucky Luciano se îmbarcă pe vasul „Laura Keane” cu destinația Italia. Luxosul pachetbot întârzie însă 2 zile în portul New York pentru a le permite marilor șefi ai Mafiei să-l viziteze pe „naș”. Lucky Luciano organizează un mare dineu la care iau parte cunoscuți patroni ai racketului american, printre care Frank Costello, Albert Anastasia, Meyer Lansky, Joseph La. Se reîntoarce în aceeași zi venind din Italia unde este considerat indezirabil, Vito Genovese. Rețineți amănuntul : Lucky Luciano e indizerabil în S.U.A. dar este primit în Italia în timp ce locotenentul său, Vito Genovese, este indezirabil în Italia și primit în S.U.A. Cum s-ar spune, un schimb de ștafetă, grație căruia fiecare din cei doi gangsteri părăsește teritoriul în care s-a compromis pentru a-și reîncepe activitatea într-un loc unde să poată acționa în siguranță. Lucky Luciano și Vito Genovese au o lungă întrevedere. Este oare greu de presupus că atunci au fost puse bazele noilor tactici și strategii ale Mafiei internaționale, ale amestecului gangsterismului în economie și

politică, în sprijinul pe care crima organizată avea să-l dea represiunilor îndreptate împotriva stângii, a mișcării muncitorești, a luptei de eliberare socială și națională, a decolonizării ?

1947. *Havana*. Cuba lui Fulgențio Batista, anexa pentru plăceri ilicite a americanilor, atrage atenția conducătorilor Mafiei prin situarea geografică în imediata apropiere a Statelor Unite. După modelul racketului jocurilor de noroc, organizat mai întâi la Las Vegas și apoi la Reno, Mafia încearcă noi plasamente. Lucky Luciano vine să studieze situația la fața locului. Pentru că oficialitățile cubaneze sînt total subordonate Washingtonului, patronul Mafiei sosește la Havana sub adevăratul său nume : Salvatore Lucania. (Să nu uităm că departamentul de stat i-a interzis șederea oficială pe teritoriul S.U.A. și al zonei de influență din cele două Americi). Lucky Luciano pune rapid stăpînire pe imperiul tripourilor și bordelurilor din Caraibe, subordonîndu-l Mafiei internaționale. Reușita operațiunii sale are însă și un revers. La cererea departamentului de stat, autoritățile lui Batista îl roagă pe don Luciano să părăsească Havana și Cuba, deoarece Washingtonul îl consideră indezirabil.

1948. Lucky Luciano voiajează prin Italia. Mai întâi în zona natală, Lercara Friddi. Sosirea lui Luciano în satul Portella della Ginestre este marcată prin evenimente singeroase. Ca de obicei, în ziua de 1 Mai, populația satului se adunase la „piatra lui Barbete” (Barbete — un bătrîn socialist italian, din frumoasa și generoasa tradiție a luptătorilor secolului al nouăsprezecelea.) Țăranii, meșteșugarii, intelectualii micii localități, purtînd drapele roșii, cîntau cunoscutul imn revoluționar :

„Steagul roșu va triumfa... Trăiască socialismul eliberator...”

Era o demonstrație pașnică, una din acele adunări populare prin care oamenii muncii italieni își exprimau în perioada frământată de după război credința într-un viitor mai bun, o justiție socială echitabilă, demonstrații care, după cum se știe, au devenit deseori ținta violenței elementelor neofasciste aliate cu Mafia. (După cum se știe, la un astfel de miting, conducătorul de atunci al Partidului Comunist Italian, Palmiro Togliatti, a fost grav rănit, victimă a unui atentat). Așezați în jurul „Pietrei lui Barbete”, locuitorii din Portella delle Ginestre aduceau un pios omagiu luptătorului socialist. Cîntecul atît de cunoscut în lumea întreagă al revoluționarilor italieni, „Bandella rosa...”, a fost însă astupat de glasul criminal al gloanțelor. Mafioții din împrejurimi trăgeau la țintă în proprii lor compatrioți, făcînd jocul reacțiunii italiene, în slujba căreia s-a situat dintotdeauna Mafia.

Evenimente singeroase au loc în acest an și la Marsilia, unde izbucnește o puternică grevă a docherilor. Pentru a reprimă greva, patronatul recurge la anexa mediteraneană a Mafiei, mai puțin cunoscută, dar la fel de periculoasă, „Union Corse” (Mafia corsicană) și „milieu marseillaise” (lumea interlopă marseleză), care-i sîlesc pe docheri să reia munca după ce mai întîi a fost sălbatic atacat cu arme de foc pichetul greviștilor. Lucky Luciano instaura treptat, în Europa occidentală, imperiul violenței și al racketului internațional Mafiot. El pune la punct o organizație gigant de tip Mafia la Frankfurt pe Mein, Bamberg, Palenmo, Milano, Marsilia, Corsica, Franța, Madrid, pînă la New York și Havana.. Acum apare o noutate pentru Mafie :

interesul pentru traficul de droguri. Lucky Luciano înțelege primul că lumea occidentală, zguduită imediat după război de puternice crize de sistem, nemulțumită de lipsa de echitate socială, bintuită de violență, înspăimîntată de spectrul războiului rece, va genera zeci și zeci de mii de ființe învinse care vor recurge la drog ca la ultima soluție de uitare a răului social. El a înțeles totodată că noii și vechii îmbogățiți, profitorii ai contradicțiilor de după război, se vor plictisi de distracțiile tradiționale și vor încerca o escaladare a plăcerii, apelînd la drog.

Traficul drogului devenise deja una din cele mai mari afaceri ale lumii capitaliste, dar nimeni pînă la Luciano nu se gîndise să-l transforme în monopol. La presiunile sale repetate, capii Mafiei internaționale acceptă, în fine, preluarea traficului de narcotice de către organizația mondială a crimei. Există și cîțiva conducători mafioți din vechea gardă care se opun racketului cu drogul, considerîndu-l o operațiune periculoasă, căreia, în curînd, i se vor opune importante forțe oficiale naționale, dată fiind puterea sa distructivă asupra individului, dată fiind influența nefastă a stupefiantelor asupra capacității de muncă și reproducere a națiunilor în rîn- dul cărora se numără consumatori ai beției albe.

Treptat, rezistența anti-drog în sinul conducerii

Mafiei e înfrîntă, iar conservatorii sînt înlăturați în modul cel mai propriu : prin asasinat.

Punctele cardinale ale racketului drogului se conturează tot acum în Italia, Statele Unite ale Americii. Italia este placa turnantă, grație căreia se adună în Europa drogul brut din Orient, iar S.U.A.,

destinatarul și consumatorul. Pentru a acoperi legal acest transfer de marfă interzisă, Lucky Luciano patronează înflorirea societăților italo- americane de import-export, care apar ca ciupercile după ploaie.

2950. *S.U.A.* Piața clandestină a drogului cunoaște o bruscă și îngrijorătoare creștere. Autoritățile, biroul național de luptă contra narcoticelor condus de Harry Anslinger, raportează Casei Albe escalada vertiginoasă pe care o cunoaște consumul de stupefiante, mai ales în rândurile tineretului. Adeseori, drogul vine în S.U.A. prin intermediul unor firme farmaceutice italiene, („ciupercile” cu firmă import-export patronate de Lucky Luciano). Senatorul american, Mc. Clellan, va declara mai târziu : „350 kg heroină cumpărate din Italia de firme farmaceutice americane cu permis legal de import (!!!), achiziționate la prețul pieței, adică cu 150 milioane lire, raportează, după încasarea lor ilegală la drogații americani, beneficii în valoare de 11 miliarde lire...”

Șeful biroului de luptă contra narcoticelor din S.U.A., Anslinger, trimite în Italia pe unul din cei mai buni agenți federali : pe comisarul Charles Siragusa. Misiunea acestuia : să descopere capetele firelor care se țin în Italia și S.U.A. și care servesc drept pod rulant traficului de stupefiante. Anslinger își pune mari speranțe în zelul, profesionalismul și cinstea lui Siragusa, numit de colegii săi „incoruptibilul”.

Sosit în Italia, Siragusa pune pe picioare o adevărată organizație menită să supravegheze și să strângă dovezi asupra traficantilor. Curînd, el înțelege că regele mondial al drogului este Lucky Luciano și că traficul stupefiantelor nu mai e de

mult o antrepriză la voia și inițiativa oricărui contrabandist, ci că el a devenit un racket cu tentacule întinse pe tot globul, cu complicitate în autoritatea de stat.

Șeful biroului de luptă contra narcoticelor, Anslinger, comunică departamentului de stat că : „...rapoartele agentului federal Charles Siragusa, provenind din Italia, relevă o conspirație a drogului care mă uimește prin amploare...”

1952. *Italia.* Echipa lui Charles Siragusa a obosit parcurgind continentul european în lung și lat, pe urmele traficantilor de narcotice, dar în afara unor complici de mîna șaptea, n-au putut ajunge pînă la capetele balaurului.

La propunerea lui Siragusa, este trimis din S.U.A., la Genova, Gene Gianinni, gangster și totodată indicator (informator) al F.B.I. Gene Gianinni este hotărît să termine cu trecutul său murdar și să ajute biroul național al S.U.A. de luptă contra narcoticelor, în războiul secret dus împotriva Mafiei. El vine la dispoziția lui Siragusa cu care are mai multe întîlniri secrete, alcătuiind împreună un plan de bătaie. Gianinni beneficiază de un trecut în care figurează mai multe condamnări pentru atac cu mîna armată, fiind cunoscut ca un periculos dur, iar Siragusa speră ca din aceste motive indicatorul său să capete încrederea lui Lucky Luciano și astfel să pătrundă în lumea tainelor sale bine păzite.

Jocul dublu al lui Gianinni ia sfîrșit curînd. Este găsit ucis, aruncat pe un teren viran.

Charles Siragusa declară ziaristilor că cel care a înarmat mina ucigașilor este Lucky Luciano și avertizează autoritățile italiene asupra primejdiei pe care o reprezintă gangsterul

miliardar. Sfidin- du-l, Lucky Luciano organizează, la rândul său, o conferință de presă la Neapole spunînd, printre altele : „De fiecare dată cînd se întîmplă ceva necurat se spune că e vina mea. Mereu acest Anslinger și omul său Siragusa. Cînd cineva comite o crimă în Italia sau S.U.A. se spune că-i vina mea. Dar eu am mîinile curate. Eu plătesc impozitele asupra veniturilor. Ei nu pot avea nimic concret împotriva mea...”. E adevărat. Organizația criminală a lui Luciano e atît de puternică, e ocrotită de personalități atît de influente, încît dovezile se volatilizează peste noapte, martorii dispar în natură. Șeful biroului central național din Paris, comisarul Sicot, declara : „Din clipa în care Luciano s-a întors în Italia, nici Interpolul, nici F.B.I., nici poliția italiană, nimeni n-a putut dovedi că Lucky Luciano este regele drogului”.

1957. *Sicilia*. La Palermo, în hotelul Palmes, are loc o mare conferință a capilor Mafiei internaționale. Reuniunea este convocată și condusă de Lucky Luciano. Neputincios, incoruptibilul Charles Siragusa îl vede sosind în fața hotelului pe toți marii criminali ai lumii, escortați de gorilele lor, dar și de poliția de stat. Căci acești asasini de profesie se află în fruntea unora din cele mai mari companii de import-export, trusturi bancare sau monopoluri industriale. Printre ei se află Joe Banana, Frank Coppola (a nu se confunda cu regizorul Ford Frank Coppola, realizatorul celui mai celebra film despre Mafie, „Nașul” și al mai recentului „Conversația”), Giuseppe Genco Russo, Gaspare Mogddino. Întocmai ca reprezentanții marilor puteri coloniale și imperialiste, capii Mafiei își împart zonele de influență pe planetă. Reuniunea se desfășoară împărțită pe comitete. Se

discută paralele măsuri menite a duce la consolidarea internă a organizației mondiale a crimei, precum și tematica congresului Mafiei ce urmează să se deschidă, în orînd, la Apalachin. Poziția lui Lucky Luciano devine și mai puternică după reuniunea de la Palermo. Sindicatul internațional al crimei face un bilanț al veniturilor fabuloase aduse de traficul cu stupefiante și decide preluarea totală a drogului, înlăturarea concurenților. Linia lui Lucky Luciano triumfă pe toate planurile.

La rîndul său, Charles Siragusa nu stă cu mîinile încrucișate. O imensă arhivă se află deja adunată la sediul Biroului național american de luptă contra narcoticelor. Opt ani de trudă, opt ani de renunțări la o viață personală normală, opt ani de alergătură, de pîndă. Dar, spun colaboratorii lui Siragusa, se pare că lațul a început să se strîngă ou fermitate în jurul lui Lucky Luciano. Iar cel care ține sfoara, este Charles Siragusa.

Și tocmai cînd Charles Siragusa se pregătea să dezlănțuie operațiunea finală pentru demascarea lui Lucky Luciano și a organizației sale, cade bomba. Thomas E. Dewey, același care-l grațiază pe Lucky Luciano în 1946, ei bine, Thomas E. Dewey, formează și însărcinează o comisie destinată a ancheta activitatea lui Charles Siragusa. Firește, Siragusa este chemat în S.U.A., firește i se ia conducerea operațiunilor anti-drog și anti-Luciano.

Consternarea domnește în toate structurile poliției americane, a F.B.I.-ului, a biroului federal de luptă contra narcoticelor. Dar atotputernicul Thomas E. Dewey nu poate fi înfruntat, căci în spatele său stau importante cercuri ale lumii de afaceri.

Siragusa declară : „Grațierea acordată de Thomas Dewey lui Lucky Luciano în 1946 a fost prompt și eficient plătită. Campania electorală ce a dus la alegerea drept guvernator a lui Dewey a fost condusă și subvenționată de Mafia”.

Iar pe Siragusa trebuie să-l credem. În materie de Mafia și Lucky Luciano era și este încă, un expert. Comisia de anchetă tergiversează lucrările, le amână, se întrunește din an în an, iar Siragusa vede cum toată truda sa de opt ani se duce la gîrlă, căci inactivității sale i se suprapune efortul Mafiei de a șterge toate urmele relevate de incoruptibilul agent al biroului federal de luptă contra narcoticelor.

Bineînțeles că ancheta comisiei nu s-a soldat cu nici o acuzație împotriva lui Siragusa, dar ea și-a îndeplinit de minune misiunea : aceea de a temporiza evenimentele, de a da răgaz Mafiei să distrugă dovezile compromițătoare, de a-l scoate din luptă pe unul din cei mai zeloși și iubiți soldați ai legii.

Lui Charles Siragusa, Washingtonul îi dă alte misiuni, le va îndeplini întotdeauna cu zel și pricepere, dar în sufletul său va rămîne pentru totdeauna amărăciunea unei dramatice înțelegeri : Mafia nu e o societate secretă, așa cum și-o imaginase el, ceva în afara legii și pe care autoritatea legală o urmărește cu scopul de a o lichida. Mafia este o rețea de interese care coincid, o rețea de grupări ce au același obiectiv. Și adeseori, aceste interese vin în întâmpinarea intereselor unor mari grupări bancare, financiare, industriale, ba uneori în întâmpinarea intereselor

unor organisme de stat printre care chiar C.I.A., F.B.I. etc.

Francesco Rosi spunea: „Se poate aprecia că Siragusa a fost chemat din Italia intenționat în momentul crucial al vînătorii sale contra lui Lucky Luciano. S-a exersat astfel o rațiune superioară de stat la virful puterii oficiale oare a considerat că încă nu-i momentul să-i lase pe polițiști să-i vîneze pe gangsteri. Lupta trebuia să mai continue pînă în momentul în care dualitatea dintre puterea oficială, de stat, și cea neoficială, a Mafiei, putea deveni compromițătoare pentru însăși puterea de stat...” în mod fatal, ziua aceea însă trebuia să vină...

1961. Birourile naționale ale O.I.P.C. din Europa și America trimit de ani de zile pe adresa secretariatului general sute și mii de comunicări privind traficul de narcotice în lume. Adunate, centralizate, analizate, toate acestea creează imaginea globală a flagelului, înspăimîntător, în ofensivă.

Secretariatul general comunica biroului național italian concluziile sale : regele mondial al drogului este Lucky Luciano. Lucky Luciano trebuie anihilat.

Poliția italiană și brigada de finanțe italiană, alertate de B.C.N.-ul de la Roma se hotărăsc, în fine, să treacă la acțiune. O bună parte din argumentele din 1957 ale lui Siragusa sîn'î însușite azi de continuatorii săi. O mare acțiune europeană antidrog, coordonată de secretariatul general al Interpolului, a dus la arestarea a peste 40 de traficanți italieni, francezi, italo-americani, americani, mulți dintre aceștia aparținînd plutonului conducător al sindicatului crimei.

Dovezile și martorii, ce pot proba vinovăției lui Lucky Luciano, se adună.

Și iată că, într-o frumoasă dimineață, pe aeroportul Capodichino de lângă Roma, ceea ce părea până atunci de necrezut se petrece : Lucky Luciano, proaspăt debarcat dintr-un avion, este pe cale de a fi arestat. Iată ce-i raporta agentul federal Henry Giordano lui Harry Anslinger, directorul biroului american de luptă contra narcoticelor : „Oamenii mei îl înconjurau pe Lucky Luciano, alături de un căpitan și un locotenent de la brigada Italiană de finanțe. Aveam de acum probe asupra participării lui Luciano la traficul de droguri și urma să-l arestăm...”

Micul cortegiu înainta pe caldarîmul cenușiu al aeroportului. Pe pistă tocmai ateriza un avion pur- tînd însemnele companiei aviatice „Iberia”. Exact în clipa în oare roțile puternicului rector atingeau pista, Lucky Luciano se îndoaie, închide și deschide agitat pleoapele, tremură cuprins de frisoane, se prăbușește pe caldarîm inert, cu ochii exorbitați.

S-a scris mult și se va mai scrie încă despre misterioasa moarte, pe aeroportul Capodichino, a lui Lucky Luciano. Medicul legist a scris în certificatul de deces : „atac de cord”.

Pe lângă această ipoteză comodă și tocmai de aceea oficializată, se mai pot adăuga cel puțin două variante. Una, cea mai plauzibilă, ar fi aceea că Lucky Luciano a fost ucis ou o secundă înainte de a i se fi adresat formula : „în numele legii, ești arestat...” Motivul : Lucky Luciano, care cunoștea toate secretele sindicatului internațional al crimei, ar fi putut să tragă după sine în dezastru, pentru a-

și apăra pielea, zeci de personalități politice și financiare ale lumii capitaliste. Remedul unic al unor asemenea destăinuri primejdioase pentru mulți (oare nu așa i s-a închis gura și lui Oswald, prezumtivul asasin al președintelui Kennedy ?) era, într-adevăr, moartea. Cum ? Pentru o asemenea organizație atotputernică cum este Mafia nu e de exclus ipoteza că cel ce l-a ucis pe Lucky Luciano se putea afla chiar în rinduile celor ce primiseră misiunea de a-l aresta. Arma crimei ? Otrava. Sint cunoscute zeci de otrăvuri vegetale ce ucid instantaneu și care nu lasă în organismul uman nici o urmă, în afara unei ivizibile înțepături în epidermă. A doua ipoteză : sinuciderea. Intocmai unui spion demascat, pe cale de a fi arestat, Lucky Luciano putea să fi recurs la acest gest final, înghițind o fiolă cu otravă disimulată ușor în buzunar sau, mai spectaculos, după exemplul agenților secreți, în reverul cămășii. Teza sinuciderii ar putea fi susținută de o afirmație făcută cîndva de Lucky Luciano ziarștilor : „N-am vrut să muncesc niciodată în viața mea. Decît să muncesc, prefer să mor...”

Cu o asemenea existență și un asemenea crez, Lucky Luciano, n-a fost om și ca atare, n-a trăit niciodată. El n-a fost decât plâsmuirea de-o clipă a răului, a crimei, a violenței, a ne-omuLui. Cînd lupul păzește turma«

Multă vreme placa turnantă a drogului tranzitat spre Statele Unite a fost, după cum se știe, Marsilia. A contribuit la această destinație clandestină situarea geografică, în inima bazinului mediteran care colectează sucii macului din Orientul Apropiat precum și existența tradițională a unui mediu interlop renumit pentru virulența sa nocivă. Marsilia a fost și este pentru Europa ceea ce a constituit pentru America orașul Chicago în vremea lui Al Capone și a lui Elliot Ness. Adăugați la poziția geografică limitrofă emiratelor arabe vecinătatea insulei Corsica, patria Mafiei franceze, „Union Corse” și mai adăugați la asta că sordidele cartiere ale Marsiliei recrutează „mîna de lucru criminală” cea mai ieftină din lume. Cei ce au vizionat filmele „Filiera franceză” și „Filiera II” cunosc cadrul în care se desfășoară transferul drogului spre America, modul în care funcționează rampa de lansare europeană numărul unui de pe continent — Marsilia, în ceea ce privește stupefiantele.

Și pentru că am vorbit despre filme, amintim lectorului, cu titlu de material bibliografic documentar, filmul „Comisarul Piedone la Hong-Kong”, care relevă existența unei a doua plăci

* Vezi „Un dur numit Mondoloni”.

turnante europene, portul Neapole precum și platformele asiatice Hong-Kong și, de la o vreme, cel mai important cap de pod al traficantilor de stupefiante, Thailanda — unde cultura macului se face în văzul lumii pe suprafețe imense și oare, prin Bangkok, aprovizionează tragica armată a drogaților cu otrava zilnică.

Un alt punct fierbinte pe harta stupefiantelor l-a constituit orașul Beirut, penultimă stație a macului recoltat din emirate și propulsat în Statele Unite, via Marsilia. Povestea care urmează începe și se încheie la Marsilia...

Ziua aceea de 6 noiembrie era pentru Marsilia o zi obișnuită ; soarele oferea un splendid răsărit, dar vameșii aveau un motiv special să nu-l admire. Ei se gindeau cam ce fel de surprize avea să le aducă apariția cargoului „Sainte Hélène” în port. Alune- cînd greoi prin apele murdare ale cheiului, „Sainte Hélène” trimitea spre cer ultimele rotocoale de fum înecăcios, semnalizînd des, cu sunete ascuțite, manevra de acostare.

Odată cu poliția maritimă și controlul sanitar pășiră la bord și vameșii, pentru care apariția în port a cargoului „Sainte Hélène” însemna, aproape de fiecare dată, o nouă afacere de contrabandă. De data aceasta însă, controlul nu dădu rezultatele așteptate. Marinarii își vedeau de treburile, își periau grăbiți hainele sau se băhîreau în fugă, zoriți să debarce mai repede pentru a gusta plăcerile uscatului după o călătorie de aproape o lună de zile între cer și ocean. Contrariați de controlul infructuos, vameșii părăsiră vasul aproape odată cu primii marinari, care, regăsind aerul familiar al portului își exprimau zgomotos bucuria.

Timpul trecu repede în port și vameșii au mai avut de făcut controale în ziua aceea la cargourile sub drapel francez care veneau în patrie, dar toate s-au soldat cu rezultate negative. O zi obișnuită, dominată de rutină, gădea șeful vămii noaptea, când se apuca să redacteze procesul-verbal al schimbului pe care curînd trebuia să-l predea unei alte brigăzi. Nu apucase să scrie decît cîteva rînduri cînd sună telefonul care făcea legătura cu orașul :

— Alo, vă rog cu șeful de tură al vămii...
— La aparat, răspunse șeful, continuînd să scrie mai departe raportul.

— Aici comisarul de poliție... Marinarul Vinci- guero François de pe cargoul „Sainte Hélène” a fost arestat acum o oră. Vindea hașîș într-o tavernă. La control am găsit asupra lui 62 grame de hașîș... Cine a făcut controlul vasului azi dimineață ?

— Chiar eu... —■ răspunse cu voce timidă vameșul. N-am găsit însă nimic...

— Vă rog să așteptați... Brigada mobilă numărul 3 sosește la dumneavoastră în 5 minute pentru a repeta percheziția...

Nici cea de a doua percheziție n-a dat însă vreun rezultat, după cum nici controlul efectuat asupra marinarilor întorși la miezul nopții la bord. (Poliția spera să găsească sume mari de bani la cei care eventual reușiseră să vîndă drogurile).

Comisarul B.M., șeful brigăzii a treia mobile din Marsilia, era un bătrîn polițist, înăcrînt de meserie, care abia aștepta să treacă vremea pentru a ieși la pensie. Visa să-și cumpere un mic lot undeva în Provence, să facă vin dulce și spumos

și să pescuiască în fiecare dimineață cu undița într-unul din afluenții rezezi ai Ronului. După ce termină percheziția pe cargou, îl însoți pe vechiul său prieten, șeful de tură de la vama din port, și, așezându-se confortabil pe câte un scaun, își împărtășiră reciproc necazurile.

— Nu mai sînt contrabandiștii de pe timpuri, „mon vieux” — spunea visător șeful brigăzii mobile. Ți amintești afacerea cu cargoul „Macao” ? Era prin treizeci și cinci sau și șase ?

— În treizeci și ainci a fost..., răspunse înviorat de amintiri șeful de tură de la vama portului Marsilia.

— Aia da, afacere... Parcă-i văd și acum pe afurisiții ăia de marinari cum se jucau pe chei cu șobolani morți..., intrase diavolul în ei... Aruncau unul în altul cu șobolani morți de ți se făcea greață... Ai avut o intuiție nebună, „mon vieux”...

— Mi s-a părut ciudat că unul dintre marinari punea deoparte anumiți șobolani... Mi-am zis că își face rezerve, să-i arunce unul după altul, în rafală, asupra celor de pe punte, dar el, nimic... îi tot aduna acolo și se uita cu grijă în jur, să vadă dacă îl privește cineva.

— ■ Afurisitul s-a dat de gol atunci cînd cei de pe chei l-au improscat cu șobolani, iar el nici nu s-a atins de grămada care creștea mereu... Își continua amintirile vameșul.

— Asta e..., pe atunci contrabandiștii erau altfel. Aveai de unde să-i apuci... Aceștia de azi îți scapă prin Lue degele... Nici pe timpuri nu erau proști... Ideea să ascundă heroina în burțile șobolanilor morți, pe care îi cărau au tomberoanele complicității, era genială...

La ora cînd cei doi prieteni se confesau în biroul vamal din port, în comisariatul din Marsilia era interogată Vinciguero François, marinarul de pe „Sainte Hélène”, care mărturisea că a cumpărat drogul de la ultima escală a vasului, în Liban, la Beirut.

— Numele celui care ți-a vîndut drogul — întreabă comisarul de serviciu, mulțumit că interogatoriul mergea strună.

— Sînt trei... Toată lumea îi știe în port. Sulei- man Berdun, Maoruf Yafani, Abdulah Suleiman...

Comisarului îi era somn, sergentul care bătea la mașină depoziția lui Vinciguero era plictisit și obosit, așa că numele celor trei traficanți din Beirut treceau neobservate, deși, numai cu două zile înainte, trei marinari de pe cargoul „Cote d'Azur”, prinși asupra lor cu morfina, pe care o transportaseră în colacii de salvare, declaraseră în aceeași încăpere, cam la aceeași oră și în fața aceluiași funcționar, de poliție, că au cumpărat drogurile din Beirut, de la numiții Suleiman Berdun, Maoruf Yafani, Abdulah Suleiman...

A doua zi însă datele fură centralizate și imediat pormi o depeșă către Biroul național central francez, care la rîndul său lansa alerta la secretariatul general al Interpolului.

În camera „S”, specialiștii în lupta împotriva stupefiantelor priveau pe harta mare de pe perete și așezau un nou steguleț purtînd numele „celor trei din Beirut”.

Comunicarea albastră trimisă Biroului național libanez (comunicare albastră înseamnă în codul Interpol cererea de informații asupra unor suspecți,) rămîne fără rezultat, căci se răspunde

secretariatului general că ofițerul de poliție Mustafa Keke, însărcinat să-i ancheteze pe „cei trei din Beirut”, a raportat că trebuie să fie la mijloc o confuzie, întrucât aceștia sînt cetățeni onorabili și că nu există nici un fel de dovadă care să ateste că ar desfășura o activitate criminală.

Comisarii de la secția „S” nu aruncă însă la coș stegulețul purtînd numele celor trei — ba mai mult, întocmesc patru nod fișe provizorii. Trei fișe pentru frații Suleiman și Maorul Yafani precum și o însemnare cu caracter confidențial, menită a atrage atenția specialiștilor din secția „S” asupra tuturor rapoartelor de proveniență libaneză semnate de comisarul Mustafa Keke.

Doi ani de zile, numele celor patru amintiți mai sus n-au mai apărut în rapoarțele primite la secția „S”. Fusese într-adevăr o eroare acuzația adresată „celor trei din Beirut”? Comisarul libanez Mustafa își făcuse într-adevăr datoria și, raportînd că cei trei sînt cetățeni onorabili, nu făcea altceva decît să repete un adevăr? Oricine altcineva în afară de cei de la Interpol ar fi fost gata să acorde credit bunei-credințe a raportului comisarului Mustafa, mai ales că timp de doi ani „cei trei din Beirut” păreau a fi dispărut dintre cei vii.

Pentru specialiștii secției „S”, însă, doi ani de liniște nu însemnau un argument în favoarea nevinovăției.

Întîmplarea a vrut ca prima știre care să-i aducă în prim plan pe „cei trei din Beirut” să fie tot cargoul „Sainte Hélène”. Cochilia greoaie a bătrînului cargou intra leneș în canalul maritim al portului sudic Sete, aflat la circa o sută de mile mai la apus de Marsilia. Era în mai și vasul aducea o prețioasă încărcătură de fructe din Orientul

Apropiat. Marinarii se adunaseră la provă și priveau frumoasa panoramă a orașului mediteranean, cu o climă dulce, invadat de palmieri, măslini și viță de vie, ale cărei plantații se întind pînă sus, spre vîrfurile mereu acoperite de nori albi, ale muntelui Saint Clair. Din canalul maritim cargoul intră în canalul lateral, care duce la gară. Acolo, în gara maritimă, cargoul avea să-și descarce prețioasa încărcătură, urmînd ca în alte cîteva zile să fie umplut cu balerci pîntecoase conținînd vin roșu provansal.

Pentru cel care intră prima dată în portul Sete, privelistea este unică, vestigiile trecutului ameste- cîndu-se aici cu vegetația luxuriantă și arhitectura modernă. Deși grav distrus în timpul celui de-al doilea război mondial, portul Sete a fost rapid reconstruit, datorită poziției sale economice favorabile comerțului de import și export. Firește, toate aceste amănunte nu îi preocupau pe marinarii adunați la provă, după cum nimeni dintre ei nu remarcă că vasul manevrează în dreptul „cimitirului marin”, în care se află înmormîntat marele poet francez Paul Veléry, originar din Sete. Șase din membrii echipajului aveau cu totul alte griji în momentele acelea și privirile lor complice se întretăiau în timp ce pe chei se apropiau cei din poliția maritimă, medicul epidemiolog și vameșii pentru obîșnuitul control la întoarcerea din cursă lungă. Trecut în „listele negre” ale poliției și vamei franceze, echipajul de pe „Sainte Hélène” se bucura întotdeauna cînd se întorcea din cursă de un tratament special, care consta dintr-un control riguros, adeseori prelungit pînă la percheziții corporale.

Și de data aceasta controlul a fost drastic, dar, ca și altă dată, rezultatele n-au fost cele scontate.

Vasul „Sainte Hélène” continua să rămână curat la fiecare control vamal.

Pe cînd inspecta ultima cabină a echipajului, șeful de tură al vamei din Sete fu frapat de un amănunt. În timp ce discuta cu un marinar, fu cîț pe ce să ducă mina la nas. Omul duhnea de la o poștă a usturoi și vameșul își aminti subit că lucrul acesta se mai petrecuse de cîteva ori în timpul controlului. Întoarse politicos capul, continuă discuția, apoi, după ce fu semnat procesul-verbal al controlului de către comandantul vasului, vameșul îl întrebă într-o doară pe căpitan :

— Ați servit azi la masă usturoi ?

— Nu, dar de ce întrebați ? — fu rîndul comandantului să se mire.

— A, nu-i decît o simplă Curiozitate....

Cîteva dintre oamenii dumitale miros a usturoi și credeam că s-a servit o specialitate condimentată...

În mintea șefului de tură de la vamă răsărise însă un mare semn de întrebare. Găsi un pretext oarecare pentru a-l reține o clipă pe comisarul de la poliția maritimă și îi împărtăși gîndul său :

— Cîteva oameni din echipaj miros a usturoi de te ametește... Majoritatea drogurilor opiace miros și ele a usturoi... Iar celelalte, chiar dacă nu miros a usturoi, în orice caz duhnesc cumplit... Ce-ai face dumneata pentru a acoperi duhoarea drogului ascuns ?

— Aș mînca usturoi...

Comisarul fu prins de idee și îl chemă pe doctor.

— Domnule doctor, găsiți un pretext oarecare pentru a-i controla în gît pe oamenii de pe „Sainte Hélène”. Nu ne interesează dacă au sau nu gîlci, ci numai să puneți un semn discret pe fișa celui care miroase a usturoi...

Medicul îi privi pe cei doi într-un fel ciudat, în- trebindu-se dacă nu cumva căldura soarelui le-a produs insolație, dar se conformă.

Cînd primi de la doctor lista echipajului, numele a șase marinari era însemnat cu o mică cruciuliță.

— Să fie filați discret toți cei șase marinari... — le ordonă comisarul subalternilor.

Dar numai doi dintre marinarii care miroseau a usturoi coborîră la țarm. Ceilalți patru rămaseră la bord, eveniment oarecum neobișnuit, cunoscută fiind fervearea cu care marinarii se aruncă în plăcerile uscatului la prima acostare într-un port.

Comisarului poliției maritime din Sete nu-d scăpă nici acest amănunt. Ba, mai mult, hotărî ca filajul celor rămași la bord să-l conducă chiar el. Luă cu sine doi dintre cei mai buni agenți ai comisariatului și toți trei se postară într-unul din birourile societății de import-export „Universal-Vinalco”, ale cărei ferestre de la etajul șapte dădeau spre dana în care era ancorat „Sainte Hélène”. Fiecare dintre cei trei polițiști se înarmase cu un binoclu puternic.

Toată după-amiaza, cei patru marinari rămași la bordul lui „Sanite Hélène” n-au fost văzuți pe punte.

Pe înserat însă, ei și-au făcut apariția. Cu excepția siluetelor, cargoul părea pustiu. Numai cele câteva ochiuri de fereastră de la bucătărie erau luminate, semn că acolo se lucra.

Noaptea avansa, iar comisarul privea cu încăpă-ținare prin ocularul binocului. Vizibilitatea scădea vertiginos, dar comisarul nu se dădea bătut.

Nimic nu părea a fi deosebit în comportarea celor patru marinari rămași la bord.

Doar când se întunecă și prin ocular abia se mai distingeau siluetele marinarilor de pe puntea luminată slab de câteva focuri de poziție, comisarul înțelese că acolo se petrec lucruri ciudate. Pentru ci-teva secunde văzu cum doi marinari scot din oală un balot mare, semănând cu sacii de voiaj în care obișnuiesc să-și țină lucrurile în timpul călătoriilor oamenii mării.

Apoi, cei doi de pe punte dispărură. Imediat se aprinseră patru ferestre rotunde înspre prova cargoului. Supravegherea de la distanță era de-acum inutilă, pentru că întinerioul devenise de nepătruns. Comisarul își luă oamenii cu el și coborî în birourile poliției maritime.

— Ceva nou ? îl întrebă pe inspectorul de serviciu.

— Deocamdată,, nimic deosebit... Cei doi de pe „Sainte Hélène” oare miros a usturoi — aici comisarul de serviciu coborî puțin glasul, totul i se părea stupid și inutil în afacerea asta — au petrecut o după-amiază obișnuită. Au trecut prin câteva baruri, au băut, au dat telefoane, s-au întâlnit cu femei de stradă... Acum sînt la taverna

„Caracatița de aur”... Sînt cherceliți, dar nu fac soandal...

Inspectorul pe care comisarul îl însărcinase să supravegheze de pe chei cargoul „Sainte Hélène” nu avea nici el de raportat lucruri deosebite.

— Nu s-a întîmplat nimic mai de soi la bord, patroane — raportă inspectorul. — Doar o singură dată mi s-a părut că a căzut ceva greu în apă. Am crezut că a alunecat cineva de pe punte, dar n-am auzit țipete sau alte zgomote... Or fi aruncat gunoiul cei de la bucătărie... Nu vedeți ? De la o vreme apa portului a devenit o cloacă... Ar trebui amendați tipii aștia care aruncă în mare gunoaiele de pe vapoare...

În mintea comisarului amănuntul prindea proporții.

— Când ai auzit plescăitul apei ?
— După ce s-a înserat... Inspectorul

zîmbi.

— Era șase și un sfert — oîntinuă inspectorul. Știu asta pentru că m-ani uitat într-o doară la ceas, să văd dacă mai e mult pînă mă schimbă Jean-Luc. E ceva important în asta ? — întrebă curios inspectorul.

— Mă tem că da, bătrîne... Oricum, merită să încercăm...

Comisarul se încăpățîna pentru că, în caz de reușită, ar fi fost remarcat de superiori. Va face tapaj în jurul afacerii acesteia, va alerta brigada de stupefiante de la Paris, va colabora ou Interpolul, va da declarații presei și poate că, în fine, va poposi și pe foaia sa matricolă mult rîvnitul grad de divizionar. Trebuia să lucreze repede însă, să nu i-o ia înainte cei de la vamă. Comisarul se și vedea

avansat. Atunci, în fine, va putea cere să fie transferat la Montpellier, oraș liniștit, unde nu va mai avea de-a face cu contrabandiștii de stupefiante și nici cu oamenii „Uniunii corsicane”, această atotputernică organizație a crimei, ou oameni de încredere chiar și în aparatul polițienesc. Iată de ce evenimentele zilei îl excitau pe comisar, fiind hotărât să-și continue cercetările pe cont propriu.

— Avem la îndemină un costum „homme grenouille” ? — îl întreabă comisarul pe inspectorul de serviciu.

— Acum, noaptea, domnule comisar ?
— inspectorul continua să considere că în ziua aceea comisarul nu era în toate mințile.

— Ce importanță are noaptea ? Îmi trebuie urgent un costum „homme grenouille” (costum „om- broască” — costumul de cauciuc prevăzut cu rezervor de aer cu ajutorul căruia se fac cufundări sub apă).

N-avem decât o singură butelie cu aer, iar compresorul e defect... Și știți că regulamentul interzice cufundarea de unul singur...

— Știu toate astea și iau răspunderea asupra mea — continuă ferm comisarul.

Nu se lăsa impresionat nici de faptul că nu putea lua cu sine pușca marină cu acid carbonic pentru simplul motiv că toate capsulele cu gaz erau goale. Și-a ales de aceea o pușcă harpon cu resort de tipul „Champion”, considerată cea mai eficientă din toate modelele cunoscute, rațiune pentru care ea a fost inclusă în arsenalul poliției. Nici butelia cu aer comprimat nu l-a scutit de surprize. În locul celor 200 de atmosfere menite să-i asigure autonomia unei scufundări de o oră, acul manometrului indica 160 de atmosfere.

Comisarul luă cu sine echipamentul de scufundare și, însoțit de doi inspectori, se urcă în micul automobil negru care staționa în fața comisariatului :

— Unde mergem, patroane ? — întreabă șoferul somnoros.

— La cheiul de nord, bătrîne...

Comisarul se gîndea că e mai bine să se scufunde în mare departe de locul unde era ancorat, „Sainte Hélène”, pentru a nu trezi bănuielele celor de la bord, ou tot riscul pe care îl comporta insuficiența rezervă de aer din butelie.

Înainte de a intra în apa murdă a portului, comisarul înghiți o tabletă de amfetamină, pe care avusese prevederea s-o ia din dulapul farmaceutic de la comisariat (amfetamina este un produs asemănător benzedrinei, fiind recomandată în stările de oboseală sau cînd este nevoie ca simțurile omului să fie ascuțite, de aviatorii de reactoare în timpul zborurilor la viteze supersonice, de polițiști în timpul misiunilor primejdioase etc.).

Comisarul mai verifică o dată etanșeitatea costumului de cauciuc, privi cu neliniște acul manometru- lui , care cu cele 160 de atmosfere ale sale nu era de bun augur și, cu un gest hotărât, trase pe față masca de sticlă a scafandrului autonom.

Deși avea cu sine o lampă electrică, comisarul era decis să n-o folosească decît în caz de stringentă necesitate, dat fiind faptul că lumina ei i^ar fi trădat prezența. Cu toate că înota la o adîncime de 10 metri, lumina de pe fundul mării nu era mai mică decît cea de la suprafață. Se orienta totuși ou greutate printre umbrele lungi, aruncate

de bordajul vaselor ancorate în port, astfel că era nevoit să privească tot mai des spre acul busolei prinse lângă ceasul brătară. Adâncimea mării creștea treptat, astfel încît comisarul începu să înoate „între două ape”, pentru a nu atinge limita de la oare era nevoit să execute, la ieșirea din imersiune, pauza de decom- presiune fără de care organismul suferă șocuri, adeseori mortale — din pricina bulelor de azot care se formează pe artere. Pentru a ajunge sub pîntecele negru al cargoului „Sainte Hélène” i-au trebuit comisarului aproape 15 minute. Înconjură vasul pe lângă elioe, pentru a ajunge la tribord, partea unde cei doi marinari aruncaseră obiectul greu care-l intrigase atît de mult pe comisar. Acul mainometrului nu mai indica decît 100 de atmosfere, cînd comisarul se hotărî să coboare sub cargou, pînă la nisipul de pe fundul mării. Furat de gînduri, comisarul nu observă decît tîrziu că ajunsese la o adîncime de 40 de metri. De acum decompresiunea era obligatorie, și, dacă nu ieșea imediat la suprafață, aerul nu-l mai ajungea pentru repausul obligatoriu de circa un sfert de oră, la o adîncime de 10-15 metri. Toate acestea le știa comisarul, dar îl cuprinsese un fel de beție și nu mai putea da înapoi.

La aproape 50 de metri, lumina scăzu brusc și se hotărî să aprindă lampa electrică. Pe fundul mării, printre corali murdari, acoperiți cu tot ce poate fi aruncat drept nefolositor de pe bordul vaselor, chiar sub trupul negru al cargoului, zări un sac prea greu pentru puterile sale. Ceea ce văzu la capetele sacului îl umplu de admirație. Erau două baloane de cauciuc prevăzute cu ventil lung, iar lângă unul din baloane se afla un recipient cu

hidrogen. Trucul contrabandiștilor era simplu și eficient. Cu gazul din recipient urmau să fie umplute baloanele, până când sacul greu avea să plutească între două ape. Atunci, un „homme grenouille” putea ușor să lege cu o parimă sacul și să-l prindă de cârligul unei bărci cu motor care avea să ducă prețioasa încărcătură la loc sigur.

Când privi acul manometrului, comisarul se îngrozi. Butelia mai avea aer doar pentru 10 minute. Nici măcar dt să ajungă înapoi la cheiul de nord al portului. Spaima îi dădu puteri și reuși să parcurgă distanța care îl separa de cei doi inspectori, oare de acum îl așteptau neliniștiți. După ultima gură de aer a smuls vizorul și a lăsat să cadă pe fundul mării echipamentul greoi oare devenise inutil. Urechile începură să-i pocnească, simțea durerii îngrozitoare în tot corpul și, ajuns la mal mai avu timp să spună cu glas stins :

— Decompresiune... Coletul e pe fundul mării... sub vas... Mă sufoc...

A fost un adevărat miracol că medicii au reușit să-l salveze pe comisar.

În noaptea aceea, nimeni din poliția orașului Sete n-a mai dormit. Portul mișuna de polițiști deghizați în vagabonzi, marinari beți, iar în jurul cargoului „Sainte Hélène”, la o adâncime de 20 de metri, a fost instituită supravegherea coletului ce se odihnea pe nisip. Cite doi scafandri autonomi se schimbau la fiecare oră, patrulind fără zgomot, între două ape. (Costumele „home grenouille” pentru scafandrii autonomi fuseseră împrumutate de la escadra de marină militară, oare-și are reședința la câteva mile în afara orașului Sete).

Abia în zori evenimentele s-au precipitat. O bandă veselă de chefi — care probabil cutreieraseră localurile de noapte — se îmbarcase ou mare zarvă pe unul din iahturile particulare din portul destinat ambaroaixinilor de plăcere. Cheful se continua la bordul iahtului, și în liniștea zorilor zgomotele petrecerii și ritmurile înfundate ale muzicii de dans se auzeau pînă departe, spre oraș. La început se părea că timonierul iahtului a îndreptat cîrma spre larg.

— Aștia or să-și încheie cheful într-un bar de noapte la Saint Tropez — mormăi printre dinți și **cu** invidie unul din inspectorii ce patrulau pe chei, arătîndu-i colegului iahtul scădat în lumină și veselie...

— Cum știu să trăiască unii — îi continuă gîin- dul celălalt.

Apoi, brusc, timonierul păru să se răzgîndească. Iahtul încremeni la cîteva sute de metri de cargoul „Sainte Hélène”. Pe punte apăruseră bărbați și femei în ținută de seară, pregătindu-se să admire răsăritul soarelui în Mediterana.

Abia apăruse un simbul frav de lumină la orizont, acoperit și descoperit de frământarea măruntă a valurilor stînnite de mistral, oînid se dădu alerta. În cîteva minute, o salupă a poliției abordă iahtul, în timp ce ialiți polițiști, politicoși, îl trezeau din somn pe căpitanul de pe „Sainte Hélène”.

— Protestez.. Am să mă plîng ministrului... N-aveți nioi un drept să ne strioați petrecerea... — țipă la polițiști un bărbat între două vîrste și cu înfățișarea distinsă, după toate aparențele proprietarul iahtului.

Căpitanul de pe „Sainte Hélène”, obișnuit, cu asemenea intervenții, sna echipat repede și i-a însoțit cu zel sincer și neascuns pe oamenii poliției.

Capitolul cel mai dramatic se consuma însă, sub apă, la o adâncime de peste 50 de metri. Doi scafandri autonomi plecați pe furiș de pe bordul iahtului cu petrecăreți au ajuns în numai două minute sub silueta neagră a cargoului „Sainte Hélène”, remorçați de un mic scuter submarin cu motor electric. În alte două minute, unul dintre cei doi scafandri contrabandiști a umflat baloanele prinse de coletul învelit în cauciuc, astfel că acesta sna ridicat mai bine de 30 de metri... Parîna a fost legată iute între colet și scuter iar cei doi contrabandiști se pregăteau să facă drumul întors, spre iaht. La început n-au dat atenție celor două forme negricioase care, alunecînd prin apă, se îndreptau spre ei. Le-au luat drept pești mari. Au înțeles despre ce este vorba de-abia cînd un proiectil însoțit de un sfîrșit subțire a lovit scuterul spărgînd acumulatorii. Bănuind intervenția unei bande rivale, cei doi contrabandiști au pornit la atac, folosind harpoanele, faimoasele puști cu harpon marca „Champion”. Cei doi polițiști scafandri erau însă înarmați ou puști funcțio- nînd cu acid carbonic, astfel că rezistența devenea de prisos, transformîndu-se pur și simplu în sinucidere.

Procesul traficantilor a avut loc la Montpellier. În coletul depus pe fundul mării, poliția a găsit 155 kg de opiu, 50 kg de morfină bază, 15 kg de heroină. Era cea mai mare cantitate de stupefiante descoperită vreodată de poliția din partea locului într-o singură operație. Cei șase marinari de pe „Sainte Hélène” au fost judecați și condamnați, dar nici unul dintre ei n-a divulgat

locul în care fusese ascunsă o asemenea cantitate de droguri.

— Am avut drogul în cabină... Printre bagaje... Ce vreți să mai spunem ? Trebuia să căutați mai bine... — ripostau obraznic cei șase contrabandiști.

Ascunzătoarea drogului pe ibordul lui „Sainte Hélène „a rămas până astăzi un mister, bine păstrat de cei șase contrabandiști. Nu la fel însă s-au petrecut lucrurile cu sursa din care s-au aprovizionat cu stupefiante cei șase marinari, agenți intermediari care lucrau pentru un important financiar din Marsilia, care deținea monopolul drogului într-o treime din teritoriul Franței. Stupefiantele fuseseră cumpărate din Beirut, de la numiți Suleiman Berdun, Maoruf Yafaini și Abduiah Suleiman. Așadar, după doi ani de tăcere, „cei trei din Beirut” reapăreau în afaceri, și încă ce afaceri!

Brigada de stupefiante din Paris anunță urgent secția stupefiante de la Interpol, iar secretariatul general al O.I.P.C. transmite datele Biroului național central din Liban, pentru ca acesta să ancheteze cazul.

Din nou, răspunsul negativ. Cei trei sînt în afara bănuieleilor. Duc o viață onorabilă — suna concluzia B.C.N. din Beirut. De data aceasta, fusese realizată de un agent al siguranței libaneze pe nume Abduiah Aii Dakrub. Lucrătorii secției „S” de la Interpol se încapățânează și nu lichidează dosarul celor trei din Beirut, ci dimpotrivă, îi adaugă un nume nou, cel al agentului siguranței libaneze oare a efectuat ancheta.

Nu e un șiretlic al traficanților faptul că s-au hotărît să numească drept furnizori ai drogurilor

trei cetățeni onorabili din Beirut pentru a deruta cercetările ? — se întrebau unii dintre funcționarii Interpolului, pe care insuccesele începeau să-i dezarmeze.

Dar pentru că majoritatea de la secția „S” o alcătuiesc încăpăținații, dosarul a rămas mai departe deschis.

Și iată, după încă un an, la Brindisi, port la Adriatică, se aprinde din nou becul roșu ce semnalează alerta în lupta împotriva drogului. În orașul dominat de monumente romane, la Castello Svevo, în golful ce adăpostește iahturi de plăcere, poliția italiană găsește stupefianta la bordul vasului „Enotria”. Fumizori ai drogului : „cei trei din Beirut”.

După numai patru luni, la Neapole, poliția italiană adaugă o nouă verigă la dosarul celor trei. Un cargou sub pavilion turc plutea încet de-a lungul golfului napolitan, apropiindu-se de orașul cântat în majoritatea canțonetelor italiene și imortalizat de penelul celor mai talentați pictori. Cargoul înainta lenes, de-a lungul cheiului dublat de un larg bulevard, ale cărui hoteluri luxoase astupă zidurile putrede ale casuțelor de după fațada oferită vederilor turistice. Maiestuos, Vezuviul își trimitea în zare obișnuitele rotocoale de fum albicios ale sezonului de activitate. Vasul „Iskenderun”, sub pavilion turc, se îndrepta liniștit către portul cu nume de cîntec, Santa Lucia, dominat de zidurile vechi, dar încă trăinice ale unei foste cetăți normande, azi Castel dell'Ovo și punct de plecare al bogatului cartier cu vile luxoase, Posilipo.

Vameșii din portul Santa Lucia nu bănuia că ziua aceea avea să-i facă pentru două zile eroi presei italiene.

Printre mărfurile descărcate în port de „Iskenderun” sînt și aparate de radio, bine ambalate în cutii de carton. Întîmplarea face că unuia dintre vameși, pasionat radiofonist amator, să i se pară că receptoarele respective au ceva deosebit, și anume pe șasiul acestora sînt prea mulți și prea voluminoși condensatori electrolitici. Omul, curios din fire, răsfoiește cu interes pliantul ce însoțea receptorul, pentru a-i vedea schema. Stupoare ! În schemă nu sînt prevăzuți decît doi condensatori electrolitici obișnuiți, de cîte 16 microfarazi, în timp ce pe șasiul de aluminiu al receptoarelor sînt montați cîte opt condensatori electrolitici. Desfăcuți pe loc, șase electrolitici de la fiecare receptor din cele 100 existente conțin morfină bază, destinată prelucrării în heroină în laboratoarele clandestine din Roma. (Nu de mult, tot în Italia, a fost descoperită heroină în interiorul unor tuburi cinescop destinate televizoarelor).

La anchetă, Biroul național central italian stabilește că morfină bază a fost prelucrată la Izmir din opiul cumpărat din Beirut de la Suleimain Berdun, Maoruf Yafaini și Abdulah Suleiman.

Cînd și această comunicare a poposit pe birourile secției „S” de la Interpol, oamenii au decis să acționeze. Trebuia găsită o formulă convenabilă, oare să nu lezeze autoritatea și suveranitatea poliției libaneze și a Biroului ei național central. A fost trimis de acea la Beirut, cu misiunea de a explica situația creată, un comisar ou o

îndelungată experiență în combaterea traficantilor de stupefiante.

B.C.N.-ul libanez a acordat o mare atenție cazului și a hotărât să arunce în luptă forțele de elită. A început o atentă și îndârjită supraveghere a celor trei, a comisarului de poliție Keker și a agentului siguranței naționale Dakrub. Și iată că răbdarea, tenacitatea, tactul lucrătorilor de la secția „S” a Interpolului triumfă. Vameșii din portul Beirut, orașul fabulos al Asiei Mici numit Parisul Orientului, îl arestează pe comisarul libanez Mustafa Keker pe când vindea 2 kg morfină unui marinar de pe cargoul „Marseilladse”. La interogatoriu, polițistul necinstit declară că drogul l-a primit de la un coleg oare lucrează la siguranța libaneză, și anume Abdulah Aii Dakrub. Se explicau totodată și certificatele de conduită ireproșabilă eliberate de poliția libaneză celor trei prin intermediul celor doi contrabandiști strecurați în aparatul menit să reprime arima.

Mai lipsea o ultimă verigă, și anume cea care să ducă spre cei trei. A furmizat-o Aii Dakrub, care a recunoscut că a primit drogul de la Suleiman Berdun (unul dintre cei trei) oa recompensă pentru serviciile pe care i le-a adus. Contînd pe clemența tribunalului, Aii Dakrub indică poliției ziua, ora și locul în care un anume Kan El Dine Kandra urma să ridice 23 kg de opiu și 8 kg de morfină bază de la Suleiman Berdun. Poliția efectuează o descindere și traficanții simt prinși asupra faptului.

În ziua aceea, după cinci ani de încăpățînată perseverență, funcționarii de la secția „S” a Interpolului scriau ultimul cuvînt în dosarul

celor trei din Beirut. Nu însă, așa cum ne-am fi putut noi închipui, cu- vîntul „sîrșit”, ci „a se deschide peste patru ani”, adică exact atunci cînd cei trei din Beirut și complicitii lor aveau să părăsească închisoarea după ispășirea pedepselor. Cam mici pedepse, veți spune. Sîntem de aceeași părere !

Camioneta verde

Sătul să lucreze pentru alții și văzîndu-se în posesia unei frumase sume depusă în contul său la bancă, traficanțul turc de narcotice, Mehmet Azıurek, s-a hotărît să lucreze pe cont propriu. A plecat la Beirut, capitala clandestină a drogului oriental unde a învățat să distileze pe cale chimică opiul brut în morfină bază și morfina bază în heroină. Întors acasă, a cumpărat cu 10 000 lire turcești o școală veche în Usak și a renovat-o.

Plouase toată ziua și orașul era acoperit de aburul care ieșea din oase, din plante, din oameni. Orașul de pe Bosfor își recăpăta înfățișarea obișnuită. Negustorii de mărunțișuri din bazarul ce se învecinează cu magnifica moscheie, Siulelmainie, descopereau grăbiți tarabele, înlăturînd prelatete străvezii de nylon. Turisti înarmați cu binocluri, aparate de fotografiat sau camere de filmat ieșeau în grabă de sub șoproanele și streșinile casuțelor vechi și mărunte din apropiere, grăbindu-se să cumpere un „kilipir” (cuvînt repede învățat, ca și „bacșiș”, în timpul celor două sau trei zile de ședere în Istanbul).

Un bărbat înalt, bine legat, cu înfățișarea de fost luptător se plimba agale printre tarabele neguțătorilor, care îl salutau familiar :

— Alekum, Mehmet-bey..., bine ai venit...

Despre Mehmet Aziurek, omul cu înfățișare de luptător în retragere, se povestea în taină multe — dar cine avea timp să le ia în seamă, din moment ce douăzeci din cele mai arătoase barăci din bazar îi aparțineau ?

În spatele lui Mehmet Aziurek, la un metru distanță, respectuos și cu slugărmicie pășea sau, mai bine zis, aluneca unsuros un bătrânel cu ochii vicleni.

— ■ Să știi, efendi, că totul e în ordine. Cît timp ai lipsit, Aii ia fost cu ochii în patru... Nu-l înșeală nimeni în lumea asta pe bătrânul Aii — și însoțitorul lui Aziurek zimbi cu toată gura, dezvelind o dantură sănătoasă și puternică.

— N-am avut nici o grijă, Aii, și o să te răsplătesc, pentru asta, ca un calif...

Bătrânul se încovoie și mai mult, ducînd respectuos mîna la gură, la frunte și la inimă, după moda orientală veche.

Întors chiar în ziua aceea la Istanbul, după o absență de aproape trei luni, Aziurek privea totul în jur ou ochii celui ce aștepta ca în absența sa ceva să se schimbe și constata cu vanitoasă părere de rău că nimeni nu-l simțise lipsa.

Plecat din primăvară la Beirut, una din capitalele clandestine ale drogului, pentru a învăța tehnica distilării opiului brut în morfină bază și apoi în heroină, Aziurek era încă plin de amintiri. Se vedea în dimineața cînd se mai afla încă pe Khal-dee, aeroportul internațional al Beirutului. Pînă la decolarea cursei K.B. 125 spre Istanbul a companiei „Alitalia” mai erau două ore și Aziurek

ședea la o masă separată de razele puternice ale soarelui de umbrela uriașă a unui palmier, sorbind încet, picătură cu picătură, dintr-un pahar cu vin roșu de Oran. Alături de el se afla un bărbat slab și lung care vorbea repede și peltic, arătându-i mereu câte ceva, ba în direcția clădirii aeroportului, ba spre vameși, ba spre călătorii oare, la fiecare cinci minute, urcau sau coborau pe scările înalte ale avioanelor, ou profilul acela ciudat pe care l-au dat păsărilor de oțel, motorul jet.

„Caidul” — omul de legătură al lui Aziurek la Beirut — îi dădea noului intrat în afacerea tenebroasă a stupefiantelor ultima lecție, îi repeta truciurile cu care pot fi înșelați vameșii, îi învăța cum trebuie să discute cu un polițist pentru a-l face să devină „înțelegător”, îi arăta care trebuie să fie mersul și ținuta unui contrabandist care transportă marfă, astfel încât să nu stîrnească bănuiele.

— îi vezi pe americanii ăia ? — îi arăta „Caidul” lui Aziurek, un grup oare cobora pe scara unui „Boeing”. Așa trebuie să te porți. Lejer îmbrăcat, cu privirea plină de superioritate îndreptată în sus, de parcă toți cei din jurul tău ți-ar fi slugi. Să nu te uiți la bacșiș. Asta face impresie și lumea te respectă.

Aziurek făcea eforturi să-l audă pe bătrînul Aii, căci gîndurile sale mai cutreierau pe străzile orașului oalifilor, acea perla a orientului, oază a peisajului luxuriant, a plajelor întinse, dar și a plăcerilor nepermise. De la aeroport nu se vedeau coastele de calcar pe care e așezat orașul și nici panorama pe care o avusese la fereastra hotelului din Piața Martirilor. Golful acela — cu apele veșnic nemîșcate ale Mediteranei, în care ziua se oglindeau umbrele palmierilor și acoperișurile

hotelurilor, iar noaptea luminile colorate de neon — i se fixase în memorie o imaginea unei cărți poștale ilustrate și regreta că afacerile aveau să-l ducă departe de Beirut. Pentru câteva momente, copleșit de amintiri, Aziurek rătăcea prin străzile înguste ale cartierului de est — Nahr-Beirut — sau pe bulevardele spațioase ale cartierului de vest — R'as Beirut. Se mai plimba, în gând, prin grolele de calcar ale dealului pe care era construit orașul și parcă simțea adierea ușoară a aerului mișcat de bătaia aripiilor din celebra peșteră a porumbeilor.

Momentul de slăbiciune a ținut însă puțin și nici el nu-și dădu seama ce i se întâmplase. Se scutură puternic și exclamă tare, încât prietenul său aproape se supăraseră :

— Toate acestea sînt timpenii...
Se scuză imediat, explicîndu-i despre ce este vorba, iar „Caidul” lung și slab zîmbi cu îngăduință dar și cu vanitate :

Prietene, francezii spun că a pleca înseamnă întotdeauna a muri puțin... Nimeni n-a părăsit pînă acum Beirutul, fără să lase aici o bucățică din trupul și sufletul său.

Acum, cînd trecea printre barăcile înțesate de mărfuri ale bazarului, Aziurek își amintea cu nemulțumire slăbiciunea de pe aeroportul din Beirut și simțea nevoia aproape fizică de a face cuiva rău, de a anihila prin contrarii tot ceea ce de dimineață, prin cine știe ce mișcare neștiută a undelor nervoase, născuse în sufletul său atît de neașteptate adieri.

— Ascultă, Aii, bătrînul Suleiman și-a plătit polița ?

— Nu, stăpîne... A promis că dublează dobînzile dacă îl mai păsuim trei luni de zale. Am

chitanță în regulă pentru asta, semnată de notarul din Usak.

Vrea să deschidă acolo o școală particulară pentru copiii bogătașilor din regiune. Speră să se îmbogățească... În ochii duri ai lui Aziurek luceau luminițe verzui.

— Mîine îi protestezi polița la bancă și îi luăm clădirea din Usak...

Bătrânul Aii, care văzuse și auzise multe în viața lui, păru că nu înțelege bine. Tăcu o clipă, apoi întrebă cu glas șovăielnic, ca și cum n-ar fi auzit bine :

— Să protestez polița ?

— Întocmai, Aii...

— Dar, știi, efendi, asta era ultima lui șansă de a se reface după ce i-am luat cele trei bărci din bazar...

— Îmi trebuie casa din Usak... — i-o reteză tăios Aziurek, fericit că poate spăla atît de repede clipa de slăbiciune de pe aeroportul din Beirut.

— Am înțeles, efendi... — aprobă slugarnic bă-trînul, căruia începuse să-i fie indiferentă soarta lui Suledman, din moment ce asta era dorința stăpî-nului.

Ajunși lîngă zidurile înnegrite de vreme ale moscheii Siuleimanie, Aziurek se îndreaptă către „Fordul” decapotabil pe care îl udase ploaia și strîmbă din nas.

— Cînd se usucă, îl duci la garaj, Aii...

— Am înțeles, stăpîne...

— Mîine să cumperi lucrurile de pe lista asta...

Aziurek îi dădu bătrînului o hîrtie pe care se

aflau scrise numiri ciudate pentru un negustor de bazar...

— Nu înțeleg nimic, efendi...
— Nici nu e nevoie, Aii... Cunoști vreun droghist de încredere ?

Aii răspunse repede, înopînd să înțeleagă :
— Am un nepot cu spițerie în cartierul Galata...

— E în regulă... Să-ți procure aparatura și chimicalele de pe listă... Îi plătești de patru ori prețul obișnuit, dacă știe să tacă...

La est de Izmir, în inima celui mai bogat centru agricol al Turciei, Usak este orașul cerealiștilor și crescătorilor de vite, al zahărului, al renumitelor covoare orientale lucrate la domiciliu sau în mici întreprinderi manufacturiere. Capitală a provinciei ou țacelași nume, Usakul continuă să rămînă un oraș tihnit și patriarhal, în care vechile obiceiuri sînt încă puternice, iar cea mai strălucită și liniștitoare carte de vizită este averea. Aziurek a cîștigat repede stima și respectul notabilităților din Usak, cînd a declarat că va face cea mai frumoasă și modernă școală din regiune.

Și s-a ținut de cuvînt. După o lună de zile, clădirea era complet schimbată, renovată și dotată cu tot ce putea face mai atractivă o școală destinată copiilor de bogătași.

Directorul școlii, titularul catedrei de chimie și doi laboranți erau singurii oare cunoșteau adevărata destinație a școlii. Din cabinetul directorului, aflat la etajul doi, o trapă bine ascunsă ducea în... beci. Ideea îi aparținea lui Aziurek.

— ■ Toți știu că treptele spre beci pornesc din podeaua de la parter. Toate polițiile din lume

cercetează milimetru cu milimetru podeaua de la parter, în căutarea treptelor. Nimănui însă nu-i va trece prin minte că trapa care duce la beci se deschide la etajul doi — le-a spus simplu, dar cu efect căutat, Aziurek complicitilor săi, care au rămas extaziați în fața ingeniozității patronului. Profesorul de chimie, ajutat de cei doi laboranți, prelucra în fiecare noapte opiul brut în morfină bază și morfina bază în heroină. (Dintr-un kilogram de opiu brut rezultau 100 de grame de morfină bază, din care rămăneau până la urmă 50 de grame de heroină).

Aziurek își calculase perfect afacerea ou droguri. Mai întâi și-a plasat laboratorul în cea mai pașnică regiune a Turciei, acolo unde nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să caute. Pentru acestea, el a evitat calea scurtă a drogului din perimetrul bine filat al Istanbulului, unde traficanții de duzină se mulțumesc să transporte stupefiante de la gara Haydar Paşa, terminusul căii ferate asiatice, până la gara Sirkai, terminusul căii ferate europene. În felul acesta, grosul intra în buzunarele patronilor din Beirut sau ale proprietarilor de laboratoare clandestine din Italia sau Franța. Aziurek prefera ca grosul ciștișului să intre în propriile sale buzunare. Și așa, timp de trei ani de zile, peste 30 000 kg opiu brut au trecut prin beciul școlii din Usak, transformându-se în heroină și luind calea Statelor Unite, cel mai mare consumator de drog din lume. Încetul cu încetul, bănuielele poliției turce s-au îndreptat și asupra liniștitei școli particulare din Usak. După prinderea în portul Izmir a unui agent intermediar, dovedit a fi gardianul școlii din Usak, poliția a efectuat o percheziție, soldată cu un eșec și cu mutarea disciplinară a comisarului în urma protestelor lui Aziurek, la care s-au asociat și pă-

rinții bogați ai elevilor din respectabila școală particulară. Insuccesul îndrăjește poliția turcă. Biroul central național se adresează imediat secției „S” (secția stupefiantă) de la Interpol. Hazardul a vrut ca tot în zilele acelea Serviciul special american de luptă contra drogului să facă apel la aceeași secție „S” a Interpolului, cu rugămintea de a i se furniza informații asupra unui traficant libanez împușcat într-o încăierare într-un tripou din Las Vegas exact cu o jumătate de oră înainte de a fi fost arestat. Treaba fusese făcută la timp de bandă, oare simțise că omul lor era filat de F.B.I. În dosarul traficantului libanez lucea o rază de soare : înainte de război, acesta a fost arestat pentru trafic de droguri. Fusese implicat în celebra afacere numită „Dosarul Orient-Expres”, care a făout, la vremea ei, multă vilvă. Omul lucra pe atunci la calea ferată turcă, însoțitor de vagoane. Contrabanda era abili organizată, iar libanezul nu avea altceva de făcut decât să le faciliteze complicitilor săi din Istanbul accesul la vagoanele Grient-Expresului, în timpul când acestea se aflau în depou pentru a fi spălate și curățate. Complicii libanezului aduceau scaune de lemn tructate pentru toalete, supuse unui proces artificial de uzură și învechire, în interiorul fiecărui scaun, aflându-se câte un kg de heroină. Timp de mulți ani de zile, drogul s-a scurs nestingherit pe ruta Istanbul-Sofia-Belgrad-Milano-Paris-Londra, agenții de legătură din țările parcurse de Orient-Expres neavind altceva de făcut decât să-și procure un bilet de călătorie și să zăbovească ceva mai mult în cabina toaletei — atîta cît era nevoie pentru a schimba scaunul de lemn ce ascundea heroina cu un scaun veritabil, uzat. Polițiile din Italia, Franța, Anglia fuseseră făcute șah mat.

Descoperirea acestui eficace mecanism de contrabandă a cumpărat pentru câteva vreme scurgerea drogului din Orient către piețele apusene, dar nu a putut aduce în fața tribunalelor decât executați de mina a șaptea, de tipul libanezului amintit.

La secția „S”, de la Interpol, se studiază cu atenție dosarul libanezului, iar comisarii bătrâni își amintesc cu nostalgie de afacerea „Dosarul Orient- Expresului”, care a făcut, la vremea ei, să curgă multă cerneală. Dintre complicii de atunci ai libanezului, unul singur se mai afla în viață : un oarecare Mahomet Dayi. O comunicare albastră pornește urgent spre B.C.N. turc : „Vă rugăm să ne transmiteți informații asupra lui Mahomet Dayi”.

Numele le este însă bine cunoscut celor din poliția turcă. Este intendentul școlii din Usak, cel care face săptămânal naveta spre Istanbul pentru a aproviziona școala cu material didactic.

Urmează o scurtă corespondență secretă între B.C.N. turc și B.C.N. din S.U.A., realizată prin intermediul antenelor înalte și al posturilor puternice de emisie-recepție ale Interpolului, soldată cu un acord de colaborare pentru prinderea temutei bande de traficanți. În dosarul de la Interpol al acestei afaceri, numele agentului secret american trimis la Istanbul să ia legătura cu autoritățile turce este omis, fiind desemnat doar prin porecla cu care s-a prezentat în fața contrabandiștilor : Siracuză. Nici numele real al agentului turc care a participat la această operație nu l-am găsit, ci numai o poreclă de circumstanță : Hassan. Cei doi agenți secreți și-au luat camere separate la hotelul „Miramar” din fosta mahala Pera, actualmente cel mai comercial și mai

cosmopolit cartier al Istanbulului cu numele său nou
— Beyoglu —, stabilindu-și acolo cartierul general
al bătaiei.

Mahomet Dayi n-a mușcat de la început
nada întinsă de Hassan, oare se pretindea gangster
arab, și Siracuza, recomandat drept om de legătură
pentru Europa al Mafiei americane. Bătrânul
contrabandist era șiret, iar cei doi agenți s-au
convins de asta când au observat că în lipsa lor de
la hotel o mină expertă le controlase bagajele fără
să producă cel mai mic deranj obiectelor aflate în
dulap și în valize, afară doar de faptul că firele de
păr lipite cu salivă de marginile ușilor sau de cele
două părți ale cuferelor nu mai erau la locurile
unde fuseseră fixate de prudenții agenți ai
birourilor centrale naționale turc și american.

Întimplarea le-a dat însă arpi celor doi
agenți, căci le confirmase faptul că se aflau pe
urme bune. Fără să știe, bătrînul vulpoi mușcase
totuși nada, într-un mod ou totul de neprevăzut
pentru el.

Timp de 3 zile, Dayi n-a dat nici un semn de
viață. Apoi, într-o dimineață, l-a așteptat în fața
hotelului și i-a urmărit câteva sute de metri cu
automobilul, strecurându-se cu abilitate prin haosul
străzii. Profitînd de culoarea roșie a semaforului,
Dayi s-a oprit 'la marginea trotuarului, claxonînd
scurt și mimînd surprinderea :

— Ei, dar mică mai e lumea... Tot mai
căutați marfă ?

Siracuza l-a privit scurt :

— Ce te bagi în sufletul nostru ? Și a
grăbit pașii, trăgîndu-l după sine pe Hassan.

— Măi, dar supărăcioși mai sînteți voi,
sicilienii.. Dacă dați un pahar, poate vă ajut... Ce

ziceți de o noapte petrecută la un cabaret sută la sută oriental ? Ceva ce n-ați mai văzait până acum ?

Siracuza și Hassan au mai jucat câteva minute scena supărării. Însă până la urmă au cedat în fața insistențelor lui Dayi, primind invitația.

— Și o să ne prezinți omului dumitale ?
— I-a întrebat neîncrezător Siracuza.

— Omul meu ? — s-a mirat prefăcut Dayi. — ■ Glumiți... Cineva mi-a spus că patronul cabaretului ar ști pe cineva... Vă dați seama... nu e nimic sigur... Dar, în fine, merită să încercați...

În noaptea aceea, Siracuza și Hassan l-au însoțit pe Dayi la cabaretul „Kristal”, undeva în gălăgiosul cartier Galatasaray Taksiru. Au străbătut din goana mașinii străzile comerciale ale cunoscutului cartier specializat în magazine de mode, oprindu-se în cele din urmă, pe o străduță întunecoasă, în fața unei clădiri ou fațadă acoperită de schele. Când au pătruns în gangul întunecos ascuns de schele, Siracuza a avut un moment de ezitare.

— Ți-e frică, sicilianule ? — l-a întrebat, zîm- bind, Dayi.

După ce au străbătut gangul, cei trei au pătruns într-o stradă îngustă, puternic luminată de firmele cu neon. Ce-i drept, cabaretul „Kristal” părea ceva mai arătos decât celelalte localuri înșirate pe străduță. În interior însă, localul era chiar elegant. Cei trei s-au așezat la o masă. Dayi a comandat mînoare aleasă și băutură scumpă, vorbindu-i chelnerului cu familiaritatea unui obișnuit al localului. Programul de varietăți al cabaretului era destul de amuzant, dar Siracuza și

Hassan erau nerăbdători, căs- cînd disiuiret, doar- doar Dayi se va hotări, în cele din urmă, să dea cărțile pe față. în cele din urmă, Siracuză l-a atacat :

— Mai așteptăm mult ?
— Ești nerăbdător, sicilianule... Dayi a bătut discret diin palme și imediat a apănut chelnerul.
— Nota o aduci sus, Alii... E lume multă ?
— Ca de obicei, domnule...
La etajul întii, cabaretul se continua cu o sală de joc : cîteva mese pentru baccara, ruletă, chemin de fer.
— Jucăm ? — a întreat Dayi.
— Și omul ? — a întreat, la jîrîndul său, Siracuză.
— Omul vă așteaptă... — a răspuns Dayi, conducîndu-i la o masă de joc unde se afla o singură persoană : Mehmet Aziurek.
După ce Dayi a făcut prezentările, Siracuză l-a întreat pe Aziurek :
— Aici obișnuți să discutați afaceri ?
— Pocher ? Baccara ? — l-a întreat Aziurek în loc de răspuns.
— Să zicem, baccara... — a spus Hassan, prîvîndu-l pe Siracuză interogator.
— Da, baccara..., dacă toată lumea e de acord, firește...
La început, jocul i-a fost favorabil lui Dayi. Aziurek juca prudent, în timp ce Siracuză se lansa imprudent.
— Și la afaceri te lansezi tot ca la baccara ? l-a întreat, ironic, Aziurek.
Retrași după joc într-un salon discret, Aziurek a cerut cafele și coniac.

— Acum să discutăm afacerile — a început el.
Cîtă marfă doriți ? Și ce anume ?
— Morfină bază... Și cît mai multă...
— N-am momentan decît 31,5 kg...
— Prețul ?
— 12 000 de dolari sau 60 000 de lire turcești. Prefer dolari.
Cei doi agenți se privesc interogator.
Hiassan răspunde repede :
— Plătim numai în lire turcești... Cînd ?
Tranzacția este angajată pe loc pentru a treia zi. Hassan și Siraouza urmau să aducă banii, iar Dayi să-i conducă la un anumit loc pentru a ridica marfa.
A doua zi Hiassan și Siraouza se aflau la sediul B.C.N. al poliției turce din Istanbul. Comisarul i-a ascultat cu atenție, apoi a chemat casierul :
— Ridică diin casă, te rog, 60 000 de lire turcești și dă-le lui Hassan..., cu chitanță firește...
Discuția a mai durat aproape o oră la sediul B.C.N., cei trei hotărînd ca operația să se desfășoare fără colaborarea forțelor de poliție din regiune, pentru a nu trezi nici un fel de bănuială gangsterilor.
Înainte de a se despărți, comisarul le-a spus lui Hassan și Siracuza :
— ■ Fiți atenți cum umblați cu cele 60 000 de lire turcești... Să nu le dați din mînă... Numai le arătați. Altminteri, n-avem cum să le decontăm și intrăm la pușcărie odată ou gangsterii.
Hassan și Siracuza au închiriat de la un garaj cu locație o camionetă verde „Ford”. După ce

au făcut câteva curse de probă cu camioneta verde, Siracuză era multumit.

Trage tare bătrâna camionetă... ca un cal de curse...

În ziua stabilită, Hassan, Siracuză și Dayi s-au întâlnit într-o vilă elegantă din luxosul cartier Gala- tasaray Taksiru.

— Mergem departe ? — l-a întrebat Hassan pe Dayi.

— Toate la timpul lor... Deocamdată ieșim din oraș.

— Pe care direcție ? a întrebat Siracuză, care era la volan.

— Spre Izmir, deocamdată...

— De ce deocamdată ?

— Prea vrei să știi multe... Parcă ai fi copoi, sicilianule — îi rise lui Siracuză în nas Dayi.

Pe înserate, camioneta verde intra în Izmir. Siracuză opri motorul și întrebă :

— Și acum ?

— Ia-o drept înainte, mafiotule...

Oprești la hotel Majestic.

După oprirea la hotelul Majestic, în camioneta verde, acoperită ou o prelată de doc kaki, se aflau patru călători. Celor de mai înainte li se adăugase Mehmet Aziurek, căruia îi plăcea ca toate afacerile privind traficul cu stupefiante să treacă prin propriile mâini, pentru a fi sigur că totul este în ordine.

Străbăteau de-acum regiunea de șes din zona Ilica, pe o șosea dreaptă, lipicioasă, aproape pustie. Era noapte târziu, când Aziurek i-a spus lui Siracuză să încetinească mersul. Când au ajuns în fața unei clădiri izolate, înconjurată de câțiva smochini sălbatici, Aziurek i-a spus să oprească.

Aziurek și Dayi au
coborât din
camioneta verde,
rugându-i pe cei doi
să aștepte. Hassan și
Siracuza au văzut
aprinzându-se pe rând
luminile încăperilor
de la parter, apoi de
la etaj, pentru ca
apoi să le vadă
stinse în ordine
inversă. După zece

minute, Aziurek și
Dayi au revenit,
aducând cu ei o
valiză de carton
impregnat cu plastic

— Uite marfa... Dacă vreți, o cântărim încă o dată... sînt 31,5 kg de morfină bază... De cea mai bună calitate... Să fiți sănătoși... Și acum, banii, băieți...

Hassan și Siracuză se privesc întrebători. Nu se așteptau ca Aziurek și complicele său să le aducă chiar în momentul acela drogul, cu atât mai mult cu cît aceștia le dăduseră să înțeleagă că mai aveau de mers pînă la locul respectiv, și erau nepregătiți să facă față situației.

Siracuză ia în mînă valiza, o cîntărește „după ochi” și pare nemulțumit.

— La greutate știu eu că n-o să ne înșelați... Mai există încă onoare în lumea interlopă. Dar calitatea ? Pot să fac un mic control ?

— Mă rog — acceptă Aziurek enervat.

— N-ai decît... Dacă ai cu ce să controlezi...

Siracuză zîmbește și scoate ou mișcări încete, să cîștige timp, ustensilele pentru analiza mărfii din trusa de voiaj.

— Hai, sicilianule..., grăbește-te...

Cei doi gangsteri dau semne de enervare, iar Aziurek spune mai departe :

— V-am arătat marfa... arătați-ne și voi banii... Iar dacă v-ați pus în gînd să ne înșelați, ei bine... atunci n-aș vrea să flu în pielea voastră...

Siracuză îi face un semn cu capul lui Hassan, scoate cu grijă din sin cele 60 000 de lire turcești date odată cu atîtea sfaturi de prevedere de către comisarul de la Biroul central național turc al Interpolului. Hassan flutură cîteva clipe bancnotele în aer, răsfrîndu-le foile noi, neșifonate, apoi le strecoară din nou în buzainiarul de la piept.

— E în ordine... — spune Aziurek... — Noi am arătat marfa, voi ați arătat banii. Acum, hai

să facem schimbul... Dați banii... Ce s-o mai lungim ?

Hassan și Siracuza ezită.

— Să mai facem o dată proba... — spune repede Siracuza, în timp ce Aziurek mîrlîie nemulțumit.

— Dar mai repede... — mormăie Aziurek, care coboară din mașină chipurile pentru a face cîteva mișcări de înviorare.

Siracuza se apucă cu convingere să repete analiza mărții, privindu-î bănuitor pe Dayi, care se uită nervos pe fereastra camionetei verzi. Hassan își pipăie nervos pistolul ascuns la subsuoară, iar Dayi pare a aștepta un semnal. Și pentru că semnalul nu mai vine, Dayi încearcă să coboare și el din camioneta verde.

— Ușurel, prietene... Doar n-o să ne părăsiți cu toții... Și Siracuza îl ține de umăr pe Dayi, care se liniștește și rămîne pe loc. Între timp însă, în jurul camionetei verzi au apărut patru necunoscuți, care discută pe șoptite cu Aziurek.

Siracuza lasă instrumentele de analiză și învîr-tește cheia de contact. Motorul începe să zumzăie.

Aziurek se dă la o parte, iar cei patru complici înconjoară camioneta verde, înarmați cu pistoale automate.

Siracuza apasă accelaratorul pînă la refuz și de afară încep primele rafale, care sparg parbrizul camionetei.

Hassan îl dezarmează pe Dayi, îl leagă la mîini cu cravata, apoi începe să tragă în gangsteri. Doi dintre gangsteri barează șoseaua ou un trunchi de copac, dar Siracuza e atent și manevrează camioneta printre copacii de pe margine.

împuşcăturile se înmulţesc, însă ţinuul nu mai e atît de precis şi cei doi răsufă uşuraţi.

Curînd, cei doi poliţişti, care au reuşit să fugă cu heroina, cele 60 000 de lire turceşti neatînse şi pe deasupra avînd şi un prizonier, privesc cum lucesc vii luminile Izmirului. Însă cam tot în acelaşi timp, Aziurek şi complicaţii săi se dezmeticesc şi pornesc în urmărirea lui Hassan şi Siracuză, presupunînd că aceştia aparţin unei bande rivale.

Ajunşi în faţa comisariatului din Izmir, Hassan şi Siracuză îşi amintesc de Dayi, uitat legat în spatele camionetei verzi, încercînd să-l scoată din camionetă pentru a-l preda poliţiei, cei doi observă că acesta e mort, ciuruit de gloanţele propriilor săi complici. Explicaţiile la poliţie din Izmir sînt simple, cu atît mai mult cu cît acolo se afla de-acum unul dintre inspectorii B.C.N. turc, neliniştit de soarta celor doi agenţi şi a celor 60 000 de lire.

Siracuză şi Hassan, însoţiţi de inspectorul de la B.C.N., un comisar din Izmir şi doi agenţi înarmaţi, pornesc imediat spre casa singuratică din Ilica, presupunînd că acolo se află laboratorul clandestin al lui Aziurek. Însă nu apucă să iasă bine din oraş camioneta verde, cînd în faţă, gonind ca un bolid, farurile unui autoturism îl orbesc pe Siracuză. Rafale lungi de mitralieră ciurue din nou camioneta verde. Din urmăritori, poliţiştii devin pentru un moment urmăriţi. Al doilea autoturism al traficantilor soseşte în viteză şi îndreaptă lumina farurilor asupra camionetei verzi, orbindu-i pe cei din interior şi împiedicîndu-l să-şi găsească ţintele. În timpul acesta, din primul autoturism

împuşcăturile se întetesc. Este un moment critic pentru poliţişti.

Hassan coboară din camionetă, lăsând pistolul pe banchetă şi luînd cu sine două sticle goale de pepsi-cola.

— Ce faci ? Ai înnebunit ? — întreabă nedumerit şi îngrijorat Siracuza.

— Nici una, mici alta... — răspunde calm Hassan. — Am să le fac gansterilor o chermeză pe cinste... Ai benzină destulă în rezervor ?

Siracuza înţelege imediat ce vrea să întreprindă colegul său din poliţia turcă şi îşi dă seama că este singura soluţie pentru a ieşi din situaţia critică ce-i obliga la imobilitatea pe şosea, sub focul gangsterilor.

Hassan coboară atent, ducînd cu sine un mic furtun. Se viră imediat sub camionetă în cabina căreia ricoşau gloanţele trase în rafală. I-au trebuit numai cîteva secunde pentru a ajunge la capacul rezervorului de benzină şi alte cîteva pentru a-l deschurba. Niciodată însă pînă atunci n-au fost secundele atît de lungi pentru curajosul poliţist. Apoi, momentul de nelinişte odată trecut, Hassan şi-a recăpătat întregul echilibru şi calm, a introdus furtunul în rezervor, umplînd pe rînd cele două sticle de pepsi-cola cu benzină de 98. A sfîşiat cămaşa şi a udat bine pinza în benzină, înfăşurînd cîte o bucată de gîtul fiecărei sticle şi astupîndu-le cu fişii de cămaşă. A aşteptat puţin atîta timp cît să i se usuce mîinile de benzină, apoi liniştit, a scos din buzunar bricheta, a apucat sticla cu benzină de partea inferioară şi a aprins fitilul de pinză prins de gîtul buteliei. Repede, pentru a nu permite flă-

cărilor, ce s-au întins cu repeziciune, să-i ardă mina, Hassan a aruncat bomba incendiară improvizată spre autoturismul cel mai apropiat, ale cărui faruri îi țineau lipiți de podeua camionetei pe polițiștii ce ripostau cu foc la întâmplare. Sticla a făcut o traiectorie lungă, gangsterii și-au dat seama prea târziu de ce este vorba și după câteva secunde unul dintre autoturismele traficantilor ardea ca o torță. Fără să le dea răgaz acestora să reacționeze, Hassan a repetat operația și în cealaltă direcție. Sticla cu benzină s-a spart ceva mai departe de autoturism, dar gangsterii l-au părăsit imediat, îngroziți.

De acum lucrurile se simplificau. Vânătoarea gansterilor devenea o simplă formalitate și peste două ore ce mai rămăsese din banda lui Aziurek se afla în arestul comisariatului din Izmir.

Aziurek, împușcat în braț și cu arsuri pe piept și față, suferind de dureri îngrozitoare, măturisea în grabă că laboratorul este ascuns în beciul școlii din Usak, pentru a nu mai prelungi în mod inutil interogatoriul și pentru a beneficia cât mai grabnic de ajutorul medical.

Siraouza și Hassan, eroii zilei, îi lăsară pe inspectorii din Izmir să se bucure de victorie și în aceeași camionetă verde porniră spre Usak. La prima barieră a orașului însă, o patrulă a poliției turce îi oprește. Văzînd hațul în care se afla camioneta, ciuruită de gloanțe, cu parbrizul țândări, polițiștii îi arestează. Lucrurile se lămuresc abia peste o oră, la comisariatul din Usak, unde sosise confirmarea din Izmir că cei doi „suspecți” sînt într-adevăr agenți ai poliției. Descinderea la școala din Usak nu a fost nici ea lipsită de emoții. Gangsterii care voiau să cîștige timpul necesar

pentru a distruge marfa, au deschis focul asupra polițiștilor. Lupta a continuat până la răsăritul soarelui, întregul oraș fiind alarmat de rafalele care nu mai conteneau. Până la urmă, cu prețul vieții a trei polițiști și a doi gangsteri uciși, bătălia a luat sfârșit. Alți patru gangsteri au fost arestați, și în beciul școlii din Usak comisarul poliției locale a inventariat 43 kg de heroină, 44 kg de morfină bază, 680 kg opiu, iar în aparatele de prelucrat drogurile încă 20 kg de morfină bază, cum se spune, „caldă”.

A doua zi, pe aeroportul din Istanbul se despărteau doi prieteni : Hassan și Siracuză. După o altă zi, cei doi aveau să revină în cadrul familiilor, re- luându-și identitățile firești.

Și nimeni n-are să știe niciodată, în afară de șefii direcți, cine au fost cei doi misterioși agenți însărcinați de birourile naționale turce și americane ale Organizației internaționale a poliției criminale să descopere și să lichideze una dintre oele mai puternice rețele ale traficului cu narcotice din ultimii ani. Au fost și rămin doi anonimi din mulțimea eroilor anonimi ai luptei împotriva drogului, acest flagel al secolului al XX-lea, la fel de perfid și necruțător ca și cancerul.

Cîntecul de lebădă al lui Nicolas Calițin...

Orașul Agen, capitala departamentului Lot-et Garonne din sudul Franței posedă un excelent muzeu municipal, adăpostit în trei mari clădiri de piatră. Cea mai valoroasă parte din tezaur se află adăpostită în „Hotel D'Estrades”, de fapt, principală clădire a muzeului. Muzeul din Agen cuprinde colecții extrem de valoroase în secția de arheologie, în secția de sculptură (care etalează lucrări de Clodion, David D'Angers etc.), avînd porțelanuri unice

de Sevres, Saxa și China. Întregul oraș, înșirat de-a lungul frumosului promontoriu ce împodobește partea dreaptă a fluviului Garrone, acolo unde năvalnicul fluviu își unește apele cu cele ale râului Mosse, — este un muzeu în aer liber. Străzile înguste ale vechiului burg medieval, cu căsuțe de prin secolele XIII, împodobite cu arcade aparținând unui gotic, care aici s-a dezvoltat într-un mod cu totul original fac din această municipalitate sudică a Franței un solicitat punct de atracție turistică.

Printre vizitatorii distinși ai orașului Agen, din acea primăvară timpurie se afla și un trio de o deosebită respectabilitate : baronul von Grünau, bălăna sa mamă și un tânăr secretar.

Ceea ce făcea ca micul grup să intre în mod deosebit în atenția generală era micuța și inteligenta maimuță Uistiti, vioaie și excelent dresată, care-l însoțea în promenadele zilnice pe baron. De regulă, dimineața, baronul și le petrecea în muzeul municipal. Baronul admira cu incântare exponatele muzeului, frumusețea și perfecțiunea ce sălășluiau în aceste unicate, dar nimic, nici măcar impresionantul basorelief „Venus a teilor” al lui Mino da Fies- cole, nici pânzele impresionistilor nu păreau să-l tulbure, așa cum i se întâmpla atunci când se afla în fața autoportretului lui Goya. Extaziat, baronul von Grünau — alias von Lünchhausen, alias Nicolas Galitin — gusta o dublă plăcere. Admira arta marelui pictor spaniol ca un fin cunoscător al acestuia dar, totodată, încerca un sentiment tulburător la gândul că cea mai prețioasă din toate pânzele muzeului va fi a sa, numai a sa. Căci Galitin, hot expert de tablouri și opere de artă, era dincolo de viața interlopă un pasionat și fin

colecționar. Locul în care Galițin își păstra capodoperele furate —■ probabil un adevărat și prețios muzeu — a rămas până la ora actuală încă un mister al existenței sale. N-ar fi exclus ca atunci când tezaurul lui Galițin va fi descoperit, lumea artistică mondială să constate că multe din operele dispărute în ultimele decenii sau ■— poate — o bună parte din pinzele expuse în mari muzee ale lumii să-și găsească echivalența originală în „templul” lui Galițin.

De regulă, von Grūnau —■ alias Galițin, își petrece dimineațele în sălile muzeului. Îi însoțea pe director, un bătrîn aflat în pragul pensionării și-l ajuta pe acesta să-și termine opera capitală, opera de-o viață, „monografia muzeului din Agen”.

Firește, cele mai frecvente discuții le purtau pe seama autoportretului lui Goya, nedat și purtînd, după opinia lui Galițin o semnătură de o vigoare și claritate pe care pictorul a încetat s-o mai aibă după ce a devenit al curții.

Dumneavoastră susțineți, domnule von Grūnau, principii eronate... Amestecați teorii grafologice într-o chestiune de artă, fapt ce mă miră la dumneavoastră, un erudit atît de fin și atît de bun cunoscător în pictura spaniolă...

— Dar, domnul meu, nu vă dați seama că acest autoportret n-are amărăciunea celui pictat în 1815 și aflat în Galeria Academiei San Fernando din Madrid ? E lipsit de tristețea acea profundă care pare să-i comunice privitorului întreaga stare de spirit a pictorului care știa că, în cîteva zile, avea să fie anchetat de tribunalul Inchiziției...

Aceasta era numai o mostră a discuțiilor contradictorii dar amicale și politicoase pe care cei doi specialiști le purtau aproape zilnic.

Galițin deschidea înadins vorba de Goya, de autoportretul acestuia, pentru a avea prilejul să stea cât mai mult în galeria de pictură din „Hotel D'Estra-des”, privind cu mină preocupată pinza marelui pictor spaniol. În felul acesta, directorul muzeului, personalul aferent, paznicii, se obișnuiau cu prezența aproape permanentă a „baronului” în galeriile de pictură.

În ziua aceea, discuțiile erau mai pătimașe ca oricând.

— Nu împărtășesc deloc părerea dumneavoastră, domnule baron... ar însemna să blamăm o întreagă școală picturală europeană...

— Ba deloc, domnule director... Când spun că Spania n-a avut pictori, spun de fapt că a avut zugrăvi de curte. Excepțiile, după cum știți, întăresc regula... Cu El Greco, Velasquez și Goya pictura spaniolă face, într-adevăr, excepție de la banalitatea și platitudinea cu care s-a pictat la curțile simțului imperiu...

— Deci, dumneavoastră susțineți...

— Nu eu, domnule director... Un distins confrate și bun prieten, señor José Ortega Y Gasset și-l făcuse din această idee principalul argument atunci când analizează pictura spaniolă...

— Cum, domnule baron, sintetizi prieten cu acest distins José Ortega ? Dar n-am știut... Vă

*** Studiul acestuia, „Velazquez, Goya” a fost tradus și în limba română, în editura Mertiddane.**

rog, cînd îl întîlniți, rugați-l să vină la Agen..., va fi invitatul meu... Ard de nerăbdare să-l cunosc pe acest expert spaniol... Sper că nu vă jignesc, știți cît de mult vă admir... înțelegeți ce înseamnă pentru muzeul nostru asemenea vizite : excelența sa von Griinau, senor José Ortega Y Gasset...

— Vă promit, domnule director... José va fi aici la finele lunii mai...

— ■ Și credeți că autoportretul din muzeul nostru este din perioada de mijloc a vieții lui Goya ?

— Sînt absolut sigur... După cum știți, începînd din 1790 pictura lui Goya a încetat să mai fie voluminoasă și a devenit „plană”, — în sensul că artistul evită de acum volumele... După cum evită și tot ce în portret provine din perceperea tactile... Goya alege numai componentele vizuale. El tinde să ne dea din figura reală ceea ce este ea în clipa în care i-a apărut în față și a pictat-o. De oe ar face abstracție de aceste procedee în autoportret ? Priviți-l, domnule director...

— S-ar putea să aveți dreptate... — directorul muzeului era fascinat de elocința și valoarea demonstrației baronului. În jurul lui 1800, Goya nu picta niciodată astfel încît să redea tot obiectul... Pictura sa o privim și-o tot privim fără a izbuti să ajungem la finalitate... trecem prin ea ca prin mil de porți care mereu se deschid privirilor noastre...

— Vedeți, domnule director ? Iată motivul pentru care eu datez între 1798 și 1802... Goya încă mai spera... mai trăia încă în el țărănul aragonez, aspru, energic, aventuros, nelipsit de slăbiciuni omenești...

— Domnule baron von Grünau, sînteți un vrăjitor... în cîteva zile m-ați determinat să mă lepăd de convingeri formate într-o viață de om... Dacă nu vă supărați, aș vrea să mă retrag în birou... Dacă doriți să mai studiați autoportretul... — Aș mai rămîne puțin... Să-l aduimec în singurătate... să pătrund în intimitatea gîndurilor lui Goya...

Nedespărțit de mica sa maimuță Uistiti, von Grünau — alias Galițin — rămase tăcut în fața auto-portretul lui Goya, adîncit în gînduri. A revenit la realitate asurzit de tipetele de plictiseală ale maimuței, neglijată prea mult. Detașîndu-se de momentul sincer de revenire în fața unei capodopere, Galițin a trecut la treabă. Timp de o oră a exersat cu micuța maimuță Uistiti, făcînd cu aceasta un adevărat dresaj de circ. Galițin conducea maimuța la fereastra încadrată cu bare groase de fier forjat, în- vătînd-o cu răbdare să deschidă și să închidă cu labele ei agile, zăvorul mare și greu de alamă. În mintea întreprinzătoare a bătrînului excroc, planul furtului din muzeul orașului Agen era elaborat și un rol important avea să-l joace tocmai acest neînsemnat personaj : maimuța Uistiti.

Galițin a ales pentru lovitură ziua de marți. Cu o oră înainte de închiderea muzeului, von Grünau însoțit de contesă — bătrîna sa mamă și tinărul secretar, făcu ultima vizită galeriilor de pictură din „Hotel D'Estrades”. Talia bătrînei sale mame era ceva mai groasă decît de obicei — dar cine mai este atent la talia unei femei octogenare ? în autele rochiei de modă veche, bogată în cute,

volane și vo-lănașe, fusese ascunsă sprintena și inteligenta maimuță Uistiti.

Rămași singuri în încăperea luminată de ultimele raze de soare ale .apusului — teribil îi mai plăcea lui Galițin să privească autoportretul lui Goya în lumina aprinsă a zenitului — cei trei începură să pregătească primul act al furtului.

Von Grünau a desfăcut cordonul închis la spate al rochiei bătrinei doamne și imediat, de sub faldurile bogate ale rochie de catifea a țîșnit maimuțica. Aproape sufocată, maimuțica Uistiti a început să topăie prin încăperea muzeului, înveselită de faptul că-și recăpătase libertatea de mișcare.

— André, treci te rog în sala din dreapta, iar mata, mamă, păzește intrarea din stînga... Dacă vine cineva, îl țineți de vorbă cu glas tare, să vă pot auzi...

Galițin a luat maimuțica în brațe, a mîngîiat-o ușor pe creștet, apoi s-a îndreptat cu ea spre gura afumată a șemineului.

— Să ții cuminte aici, ne-am înțeles, Jolly- Jocker ?

Maimuța îl privea și asculta, iar ochii ei inteligenți păreau că-l aprobă. Din câteva salturi, maimuța a dispărut dincolo de gura șemineului, probabil cățărata pe cărămizile înnegrite de fum. Baronul a părăsit încăperea și de dincolo de pragul ei a fluierat de trei ori, scurt...

În șemineu s-a auzit un zgomot ușor apoi, pudrată cu funingine, maimuța a apărut, topăind caraghios, să nu facă zgomot. Ou gesturi precise, maimuța a tîrît un scaun în fața autoportretului lui Goya. Cățărata pe speteaza scaunului, maimuța a

—
desprins cu grijă tabloul de pe perete și cu mișcări agile s-a îndreptat spre fereastra mare, acoperită cu grilaj gros de fier forjat. Maimuța a rezemat tabloul de perete, a desfăcut zăvorul au mișcări încete dar sigure apoi a luat din nou în brațe tabloul, pregătindu-se să-l strecoare printre barele dispuse longitudinal în spațiul ferestrei.

— Bravo, Jolly-Jocker... — Baronul i-a luat din brațe tabloul și l-a așezat la vechiul loc. După ce a reșezat scaunul la locul său, a luat în brațe maimuța și a mângâiat-o cu duioșie. A scos din buzunar un baton gros de ciocolată cu alune pe care mica vietate l-a smuls pofțicioasă, începând imediat să mănince din el.

Repetiția generală l-a liniștit pe Galițin care era optimist. A condus din nou mioa maimuță Uistiti în spațiul întunecos al gurii șemineului, dându-i drept recompensă încă un baton de ciocolată. Zece minute mai târziu, Galițin se afla în biroul directorului muzeului.

— Partir c'est un peu mourir... — spune frantuzul... O, câtă dreptate au compatrioții dumneavoastră, domnule director... Iată, deci, și clipa fatală a despărțirii.

Galițin era melodramatic, dar pe gustul bătrânului director al muzeului, oare adora situațiile învăluite de sentimentalism.

— Domnule baron, a fost o mare cinste pentru mine să vă cunosc... Cineva a spus odată că plăcerea este întotdeauna de partea celui oare oferă... Regret că nu vă pot oferi decât prietenia și afecțiunea mea... Vă rămân îndatorat pe vecie pentru sprijinul pe oare mi l-ați dat în stabilirea paternității tablourilor acelora... Dealtfel, în

monografia pe care o încredințez în curând tiparului, vă voi rezerva un întreg capitol...

Galițin zîmbi, știa el prea bine pentru ce și parcă vedea deja în paginile ziarelor de-a doua zi capitolul „furtul unui autoportret de Goya” — dar directorul muzeului îl consideră un zămbet de politețe și continuă să-și exprime gratitudinea pînă la închiderea porților vechiului și valorosului edificiu artistic.

...Pe vremea aceea, deși n-au trecut prea mulți ani de atunci, orașul Agen încă mai ducea un trai liniștit. După miezul nopții rareori mai circula vreun pieton singuratic pe străzile pustii. Chiar și azi viața tumultuoasă a acestor ani n-a reușit să-l schimbe prea mult, așa că planul lui Galițin de a fura tabloul într-o noapte senină și luminoasă de primăvară nu era hazardat.

Înveșmîntat în negru, Galițin a făcut una din obișnuitele sale plimbări nocturne (pretextase pentru cei de la hotel o insomnie rebelă și sfatul unui specialist care-i recomanda promenade înainte de culcare) — prelungindu-și șederea pînă tîrziu, după miezul nopții. Pașii l-au dus, oa din întîmplare sau conform obișnuinței ultimelor zile cînd frecvența cu asiduitate muzeul, pînă la zidul de piatră rece al lui „Hotel D'Estrades”, oprindu-se sub o anume fereastră cu grății longitudinale de la etajul întîii. Era liniște, atît de liniște încît se auzea foșnetul moale al apelor Garonnei, care se loveau de picioarele uriașului pod de piatră construit cu aproape două secole în urmă. Poate că, pe undeva, cineva a auzit cele trei fluierături scurte ale lui GaMtin, dar cine să stea să bage de seamă un astfel de semnal nevinovat, folosit de cînd lumea de îndrăgostiți ?

După câteva momente de febrilă așteptare, Gaiițin a văzut în cadrul întunecat al ferestrei zăbrelele de la etajul unu silueta firavă a micuței Uistiti. În labele dinainte ale inteligentului animal, Galațin zări suprafața opacă a autoportretului lui Goya. Încă două fluierături, lungi de data aceasta și stre- curînd cu abilitate tabloul printre gratiile longitudinale ale ferestrei, maimuța dădu drumul în gol poverii care, fără îndoială, o obosise.

Pentru Galațin, atent la mișcare, fu o joacă să prindă în brațe tabloul. Cu gesturi de obisnuit, desfăcu cu ajutorul unui briceag cartonul din spatele, tabloului, desprînse pinza, o rulă grijuliu și o înfășură într-un ziar. Rama mare și grea a ascuns-o într-un tufiș des de măceș, după care, liniștit, fără cea mai mică urmă, de emoție sau tulburare, făcu calea întoarsă spre hotel, purtând cu neglijență la subraț, învelită în hîrtie ordinară de ziar o avere de câteva zeci de milioane.

...A doua zi, Interpolul era din nou pe urmele lui Gaiițin. Firește, după ce datele problemei au fost introduse în cele trei sisteme de identificare. U comunicare roșie, (arestare și extrădare imediată) porni urgent pe adresa tuturor birourilor naționale centrale ale O.I.P.C. Informațiile despre Gaiițin au început să curgă cu repeziciune. S-a plimbat într-o după amiază însorită pe Saint Germain des Pres din Paris și a vizitat un magazin cu antichități unde a cumpărat câteva vechituri. Din Wiessbaden (R. F. a Germaniei) i s-a semnalat un sejur scurt la Nürnberg, unde a vîndut două icoane pe lemn din secolul 17-lea anticarului de vizavi de statuia lui Dürer (icoane dovedite însă a fi falsuri. Ce-i drept, falsuri remarcabile !) A fost zărit la Torino, apoi, undeva prin sudul Portugaliei. Gaiițin

fugea în zigzag, pentru a i se pierde urmele. O nouă comunicare de la Wiessbaden anunța că banda lui Galițin a petrecut câteva zile la Baden-Baden de unde, îmbarcându-se în Transeuropean — expres în stația Baden-Oss s-a îndreptat spre una din țările de pe traseul acestuia : Elveția, Austria.

La Bassel, urmărirea a preluat-o poliția elvețiană, prin intermediul biroului central național din Berna.

Poliția din Bassel se pregătise cu toată atenția. Nici nu intrase expresul în gară, când, pe peron, au fost postați polițiști însărcinați să-l aresteze pe Galițin, în eventualitatea în care acesta ar fi coborât.

O echipă mobilă avea sarcina de a urca în tren și a-l descoperi, în cazul în care banda nu și-ar fi făcut apariția pe peronoanele gării.

Transeuropean-Expresul a pornit din gara Bassel la orele 19,20, fără ca pe peron să fi coborât cineva cu semnalmente cunoscute și difuzate de Interpol.

Un comisar din Bassel, însoțit de doi inspectori s-a urcat în tren exact în clipa în care locomotiva făcea primii metri. Era spre seară, afară mai era lumină, dar în majoritatea vagoanelor funcționa luminatul electric.

Comisarul a început controlul cu vagonul de dormit pentru Wiena, apoi a continuat cu vagoanele de clasă. Și tocmai când își pierduse speranța că ar putea pune mâna pe bătrânul și abilul excroc, șansa îi surâse.

În compartimentul unui vagon aproape pustiu de clasa întâi, un bărbat în vârstă, având

semnalmente difuzate de Interpol citea plictisit
 ultimul număr din „Neue Zürcher Zeitung”. Singur.
 Patruind pe culoarul gol al vagonului,
 oamenii comisarului au identificat în alte două
 compartimente și celelalte personaje din trioul
 Galițin : bătrâna mamă și secretarul.
 Comisarul i s-a adresat lui Galițin, la
 hazard :
 — Domnul Nicolas Galițin ?
 — Pardon !
 — Domnul Galițin, alias von Grünau ?
 — Pardon, domnule, sînt don Esteban
 de Vila Vicosă...
 — Stimate senor, continuă cu ton
 micalit comisarul, în timp ce inspectorii săi îi
 supravegheau pe complicitii lui Galițin — sper că nu
 mi-o veți lua în nume de rău dacă am să vă rog să-
 mi permiteți să caut în bagajele dumneavoastră...
 Sînt comisarul N. din poliția elvețiană...
 Zîmbind ou arogantă, Galițin i-a răspuns sec
 :
 — La dispoziția dumneavoastră,
 domnule comisar, însă vă avertizez că mă voi
 plînge consulatului de la Berna...
 Percheziția n-a dat nici un rezultat.
 Furios, comisarul a continuat percheziția
 asupra bagajelor mamei lui Galițin, asupra celor ale
 secretarului, care, fiecare, ocupa cite un comparti-
 ment.
 Nici de această dată polițiștii n-au fost mai
 norocoși...
 — V-am prevenit, domnule comisar... Cum
 spuneți că vă numiți ? Doresc să telegrafiez
 consulatului chiar de la prima oprire... purtarea
 dumneavoastră este incalificabilă...

Comisarul spumega de furie, dar își păstra aparența de calm, pentru a nu face jocul excrocului. Simțea că e dus de nas, că în vagonul acela se petrece ceva necurat. Un al șaselea sau al șaptelea simț sau poate numai experiența îi spunea că pinza furată din muzeul orașului Agen se afla acolo, la cîtiva pași, și că, dacă nu se grăbea, Galițin îi va scăpa din mină. Privi ceasul. Mai erau cîteva minute pînă la oprirea trenului în orașelul Buchs, ultima oprire a Transeuropean-Expresului pe teritoriul elvețian, înainte de a pătrunde în Austria.

Comisarul începu să se plimbe nervos pe culoarul vagonului, sub privirile ironice ale lui Galițin, care își ridica din cînd în cînd ochii de pe paginile ziarului. Și deodată, comisarului i se lumină mintea. Mai făcu o dată turul vagon-ului, de la un capăt la celălalt. Între compartimentul în care se afla Galițin și cel în care motăia secretarul său, era un compartiment gol. Încercă să facă o legătură între dispoziția ciudată în vagon a celor trei infractori care în loc să stea împreună, au preferat să ocupe separat cîte un compartiment. Dar nu compartimente vecine ci avînd între ele câte un compartiment gol. Ordonă grăbit celor doi inspectori să controleze compartimentele goale.

O primă constatare : în toate compartimentele se aflau teancuri de ziare și reviste părăsite în grabă de călătorii ce coborîseră pe traseul expresului

Încăpătănarea comisarului fu repede răsplătită. Sub bancheta compartimentului ce-l separa pe Galițin de secretarul său, poliștii au găsit într-un pachet de ziare vechi, pinza furată din muzeul de la Agen.

Erau orele 21.50 cînd expresul oprea în Buchs. Dinspre clădirea sumbră a poliției de frontieră se apropiau vameșii și grănicerii. Aceștia priveau, ne-venindu-le parcă să creadă, micul grup ce cobora dintr-un vagon de clasa întâi, în oare urmărit și urmăritori erau legați, inseparabil, prin cătușe.

— Chemați, vă rog, un hamal, domnilor... să-mi coboare bagajele — li se adresă Galițin celor din poliția de graniță, apoi continuă — prietenii mei, și cei vechi și cei noi, au, după cum vedeți, minile ocupate...

...După ce și-a ispășit pedeapsa, Galițin și-a reluat excrocheriile. A furat bijuterii în Austria, a „împrumutat” tablouri pentru expertiză în R. F. a Germaniei, apoi a fost din nou arestat.

În ultimii ani, după moartea bătrinei sale mame, Galițin a decăzut și a început să „lucreze” de unul singur. Activitatea sa în domeniul operelor de artă s-a rărit. Au crescut în schimb, găinările, excrocheriile mărunte, îmbătrânit, vlăguit, lipsit de energia și fantezia de altădată, Galițin își trăiește ultimile zile într-o degingoladă totală. Ce lasă omul acesta inteligent și dotat pentru frumos în urma sa ? Înselăciuni, hoții, exarocherii... Nici o lumină nu lăcărește în amintirile unei vieți inutile, de parazitism social și intelectual...

**Sic transit gloria...Olandezul...
supersonic**

Nota de raport Interpol înmatriculată în dosarul „O.I.P.C. — INTERPOL, no. 120/64/D” începe în felul următor, (citez textul original, scris de cineva deprins cu stilul publicistic) : „Olandezul zburător. Cu adevărat. Nu ne putem abține de la invocarea predecesorului bine cunoscut, asistînd la evoluția acestui nou „olandez zburător”, pe care l-am urmărit în timpul execuției recitalului său. Căci, în această perioadă de virf din viața sa de delincvent, pe care o putem situa între jumătatea lui septembrie 1963 și finele lui februarie 1964, conceptele de „viteză sunetului” și de „rachetă” se pot instala cu ușurință în gîndirea noastră, a celor care aici, la secretariatul general, am fost însărcinați cu do-, sarul acestui individ.

Să situăm mai întîi subiectul. El era deja cunoscut la secretariatul general al O.I.P.C. — Interpol, după cum urmează : BOAS Samuel, născut la 12 septembrie 1935, la Haga pașaport no.... eliberat la... semnalmente...

În 1954, a părăsit Olanda, împreună cu mama și s-a expatriat în Australia. A revenit în Țările de Jos, apoi, din nou a plecat în Australia,, în 1951, cînd se părea că s-a fixat acolo.

În această perioadă, are răgazul să comită câteva delictе în regiunea Sydney : falsuri, furturi. Prima condamnare pentru furt a intervenit în 1958, la 10 februarie. Se pare că începînd din această epocă, „treaba” l-a prins definitiv, Boas făcîndu-și din furt și excrocherii o profesiune de credință. La 6 martie 1958 excrochează compania aviatică K.L.M. din Sydney ou un bilet pentru Roma, luînd

avionul, pe cheltuiala acestei societăți. În escala de a doua zi a avionului la Manila, fură un carnet de cecuri de la un turist neo-zeelandez.

I se regăsește urma în Franța, unde, între 22 martie și 2 aprilie 1958, își petrece timpul în pușcăria din Nissa, condamnat pentru înșelăciune. Iată-t deci revenit în Europa pentru care se pare că Boas are o anume nostalgie. Abia ieșit din pușcărie, poliția elvețiană din Zurich îl semnalează, la 8 aprilie 1958, pentru excrocherii comise cu travel-cecuri furate.

Este văzut în Italia unde lucrează de asemenea cu travel-cecuri furate. Asta se întâmplă în octombrie 1958. Țara sa de origine părea să-l atragă irezistibil și Boas revine. Dar patria nu pare să-i aprecieze prezența și-și tratează cu asprime fiul rătăcitor : 15 luni de închisoare pentru excrocherii și înșelăciuni. Pedeapsa a fost pronunțată de curtea ou juri din Amsterdam. Până la începutul lui 1960, Boas și-a pierdut libertatea. — După ieșirea din pușcărie și-a rărit activitatea până aproape de cumintire, timp de cîtiva ani.

Un calm aparent a domnit, timp de trei ani, în dosarul lui Boas care dormita în arhivele secreta-riatului general.

Pe urmă, într-o zi de octombrie 1963, Hong Kong (He ! he ! apel din marele larg !) ei bine, Hong Kongul ne semnalează că un oarecare Boas semnează cu generozitate cecuri eliberate de o mare bancă americană. Verificindu-se, se constată că suszisiul domn nu posedă cont pe numele său la banca respectivă.

Dar cînd la Hong Kong a venit acest răspuns nefavorabil pentru Boas, acesta nu mai era în lo-

calitate. Astfel a început una din cele mai paradoxale excocherii a secolului douăzeci, desfășurată pe teritoriul tuturor continentelor globului. Dacă ar fi fost bănci în lună, probabil că Boas ar fi făcut imposibilul pentru a încasa și de acolo un cec fals !

Dar să revenim pe pământ, unde „olandezul zburător” a operat nestingherit timp de cinci luni. Asta în era telexului și a comunicațiilor prin „telegrafal fără fir !”

Să fie oare un caz tipic de eșec al Interpolului ? Citez din finalul raportului O.I.P.C., amintit la început : „Ei bine ! Ceea ce putem afirma ou toată răspunderea este că Secretariatul general n-a fost informat decât sporadic în timpul celor cinci luni de activitate a lui Boas — deși serviciile noastre îl cunoșteau și ar fi putut avertiza toate b.n.c. interesate.

Este în această întâmplare una din manifestările unei probleme evocate adeseori...” — încheia cu amărăciune autorul raportului, subliniind astfel necesitatea ca Seci-elaiialul general să fie alertat în orice situație similară, el fiind singurul organism care poate sesiza dacă o afacere în aparență limitată la o țară este sau nu internațională.

Iată câteva mostre ale stilului Boas — care, culmea, avea uneori îndrăzneala de a opera chiar sub adevărată sa identitate : ...4 decembrie 1963, la Frankfurt pe Main. Era ora 11, ora cînd la sucursala Băncii de Scont vin de obicei rentieri bogați pentru a depune sau primi bani. Samuel Boas, însoțit de un prieten (de asemenea olandez) a pătruns în holul băncii cu acea siguranță și încredere snoabă (bine cunoscută casierilor-

funcționari modeste, striviți și timorați de opulența materială a clienților lor), zăbovind o clipă în fața panoului pe care sînt afișate zilnic cotele cursului acțiunilor și valurilor mondiale. Preocupat, notează coloane de cifre pe un carnetel legat în piele neagră apoi se îndreaptă cu tupeu spre ghișeu. Boas și însoțitorul său au aparența unor milionari trăzniți. Cei doi se opresc în fața casierului, un bătrânel miop, care-și șterge mereu lentilele groase ale ochelarilor.

— Domnul dorește ?... întrebă politicos casierul.

Boas e puțin băut, amănunt care-l face să pără și mai „milionar” decât și-ar putea imagina casierul. Plictisit de viață, dar nu și de plăcerea de a vorbi mult, Boas își începe monologul, cu aerul că fiecare din cuvintele pronunțate sînt un cadou pentru bătrânul funcționar :

— Dragă domnule, tata spune — și cred că are dreptate — că am un mare defect : nu pot trăi mai mult de trei zile fără să fiu nevoit să intru într-o bancă. Ei bine, domnule, tatăl meu se înșeală...

Au trecut deja patru zile și eu n-am intrat în nici o bancă... cum s-ar spune, domnule, am bătut propriul meu record... Asta merită sărbătorit, domnule, nu credeți ? Schimbați-mi repede cecul acesta și opriți pentru nevoile dumneavoastră și ale familiei dumneavoastră o hirtie de o sută de mărci...

Chipul funcționarului s-a luminat de respect și considerație cînd a văzut proptit în față un carnet de cecuri eliberat de atotputernica societate

bancară americană „Marine Mikkland Trust Company”.

Scena s-a repetat la 5 decembrie la Bonn, la 9 decembrie la Düsseldorf, ou mici corective în monologul adresat funcționarilor de la ghișeu, modificat în funcție de zilele ce trecuseră de la ultima vizită efectuată într-o unitate bancară.

Șd-a permis o scurtă vacanță în zilele Crăciunului (superstiție religioasă ?) pentru ca să reapară în holurile băncilor din Copenhaga între 28 și 31 de decembrie, fiind însă semnalat înainte de Anul nou și la Stockholm. Cecul lui „Marine Mikkland Trust Company” era, după cum se vede, inepuizabil, iar Samuel Boas se pregătea cum se cuvine pentru sărbătorirea revelionului. Lucra, cum se spune în limbajul excoacuar, „între două trenuri”. De fapt Boas lucra nu între „două trenuri” ci „între două avioane supersonice !” Ajutat de complice, Boas a semnat, — între octombrie 1963 și februarie 1964, cecuri fără acoperire în următoarele localități : Hong-Kong, New-York, Amsterdam, Londra, New-York, Bostan, Lisabona, Atena, Istanbul, Nicosia, Tel Aviv, Roma, Tel Aviv, Nairobi, Khartum, München, Frankfurt pe Masin, Bonn, Dusseldorf, Köln, Amsterdam, Copenhaga, Stockholm, Mailmø, Hamburg, Berlinul de Vest, Londra, Paris, Stuttgart, München, Garmisch-Partenkirchen, München, Innsbruck. (ocazie cu care participă ca spectator la Jocurile Olimpice de iarnă, unde nu uită însă să excoacaze câteva bănci și să părăsească hotelul fără să plătească), Viena, Roma, Atena, Roma, Copenhaga, Oslo, Londra, Copenhaga, Stockholm, Haga, Madrid, Haga...

După cum se vede la o leotură atentă,, „olandezul zburător” nu se sîna să se reîntoarcă la locul unei anterioare lovituri, repetîndu-şi cu îndrăzneală partitura.

A fost o performanţă pe care, după cum reiese din fişierul Interpolului nici un excroc internaţional n-a reuşit s-o egaleze pînă în prezent. Cecurilor lui „Marine Middland” i s-au adăugat cele ale lui „First National City Bank”, „Jordan and Sons-London”, „Chase Manhattan Bank”.

Ultimele localităţi în care „olandezul zburător” a operat au fost alese în zona nordică a continentului european. Ultima lovitură, la Haga. Oare numai hazardul a contribuit la faptul că Sammy Boas a fost arestat din nou la Haga, în Olanda, deci în oraşul şi ţara natală ?

Hazard ? se întrebau şi cei de la secretariatul general al Interpolului atunci cînd B.C.N.-ul olandez comunica, la 29 februarie 1964, că un oarecare Sa- muel Boas a fost arestat la Haga, după ce, în fine, citez din nota de informare a O.I.P.C. „Telexurile se ţineau lanţ, iar cererile de informaţii cu privire la Boas se încrucişau în mîinile operatorilor de la staţiile de emisie recepţie ale Secretariatului general. Căci Boas începuse să apară în colimatorul diverselor poliţii europene sub adevărata sa imagine ; excrocul internaţional care operează ou carnetul de cecuri în mînă... Secretariatul general intervine cu o difuzare generală de prevenire prin radio, averii- zînd toate ţările interesate şi pe eventualii interesaţi în viitor — asupra pericolului reprezentat de Boas, semnalmente sale, identitatea exactă, antecedentele „modus-operandi” actual. înţelegem că, de acum, el nu mai putea acţiona nestingherdt,

grație notei noastre de informare difuzată, vad, cu atîta întîrziere ! Și astfel se face că, după lungul său voiaj, Boas se lasă — în mod înțelept — arestat la Haga, în țara sa. Apelul pămîntului niatal și apoi... și apoi... ei bine, cine nu știe că, există un obicei împămîntenit care face ca să nu fie extrădați cu prea multă grabă concetățenii... Căci nu i-ar fi fost deloc ușor lui Boas o extrădare în lanț, în decursul căreia, practic ar fi trebuit să suporte verdictul curților ou juri din aproape toată țările lumii !"

Abia atunci, pe uriașa hartă a mapamondului de la Secretariatul general a apărut întinerariul complet al lui Boas, marcat prin stegulețe negre care purtau în locul numelui delincventului, silueta vasului fantomatic al „Olandezului zburător”.

Uzînd de dreptul, pe care îl are fiecare țară afi- lată la O.I.P.C., de a-și păstra întreaga suveranitate în decizie (detențiune, extrădare) biroul național olandez a considerat necesar să-i judece și să-1 păstreze pe Boas pe teritoriul național, dată fiind naționalitatea și cetățenia olandeză a acestuia.

Samuel Boas, „olandezul zburător” sau „olandezul supersonic” — și-a calculat astfel ou abilitate „căderea” — care a coincis exact cu etapa în care, grație informărilor B.C.N.-urdilor, O.I.P.C. era în măsură să conducă perfect prinderea excrocului internațional.

Boas știa, probabil, că decăt suma condamnărilor în toate țările în care a operat, e preferabil o singură detențiune oricăt de aspră ar fi ea. în plus, urmă să fie judecat de un tribunal format din concetățeni, uza de dreptul de apărare

în limba maternă, putea apela la avocați de aceeași limbă etc., etc. Ca și lungul său tumeu, „prinderea” lui Boas s-a dovedit a fi o abilită manevră, merită a-i ușura penitența.

Comentând faptele acestuia, nu putem să nu ne gândim la sumele recoltate din aproape toate marile agenții bancare ale lumii. În final, Boas a strâns, probabil, o sumă frumoasă, pe care nimeni nu a aflat vreodată unde și-a plasat-o infractorul. Cu concursul inconștient al băncilor, al unor poliții care nu i-au acordat, încă de la început, atenția cuvenită, Samuel Boas și-a putut îndeplini punct cu punct planul operațiilor sale, inclusiv arestarea sa la Haga, survenită într-un moment în care toată lumea știa că arestarea sa era o chestiune de zile.

Pus astfel la adăpost de măsurile represive, care ar fi urmat în lanț, dacă era arestat pe teritoriu străin (s-a văzut că ultimele operații Boas le-a desfășurat intenționat în Olanda, doar, doar va fi... prins !), „Olandezul zburător” a beneficiat de o pedeapsă în care au primit infracțiunile comise în Olanda și mai puțin cele săvârșite pe alte teritorii.

Citez din nou nota de informare O.I.P.C. : „în legătură cu acest subiect și pentru a trage concluziile, cred că ne este permis să ne punem o întrebare. Iată un individ care timp de 5 luni a uzat și abuzat de cecuri false. Iată un domn a cărui semnătură, în general autentică (pe numele Boas !) a căzut de nenumărate ori sub privirile reprezentanților diferitelor bănci de prestigiu. Această semnătură era deci bine cunoscută — de fiecare dată, ea era purtătoarea unui delict. Aceste cecuri care soseau pe birourile băncilor interesate, erau, după verificare, fără acoperire... Evident,

aceste bănci nu sufereau, în definitiv nici un prejudiciu material...

Este în acest episod, una din manifestările unei probleme evocate, din păcate, adeseori..."

Aceste rînduri, în spatele cărora se ascunde amărăciunea oamenilor legii, puși în imposibilitatea de a preveni și reprima uneori delincvența — se cer explicate. De ce instituțiile bancare n-au intrat în alarmă ? Pentru că Boas fura cecuri emise de bănci de prestigiu care nu doreau ca unele deficiențe din activitatea lor să devină publice. Apoi, de regulă, plata cecurilor nu era făcută de băncile emitente (de regulă, bănci americane) ci de către terți. Băncile plătitoare nu erau decât simpli intermediari, îi plăteau lui Boas în contul cutărei sau cutărei bănci străine. De pildă, „Deutsche Bank” plătea un cec semnat de Boas în contul lui „Marine Middiland” sau „Chase Manhattan Bank”, sau „First National City Bank”. După descoperirea falsului cei ce rămăneau în pierdere aparentă erau băncile creditate — dar acestea își scoteau pînă la urmă pîrleala pe seama societăților de asigurări.

Un eșec al Interpolului ? Desigur că nu, ci numai o abilă folosire de către un excroc internațional a unor fisuri administrative din rețeaua bancară, a indiferenței unor organisme de poliție care n-au sesizat adevărata față a lui Boas, inteligența de a folosi cele mai rapide mijloace de transport internațional pentru a da lovituri derutante, disimularea „olandezului zburător”, sub masca blajină a turistului naiv și bogat oare cutreieră lumea.

Dacă nimeni n-a suferit, pînă la urmă, prea mari pierderi materiale (ce contează în fond,

pentru un consorțiu bancar excrocarea citorva mii de dolari ?)

— ei bine, atunci de ce atîta agitație ?

Pentru că problema poate apărea și sub alt aspect. Cel al moralei, al ideii de drept, de justiție.

Societatea nu poate și nu trebuie să tolereze fisuri în organizarea sa. Dacă stăm și analizăm terenul pe oare a acționat Boas, constatăm că acest teritoriu aparține societăților împărțite în clase și interese antagonice. Samuel Boas ne apare astfel nu numai ca un rezultat al lacunelor de legislație, ci, în primul rînd, ca un produs al unei societăți minate de interese meschine, în oare individualismul feroce al proprietarilor de bănci — insensibili la pierderile ce puteau fi recuperate prin asigurări — a favorizat îndrăzneala „Olandezului supersonic”.

Azi, cu pedeapsa ispășită, Samuel Boas trăiește viața îndestulată a unui rentier. Bani, slavă domnului, are ! El se ferește însă să treacă frontierele Olandei, căci în fiecare stat european el rămîne în continuare un infractor nepedepsit. În ceea ce privește dosarul său la Interpol, acesta mai conține suficiente file albe, pe care funcționarii de aici speră că într-o bună zi să le completeze...

...Spre marea lor satisfacție, și a zecilor de birouri naționale centrale. Așadar, un eșec al Interpolului ? în ce mă privește, consider că eșecul aparține unei anume idei de justiție, unei anume societăți...

Crima din Nord-Expres

Vocea crăinice din gara centrală a orașului Copenhaga repeta, cu vocea monotonă pe care o au toate fetele ce vorbesc la microfoanele feroviare, traseul nord-expresului care leagă

țărurile boreale de cele meridionale ale
continentului, străbătând Danemarca, R.F. a
Germaniei, Elveția, Italia, Austria.

La o fereastră deschisă a unui vagon de
clasa doua, o tină ră își lua rămas bun de la un
bărbat și o femeie în vârstă — care, după emoția
ce-o manifestau, își trădau calitatea de părinți
grijulii. Era o după-amiază însoțită de sfârșit de mai
și poate că din această cauză tinerea femeii viața îi
apărea în culorile cele mai roze. Era încă tină ră și
frumoasă, se bucura de o perfectă sănătate, iar
slujba care o aștepta. într-o vestită clinică din
Zurich, era mai mult decât și-ar fi putut dori o
asistentă în tratamente de fizioterapie.

Trenul se puse în mișcare, iar cei doi bătrâni
îl urmară, cu pași grăbiți, dându-i ultimele sfaturi
fetei care pleca să muncească într-o țară străină :

— Pune-ți puloverul galben, Elisa, tu
întotdeauna ai fost sensibilă la curent... Și știi cum
trage în afurisele astea de vagoane... mai bine ai
închide fereastra... — îi vorbea mama în timp ce
trenul își accelera mersul. Zîmfându-le cu
afecțiune, tină ră femeie încerca să-i asigure că
totul va fi în ordine.

— ■ Am să caut un loc la vagonul de dormit,
nu se poate să nu se elibereze pe parcurs...

— Neapărat, Elisa, o încuraja bătrînul
tată, știi cum e cu rezervările astea..., mereu rămîn
locuri, dar le țin pînă în ultima clipă...

Tină ră femeie păru să-și amintească ceva
im- important. Scotoci în poșetă și scoase o cameră
foto Kodak Retinette.

— O amintire, vorbi emoționată, aproape șoptit. Elisa, voi privi cu mult drag această imagine fotografică... La revedere...

Trenul își câpătă, treptat, cadența de expres, iar imaginile gării, ale persoanelor și ale celor oare au condus călătorii deveneau tot mai estompate.

Elisa a închis fereastra, a aruncat o privire în compartimentul în oare toate locurile erau ocupate — cu excepția celui rezervat printr-un pulover galben aruncat pe catifeaua maro, apoi s-a îndreptat în direcția locomotivei, acolo unde spera să mai găsească o cușetă liberă în vagonul de dormit.

S-a oprit mai întâi la vagonul restaurant, așezându-se la o masuță, pe locul de lângă fereastră. Nu-i era nici foame, nici sete, dar, din plictiseală, a cerut un pahar ou bere. Cerul nordic continua să fie senin, albastru și înalt, străbătut de nori subțiri, albi. Elisa privea încrezătoare cerul curat al primăverii care-i dădea încredere, optimism. Se gîndea la munca ce-o aștepta la Zürich, se gîndea la viitor, făcea planuri. Oare cum va arăta camera pe care o va închiria? Oare ce mobilier va cumpăra, cum o va decora? Prin fereastră deschisă pătrundea briza caldă a viratului de sud care-i mîngîia și bronza tenul alb. Privi ceasul. Mai era o jumătate de oră și trenul avea să treacă pe teritoriul Republicii Federale a Germaniei. Dacă va coborî cineva la Hamburg și se face loc în vagonul de dormit? Gîndea ea făcîndu-și din nou speranțe. În loc de răspuns pe lângă masa Elisei trecu chiar în clipa aceea un tînăr înalt, cu trăsături plăcute, înveșmințat în uniforma de angajat al Deutsche Bahn-ului (căile ferate din R.F. Germaniei)

purând însemnele însoțitorilor vagoanelor de dormit. Privirile cercetătoare ale feroviarului se încrucișară cu cele ale Elisei și tinerei femei îi plăcu băiatul acela îndrăzneț, care părea să obțină întotdeauna ceea ce dorea, îi păru rău că nu l-a întrebat dacă se eliberează o cușetă la Hamburg. Plăti repede paharul cu bere și porni pe urmele tinărului feroviar. L-a găsit adu- nind cifre pe ,un registru .cartonat.

— Iertați-mă, domnule, știu că vă deranjez... dar... coboară cineva la Hamburg ? l-a întrebat ea.

Tinărul o privea cu ochii întredeschiși, parcă înitrebându-se dacă poate spera într-o aventură cu femeia frumoasă care-i aștepta răspunsul.

— Regret mult, frumoasă și distinsă domnișoară, dar pînă la Zürich nu coboară nimeni...

Elisa era dezolată. Ultima ei speranță de a petrece noaptea într-un pat confortabil se năruia. Nu plecă însă. își aminti că în compartimentul de clasa doua în care avea rezervat loc se aflau numai persoane în vîrstă și plicticoase. Acolo, în inlimitaLea culoarului din vagonul de dormit, era parcă mai plăcut, iar tinărul feroviar nu părea insensibil la frumusețea și tinerețea ei.

— Știi ce, păpușă blondă l a atacat-o direct ti- nărul însoțitor al vagonului de dormit — peste un sfert de oră intrăm în Hamburg, adică la mine acasă... Prin urmare, dacă sînt acasă, cușeta mea rămâne liberă... ți-o ofer...

Au rîs amîndoi de gluma aceea, deși nici unuia nu i se părea prea grozavă, dar, într-un fel,

trebuiau să destrame stânjeneala care domnea între ei doi.

— Pe mine mă cheamă Theodor
Rdstauer Wolf... Ție cum ți se spune ?
— Custensen Ulla Elise...
— Eu o să-ți zic Ulla... De acord ?
— De acord, Theo...

Elisa s-a instalat așadar în cușeta feroviarului care a plecat imediat să-i aducă bagajele din compartimentul de clasa doua. Aerul nebun de primăvară, plictisul unei călătorii lungi cu trenul, poate amândouă sau poate altceva, a făcut ca Elisa să cadă imediat în plasa de seducție a frumosului feroviar și astfel odată cu sutele de kilometri ai spațiului nordic, expresul înghițea cu lăcomie și clipele de romanță ale celor doi tineri.

Cînd s-a trezit din somn, Elisa avea gura amară și uscată, din pricina coniacului, din care, își amintea abia acum, a băut prea mult. A întins mîna alături de ea, unde bănuia, că se află trupul proaspătului său prieten, dar acesta se trezise de mult, chemat de îndatoririle sale profesionale.

— Bei o cafea, Ulla ? o întrebă acesta,
întînzîndu-i o ceașcă r.hurindă care umplea compartimentul cu o aromă îmbietoare.

Privind pe fereastră peisajul muntos, Elisa întrebă lenevos :

— Mai e mult pînă la Zürich ?
Theodor Wolf rîse amuzat :
— Am trecut de mult de Zürich... Următoare oprire o avem la Chur...
Elisa s-a îmbrăcat repede, supărată, fără să se atingă de cafea.

— De ce nu m-ai trezit ?
 — Dormeam atât de frumos... Și apoi, nici nu mi-ai cerut să te trezesc din somn undeva...
 Văzînd că trenul începe să încetinească, Elisa și-a pus frumoasa ei haină de blană albă :
 — Mă ajuți să cobor valiza ?
 — O, păpușă blondă, mă subestimezi. Valiza ta e de mult pe culoar...
 Trenul s-a oprit. Pe peronul pustiu al acelei ore matinale, tristă, Ulla Elisa.
 — Cînd ne mai vedem ? întrebă ea.
 Zîmhînd sigur de el, Wolf scoase din buzunar un pașaport.
 — E pașaportul meu ! Dă-mînl... De ce ești rău ?
 — Ca să fii sigur că ne revedem... Te aștept la noapte tot aici, pe peronul unu... Facem cursa retur, Milano-Copenhaga... Dacă vrei, te duc înapoi, acasă...
 — Ești nebun, Theo... Cum să mă întorc acasă ? Miine îmi încep serviciul la Zürich... De fapt, azi eram așteptată... Dă-mi te rog, pașaportul...
 — Nici gînd, Ulla... la noapte... Pa, păpușă blondă...
 Trenul se puse din nou în mișcare și, pe peronul pustiu al gării din Chur, o siluetă fragilă de femeie înveșmîntată în alb privea cu disperare peisajul străin și neprimitor în care intra...
 Deși încă nu se vedea, ascuns de vărfurile acoperite de zăpezi veșnice ale Alpilor elvețieni, soarele încălzise bine aerul acelei dimineți de sfîrșit de lună mai. Feroviarul controla zînic porțiunea aceea de linie ferată dintre gările Sargans și Zürich și se felicita în gînd pentru că, părăsind cantonul, avusese inspirația să renunțe la

șuba grea și incomodă de blană. Era atunci, la 29 mai 1964, o splendidă zi de primăvară, iar bătrînul cantonier respira cu plăcere aerul puternic ozonat, renunțînd la țigara pe care abia o aprinse și pe care o aruncă în apele spumegate ale pîrîului ce izvorăște ceva mai departe, dintavuna din culmile Mühlehornului.

Omul se oprea din cînd în cînd, precaut, lovind cu îndeminare cîte o porțiune din linia ferată, ascultînd atent vibrația sănătoasă a metalului, încercînd să descopere un eventual glas viciat de fisuri în șinele de oțel. După o dublă serpentină, cantonierul se opri, căci în fața sa se deschidea gura sumbră a tunelului Mühlehorn. Își desprinsese de la șold Lampa electrică, o aprinse și, ținînd dreapta, intră în tunelul cu pereți reci și umezi. De data asta omul regreta sincer entuziasmul primăvăratec care-l determinase să renunțe atît de ușor la blana călduroasă de la canton, astfel încît, înfrigurat, își strânse haina pe trup, ridică gulerul și iuți pașii. Străbătuse mai bine de jumătate din drum și ieșirea din tunel se vedea ca o imensă pată de lumină, un puternic „contre-jour” care-l împiedica să distingă cu claritate amănuntele. Totuși, o moviliță opacă, avînd o formă greu de definit, îi atrase atenția. Părea un pachet de haine lipit de piatra cioplită în muntele Mühlehorn.

— Doamne, dumnezeule, doar n-o fi... — murmură înspăimîntat bătrînul feroviar de gîndul ce i se insinua.

Mina care ținea felinarul îi tremură și mai rău, atunci cînd, ridicînd-o deasupra capului, bănuiala i se adevăra.

-Lumina puternică a lanternei descoperea un picior de femeie îndoit într-o poziție nefirească. Cîteva suvițe de păr blond și lung acopereau cea mai mare parte dintr-un obraz alb, pe care se zăreau zgârieturi și pete maronii.

Pipăi cu gesturi febrile trupul inert, încercînd să înțeleagă dacă viața sălășluia în el, pentru a-i acorda primul ajutor. După rigiditatea marcată a membrilor, omul înțelese că orice speranță era de prisos.

Ancheta judiciară a început la Zürich, căci polițistul din halta Mühlehorn (unde cantonierul a anunțat descoperirea cadavrului) și-a dat seama că un asemenea caz îi depășește competența și a cerut sprijinul superiorilor săi.

Comisarul B. W.s căruia i s-a încredințat cazul, s-a trezit astfel aruncat într-un imens ocean necunoscut. Bătrânul comisar din Zürich presimțea că acest caz avea să-i dea mult de furcă și încerca să recapituleze faptele, așa cum se prezentau ele în momentul acela.

Mai înfăi datele examenului medico-legal ; moartea a survenit în urma ștrangulării victimei cu o sfoară sau șnur. Zgîrieturile feții și plăgile de pe trup nîi proveneau dintr-o luptă cu asasinul oi au fost provocate de aruncarea cadavrului în tunel, în plină viteză a trenului. Moartea a survenit puțin după miezul nopții. Vîrsta probabilă a victimei, în jur de 30 de ani.

Comisarul B.W. privea îngîndunat buletinul redactat de medicul legist și fotografiile făcute în tunel.

Dupa poziția victimei, a pietrelor dislocate pe terasament precum și interpretând direcția

zgârieturilor pe trupul tinerei femei, comisarul deducea că aceasta a fost aruncată dintr-un tren mergînd de la Chur sau Brig spre Zurich. Din cele 28 de trenuri care circulau în 24 de ore prin tunelul Miih-lehosm* erau reduse astfel dintr-o dată 14, iar ținînd seama de ora prezumtivă a crimei, mai rămîneau doar 3. Alături de comisar, într-o lădiță de tablă lucioasă, se afla îmbrăcămintea tinerei femei. Aleasă cu gust, deși evident cumpărată din magazine „uni-prix”, îmbrăcămintea trăda un oarecare rafinament vestimentar și chiar cochetărie. Îmbrăcămintea unei femei tinepe și drăguțe, căreia nu-i este indiferent cum arată ba, dimpotrivă, dorește să facă o impresie bună bărbaților. Deci, crimă pasională ? se întreba comisarul B.W. Îmbrăcămintea victimei nu-l putea ajuta cu nimic. Era total impersonală, era îmbrăcămintea tipică a femeilor europene de condiție modestă care se îmbracă nu la „boutique” de lux ci în magazinele „bone marché”, unde se vînd obiecte frumoase și ieftine fabricate de firme avînd diverse naționalități. Victima purtase o colecție europeană în cel mai strict sens al cuvîntului : pulover galben cu etichetă „tftade în Italy”, fustă fără etichetă — probabil confecționată în casă, lenjerie de proveniență franceză, dar lucrată în atelierele unei cunoscute firme austriece, ceas elvețian (spart, cu limbile căzute) un cordon de piele fabricat la Copenhaga, ciorapii n-au putut fi identificați, iar în călțămîntea victimei n-a fost găsită, deși o duzină de polițiști au scotocit nu numai tunelul ci și traseul căii ferate din jurul acestuia pe o rază de treizeci de kilometri.

Două indicii le putea considera sigure : ora decesului și direcția trenului în care călătorise tinăra femeie în noaptea fatală. Coroborate, cele două elemente dădeau primul rezultat al anchetei : victima a fost ucisă probabil în Nord-expres, 4fenul acela albastru oare străbate întreg continentul european. Așadar, încerca el să recapituleze, tinăra aceea blondă și frumoasă era o călătoare din Nörd-ex- pres și era de naționalitate italiană, germană, franceză,, daneză, austriacă, elvețiană ? Greu s-o scoată la capăt cu indicile vestimentare în zilele acestea cînd femeile se îmbracă atît de pestriț și fantezist. Nu, categoric, își spunea cu regret comisarul, calea indicilor furnizate de proveniența veșmite- lor trebuia părăsită. Ce alte elemente mai puteau fi folosite ? Măsurătorile antropometrice, amprentele — dar acestea sînt fixate și clasate numai la indivizii certați cu justiția și nu la victimele acestora.

Complicată treabă identificarea unui cadavru descoperit în circumstanțe atît de misterioase. O fotografie, dacă ar fi avut o fotografie, totu se putea aranja. Ar fi trimis inspectorii cu portretul victimei din gară¹ în gară, din tren în tren și pînă la urmă se găsea un fir, trebuia să se găsească un fir... O fotografie... O idee i se insinuă în gînd. Ce-ar fi dacă...

Și comisarulrecurse la un procedeu nu prea obișnuit. Chemă la comisariat un machior de teatru și îi ceru ajutorul. Acesta, acceptă să-l ajute cu foarte multă greutate și numai la insistențele repetate ale comisarului. Căci, într-adevăr, propunerea comisarului B. W. avea de ce șoca. Machiorul urma să facă tot ce știa pentru a readuce chipul

Încrămenit de moarte al tinerei femei la expresia vie, caldă, pe care trebuie s-o fi avut aceasta pe cînd trăia. Macabră ocupație, mai ales pentru un om de teatru, obișnuit că, seară de seară, să aștearnă fardul pe fețele marilor vedete, iubite de public. Gîndindu-se însă că, în felul acesta, ajută justiția la descoperirea făptașului unei crime, machiorul acceptă, dar nu fără a-și lua propriile sale măsuri de apărare. Comisarul B. W. fu neplăcut impresionat de aspectul machiorului, atunci cînd acesta a pătruns în camera frigorifică de la morgă, cu obraji nefiresc de colorați, cu ochii fiși și strălucitori.

— Te-ai îmbătat... îi spuse comisarul cu reproș.

— Nu de tot... vorbi omul care suporta de acum destul de ușor ambianța sumbră a instituției de medicină legală. Credeți că eu am sufletul dumneavoastră împietrit ? Eu sînt un artist, domnule...

Și într-adevăr, machiorul nu se lăudase degeaba. Machiajul său era atît de savant realizat încît biata femeie părea vie, iar atunci cînd, pentru a fi fotografiată, a trebuit să i se deschidă ochii, chiar și inima aspră a bătrînului comisar s-a înmuiat. Rezultatul a fost de-a dreptul senzațional. Fotografia obținută înfățișa o tînără frumoasă, cu un aer distins și ușor melancolic. Multiplicată, imaginea fotografică a fost trimisă cîtorva cotidiane din Zürich și distribuită tuturor agenților de poliție pentru a începe complicata și plicticoasă operațiune de identificare judiciară.

O copie, mult mărită după negativul obținut, a fost trimisă biroului național central elvețian al

Interpolului, comisarul B. W. avînd ferma convingere că victima era o cet tean  străină.

A doua zi, pe masa de lucru a comisarului se afla prima recoltă. Cea mai importantă era o comunicare de la comisariatul din Chur.

Noaptea t rziu, pe la orele 23, un telex sosit de la B.C.N.-ul din Copenhaga rezolva spinoasa problemă a identităţii, rod al fotografiei difuzată în toată Europa  i graţie serviciilor telefoto ale Secretariatului general al Interpolului. Fotografia în cauză aparține unei oet ţene a Danemarcdi, pe nume Custensen Ulla Elisa, născută la 24 august 1934, în localitatea Gentofte, av nd domiciliul în Copenhaga. Pa aport nr   plecat  în după-tami za zilei de 27 mai, cu destinația Zürich, unde urma să fie angajată asistentă medicală la secția de fizioterapie a unei clinici.

Raportul poli iei din Chur era de-a dreptul uluitor prin operativitatea pe care o dovedeau funcționarii locali  i care anun au că o tinără sem n nd cu cea din fotografie difuzată a dejunat într-un mic local,  nso it  de un bărbat ceva mai tin r decit ea  i av nd  nf işarea tipică a unui play-boy   .

Comisarul B. W. s-a urcat în primul tren  i a descins la Chur, tocmai în momentul în care la comisariatul din localitate poli iş ii se f licitau pen-

*** Play-boy — denumire curentă în occident, care desemnează un anume gen de bărbat,  i anume „frumu elul” care știe să tragă toate avantajele de pe urma farmecelor sale.**

tru rezolvarea asasinatului din nord-expres, prin arestarea făptaşului.

Bătrânul comisar nu cunoştea însă acest eveniment, pentru că primul său drum a fost la bistroul indicat de raportul primit la Zürich.

— Sper că o să mă înţelegi, domnule comisar — îi repeta patronul localului pentru a treia sau a patra oară — deviza noastră este onoare şi discreţie... Păi, dacă am fi atenţi la toate perechile care intră în localul nostru ce s-ar alege de reputaţia pe care o avem ? Discreţie, discreţie şi iar discreţie, iată o deviză pe care o practic fără să mă ruşinez... Altminteri, credeţi că m-ar mai intra cineva în prăvălie ? Dacă cei care se întâlnesc aici s-ar simţi supravegheaţi ? Vă rog mult, presa nici să nu aflu că eu v-am spus... sper că mă înţelegi... Şi acum, faptele, nu-i aşa ? Astea vă interesează... Ei bine, doamna, căci fără îndoială că era o doamnă, purta un mantou de blană albă... blondă, bine făcută... Ştiţi, am remarcat-o mai clar decât pe băiat... ştiţi şi dumneavoastră cum e... băiatul, era unul din ăştia... moderni... semăna cu toţi tipii ăştia frumoşi care pozează prin reviste... ştiţi dumneavoastră.

— Au sosit împreună ?
— Întii a venit fata... Era obosită, necăjită... A comandat o cafea cu cremă şi câteva cornuri... Apoi a apărut şi băiatul... S-a dus drept la masa fetei...

— După părerea dumitale, cei doi se cunoşteau dinainte ?

— Parcă poţi să mai ştii cum e cu tinerii din ziua de azi ? Băiatul s-a dus drept la masa fetei şi a comandat un pahar cu vin roşu... Tipul vorbea mult şi repede... La început, fata nu era atentă la

vorbele băiatului, dar pînă la urmă a izbucnit în rîs și au început să sporovăiască... de-ale lor... Parcă ar fi fost certăți și apoi s-au împăcat... Da, chiar asta mi-a fost impresia.

— Băiatul e un obișnuit al localului ?
— Nici vorbă, domnule comisar, ăsta e un local serios...

— Vreți să spuneți că băiatul v-a făcut o impresie proastă ?

— Nu de asta e vorba, dar bistroul meu are un caracter familial... De obicei, băieții ăștia merg în localuri unde urlă furioși din ăia cu plete...

— Deci nu ești sigur că cei doi se cunoșteau dinainte...

— V-am spus... așa făceau impresia... cel puțin el... Dar, dacă era cu adevărat un play-boy, ăștia merg întotdeauna la țintă...

— Ia afară de blana albă, ce ai mai reținut din îmbrăcămintea fetei ?

— Nu-mi amintesc... Dar atît că avea un aparat de fotografiat pe care la plecare l-a luat cu el băiatul...

— Dacă l-ai vedea pe tip, l-ai recunoaște ?

— Bineînțeles... dealtfel, cei de la poliția locală i-au desenat mutra după indicațiile mele., cum îi ziceți ia asta, parcă portret — robot, nu-i așa V

— La poliția din Chur, comisarul din Zürich fu primit cu o amabilitate care-i păru suspectă bătrînului vulpoi.

— Dar nu era nevoie să vă mai deplasați, domnule comisar...

— Vizita dumneavoastră ne onorează prea mult, pe noi, bieți artizani de provincie...

— Ce ziceți de-un păhărel, domnule
comisar ?

Ploaia mărunță a polițeturilor continua, cînd
deodată, în mintea rapidă a lui B.W. se făcu lumină.
Era clar, foarte clar : poliția din Chur avea
portretul-robot al băiatului de la localul familial,
deci nimic mai simplu decît să4 aresteze.

— Unde-i băiatul ? întrebă direct
comisarul din Zürich, curmînd salamalecurile
ironice ale inspectorilor din Chur.

Fantastic ce repede zboară veștile
acestea... se lamentă un inspector gras, care-și
tampona fruntea nădușită cu o batistă mare,
colorată. Iată, nu-i nici o oră de cînd am procedat la
arestarea asasinului și centrul a aflat...

Comisarului B. W. nu-i scăpă acest „am
procedat la arestarea asasinului” și care semnifica
cît se poate de clar cine era autorul acelei vajnice
operații.

Ne mirăm, totuși, cum ați putut
afla... De-abia de-o oră am telefonat la Zürich —
continua grăsanul, ștergîndu-și în continuare
fruntea, pe care izvorau, ca din ghețarul Saint
Goothard, o sumedenie de pîrîiașe care-i
amenințau ochii cu năpraz- nice inundații.

— Băiatul a mărturisit crima ?

— încă nu, domnule comisar, dar în fața
probelor, zdrobitoare, după opinia noastră, nu va
întîrzia s-o facă...

— Pot să stau și eu de vorbă cu el ?

— De vreme ce v-ați ostenit să
descindeți în tîrgul nostru, se poate să refuzăm un
comisar de talia dumneavoastră ? Presupun însă,
că ancheta va rămîne în competența noastră...
Știți, principiul teritorialității... Crima s-a comis la

noi, băiatul e de aici... lucrurile sînt clare, nu-i așa ?
Și apoi, dumneavoastră, cei de la centru, aveți
atâtea cazuri importante de rezolvat...

Play^boyul din localitate nu era de fapt din
Chur, ci italian de origine, unul din acele zeci de mii
de muncitori emigranți, oare străbat continentul,
visînd un loc de muncă, acești „disperados”, în
căutarea unui nou și imaginar Eldorado.

— Ai declarat la început — și-a început
interogatoriul comisarul B. W. — că te-ai dus cu
fata la un local pentru ca aceasta să ia micul dejun.
Patronul însă declară, iar fata de la garderobă mi-a
confirmat, că nu ați venit împreună. V-ați întîlnit în
local. De ce ai mințit în prima declarație ?

— ■ Mi-a fost frică, domnule... Dar dacă
eram eu asasinul, credeți că mai veneam cu valiza
la poliție ?

— Cum, ce spui ? întrebă mirat B. W.
— ■ Păi de... ce, eram fraier să vin eu la
stibleți cu valiza în mînă ?

— Oare valiză, măi băiatule, explică-
te... Eu sînt din Zürich, nu cunosc amănuntele.

— Domnule, am să vă spun adevărul...
ce mai... Uite cum a fost... În dimineața de 28 mai,
eram în gara Chiur... Condusesem cîțiva băieți de la
mine, din Milano... plecau acasă... Le-am dat un
pachet pentru mama și mă pregăteam să mă duc
la lucru... Știți, cu lucrul la poduri și șosele,
întrețineri, reparații, chestii din astea murdare și
necalificate, pe care le fac la dumneavoastră
numai muncitorii străini...

Cînd voiam să părăsesc gara, mi-a apărut în
față ea, fata. Obosită, necăjită, știți cum e după un
drum lung... Mai tîrziu mi-am dat seama că era și

puțin băută, sau, în orice caz, mahmură... Purta o haină de blană albă și moșia pe un fotoliu din sala de așteptare, ou o valiză mare, neagră, rezemată pe picioare. Am întrebat-o așa, într-o doară, dacă e străină și cucoana s-a prins. S-a recomandat și m-a rugat s-o conduc la un loaal pentru a lua micul dejun... Am condus-o la o circiumă mai curată, o știam mai de mult, deși nu intrasem acolo niciodată... de aceea am și plecat de-acasă, din Milano... Mă știau la poliție și mama mi-a zis „Paolo, copi- lule, fugi în lume și fă-ți un rost... Jură-mi pe sfântul Genaro că nu mai pui mîna pe valize străine...” — ce mai, i-am jurat și am plecat... Credeam că m-am potolit, că mi-a trecut... Și deodată, hop, mi-a căzut pleșca... Parcă mă frigea la degete blestemata aia de valiză, în pragul circiumii fata și-a dat seama că am cărat atîta drum valiza după mine și s-a scuzat.

— Știi ce ? i-am spus — îți duc eu valiza la gară cît timp iei tu micul dejun... eu am mînoat așa că... Fata a intrat în local iar eu... ei bine, eu, în loc să duc valiza la gară, am cărat-o la mine acasă... Aveam de gînd să nu mă mai întorc la fată, dar mi-a venit în minte că s-ar putea să facă tărăboi, așa că am venit înapoi și am băut cu ea un pahar cu vin roșu. Am plimbat-o prin împrejurimi pînă seara... N-a vrut să meargă la mine acasă, deși am insistat și i-am făcut capul mare... Era atrăgătoare, și apoi, nu mai era o copilă... mă înțelegeți, nu ? Dar n-am omorît-o eu. De ce aș fi făcut-o ? Valiza oricum i-o zulisem... Ce dracu să-i mai iau ? Am fost împreună la agenția de voiaj unde i-am cumpărat — zău, pe onoarea mea — un bilet de clasa a doua pentru Zürich. Seara, cînd am ajuns în gara

Chur, cu zece minute înainte de sosirea trenului, i-am spus că mă duc la toaletă și dus am fost...

— Ești sigur că s-a suit în trenul acela și nu în altul ?

— **Ba** bine că nu... **S-a** urcat în vagonul de dormit, deși eu îi cumpărasem bilet de-a doua... Am zis în gândul meu că gagica era ușchită la minte din cauza valizei și **a** aparatului de fotografiat...

— Deci, n-ai fugit imediat de la gară...

— Nu, ce eram fraier ? Voiam să știu dacă mă reclamă la poliția feroviară. N-a făcut-o, așa cum de fapt și eu bănuiam, căci încă de dimineață se afla într-o stare de nepăsare, și dezinteres față de viață... parcă era drogată, domnule comisar, dar nu consuma nimic suspect... chiar am fost atent la asta... Mi-am dat seama că fata avea pe suflet ceva mai rău decât îi puteam pricinui eu prin furtul valizei... Ce mi-am zis... cucoana e în fonduri, eu nu... Dacă trimit toalele ei acasă, le poartă soră-mea și fac economie la pachetele pe care le expediez familiei...

— Ți-a spus ceva în legătură cu o anume întâmplare ?

— Nimic precis... numai aluzii... că toți bărbații sînt așa și pe dincolo... de aia m->am și gândit că la mijloc era o cheștiune de inimă... Cred că dacă răminea în Chur mai multe zile, o consolam eu... Știți ce, domnule comisar ? Dacă fata s-a sinucis ? Pe onoarea mea, era în stare...

După o pauză, băiatul întrebă timid, cu aer spășit :

— Ce-o să se întâmple acum cu mine, domnule comisar ? O să mă condamne ?

— Nu mi-ai spus ce s-a înîntîmplat după plecarea fetei.

— După două zile înam văzuit poza în ziare și am sfecit-o. Iată, ziceam, într-un bucluc cum nu s-a mai pomenit... așa, ca un fraier... Valiză neagră mi-a trebuit... Mai întâi am vrut să fug acasă, la Milano. După ce m-am gândit, mi-am dat seama că-i mai bine să duc valiza la poliție și să le spun stioleților o poveste oit mai favorabilă mie.

— Adică...
— Că fata e prietena mea, că valiza a lăsat-o la mine provizoriu... Ca urma să ne întâlnim peste câteva zile la Zürich... povești din astea... Dar nu m-au crezut...

— Unde-i aparatul de fotografiat ?
— Unde să fie, la poliție, aici... Am adus totul, domnule comisar, pină la ultimul ac cu gămălie.

Furtul unei valize e una, iar omorul e alta... Ce, parcă dumneavoastră nu știți ? Hoții de buzunare sau de valize nu omoară niciodată...

Declarația băiatului îi apărea comisarului B. W. drept sinceră. Și totuși, o tină ră femeie fusese găsită fără viață în tunelul Mühlehorn, aruncată ca Un balast, după ce mai înainte fusese strangulată cu o sfoară sau ceva asemănător. Nimeni însă pe lumea asta nu ucide uin om fără a avea motive... Play- boyul din Milano avea dreptate : un hoț de valize nu ucide... nici nu umblă înarmat... Și totuși, cind se ucide — continua să gândească comisarul B. W. asta se face dintr-un motiv foarte precis... În afara cazurilor cind crima aparține unui sadic... Și totuși, ideea unui asasin maniac oare operează în trenuri trebuia exclusă, căci statisticile europene — confirmate și de nota Interpol — nu atestau vreun caz similar. Care sînt totuși motivele ce pot

determina uciderea unei femei frumoase, dacă se exclude ideea furtului, comis la Chur, deci în afara nord-expresului ? Mai trebuie excluse posibilitățile unui caz de sadism, a imprudenței... Imprudență ? Cu un șnur la gât ? Atunci, dramă pasională. Dar fata plecase singură din Copenhaga. Criminalul nu putea fi, prin urmare, decât o persoană întâlnită întâmplător în timpul călătoriei. Dar în care călătorie ? Căci, de fapt, fata avea la activ două călătorii : una lungă, de o zi și noapte, în nord-expres, pe distanța Co-penhaga-Chur și alta scurtă, de o oră între Chur și tunelul Muhlehorn. Excluz ca, în acest răstimp, să se înnoade o idilă și tot atunci să se declanșeze ideea unei crime. Mai rămânea posibilitatea violului, dar era greu de presupus că un expres internațional, plin cu călători, poate fi locul ideal al unei asemenea întâmplări.

— Și totuși, crima s-a petrecut în tren,
— Spune, ce ai făcut în noaptea
crimei ? După urcarea fetei în Nord-expres ?
— Uite, vedeți ? Colegii dumneavoastră
nu m-au întrebat asta... Păi, bine, domnule
comisar, am un alibi perfect... Am lucrat în
schimbul de noapte... Știti, am lipsit ziua și trebuia
să recuperez... Asta e, am martori berechet... Eu
credeam că-mi puneți în circă altceva... Că am
omărit-o aici, la Chur... Da dacă e așa... ce mai...
Sfinte Genaro, îți mulțumesc...

Comisarul B. W. părăsea localitatea Chur,
aflin- du-se exact în impasul de la începutul
anchetei. Asasinul, arestat de inspectorul gras din
Chur, nu era decât un biet hoț de valize. Pentru asta
putea înnoasa trei luni de pușcărie și expulzarea din
Elveția. În temnița grea trebuie trimis altcineva.

Comisarul zîmbea amintindu-și ultimele minute petrecute în compania colegilor săi din Chur, în fața figurilor dezumflate ale acestora. Ședea la fereastra de pe culoarul vagonului de dormit al nord-expresului și privea peisajul nocturn al alpiilor. Însoțitorul de vagon l-a întrebat dacă dorește o cușetă.

— Nu, cobor la Zürich... dar dacă îmi dai o bere rece, ți-aș fi îndatorat...

Feroviarul îi aduse berea și comisarul îi strecură în palmă o bancnotă.

— Păstrează restul... Poate îți plaoe și dumitale berea rece...

— O, și încă, cum, domnule... Ați mai văzut dumnevoastră danez oare să nu-și umfle burta cu zeamă de hamei ?

Nu vă plictisiți călătorind tot timpul cu trenul ?

— O, domnule, și încă ce plictiseală...

— Circulați pe aceeași rută întotdeauna ?

— Asta e nenorocirea, domnule... Dacă ne-am mai schimba între noi, ar fi altceva... Ar mai varia peisajul...

— Presupun că aveți și zile libere, nu-i așa ?

— Da, avem... dar nu știți ? Atîtea belele apasă pe umerii unui cap de familie...

Comisarul B. W. scoase din buzunar fotografia Elisei.

— Ați văzut-o cumva pe tînăra aceasta în tren ?

Feroviarul înțelese imediat că guralivul său pasager era de la poliție și zîmbi cu îngăduință.

— O, domnule, este pentru a treia oară cind văd fotografia. ...Prima oară la Copenhaga, a doua oară cînd trecusem de Hamburg... acum dumneavoastră. A făcut ceva de-o caută toate polițiile ?

— Da, murmură comisarul. Ceva foarte grav... a murit în condițiuni misterioase.*. A plecat din Copenhaga, în după amiaza zilei de 28 mai... Credeam că...

— A, nu, era ziua mea liberă... Cine a fost în 28... cine... o clipă, îmi amintesc... Pe 28 era rîndul companiei Deutsche Bahn să dea un însoțitor... Cred că era pușlamaua aia simpatică de Wolf... Unul a sa, înalt și frumușel... Asta știu că nu se plictisește călătorind cu trenul...

Și băcrinul feroviar danez îi făcu un senin complice comisarului. Trenul prindea viteză, apropiindu-se de tunelul Muhlehorn iar B. W., îngîndurat încerca să intre în atmosfera intimă a trenului, a locurilor, cu dorința nebună de le „pipăi” în felul știut numai de el, cu simțul acela și cu flerul acela atît de inexplicabil, pe care ți le dau numai experiența unei vieți petrecute în rînduile poliției criminale !

Inspectorul Hans L. de la poliția din Hamburg începea să-și piardă răbdarea. „Iată două zile — gîndea el, de cînd grangurii de la B.C.N.-ul din Wier-baden m-au trimis pe urmele tipului ăsta și eu nu aflu nimic nou”.

Inspectorul Hans era așezat la masa de pe trotuar a unei mici berării și supraveghea ieșirea de la locuința însoțitorului vagonului de dormit din garnitura nord-exprusului.

În sfîrșit, pe poarta înaltă a vechii clădiri, zidită de bună seamă pe la începutul nașterii ligii

hanseatice, ieși Theodor Ristauer Wolf, tânărul înalt și simpatice pe care, după cum se știe, Elisa l-a abordat înainte ca trenul să ajungă pe teritoriul german.

Părea mai puțin sigur de el și zîmbetul acela obraznic pe care-l purta, de obicei, pe buzele sale groase dispăruse. Se opri la un debit de tabac, cumpără zărele zilei apoi, grăbit, se apucă să parcurgă știrile de la rubricile de fapt divers. „Poliția din Chur l-a arestat pe -asasinul din Nord-Expres”, — scria cu litere mari în primul cotidian pe care îl deschise. Avid de noutăți, parourse oele câteva rînduri așternute sub titlul mare și fotografia tănărului playiboy italian. Vestea păru să-l tulbure. Deschise și celelalte zăre, dar, la conținutul primei știri, nu mai avea de adăugat decât înfloriturile stilistice ale autorilor. Aruncă zărele în primul coș de hîrtii întălnit în cale și porni cu pași repezi spre stația de autobuze din Markitplatz. Asemenea unei umbre, inspectorul Hans L. de la poliția criminală din Hamburg se ținu pe urmele lui Wolf și urcă odată cu acesta în autobuzul ce duce spre docurile maritime din canalul principal al marelui port european.

Comisarul B. W. privea îngăndurat pe fereastra încăperii aflată la cel de-al treilea etaj al dădrîi poliției din Zürich, admirînd cerul senin al primelor semne de vară timpurie. Pe masa de lucru se aflau zăre, mototolite și un teanc de note telex sosite de la B.C.N.-urile din Wiesbaden și Copenhaga.

Era furios pe gazetarii din Zürich, evident înță- ritați de poliștii din Chiur și care-l acuzau că l-a lăsat în libertate pe odiosul asasin din nord-expres, play-boyul italian, imul din acei aventurieri

străini care, sub identitatea muncitorului imigrant, comite fapte abominabile pe teritoriul elvețian etc. Telefonul începu să zburie, strident, dar comisarul nu se clinti de lângă fereastră...

— Răspunde dumneata, se adresă B. W. tînă-rului său coleg careul privea întrebător. Nu sînt aici... sînt pe teren, sînt oriunde, numai aici nu...

Tînărul inspector ridică nepăsător receptorul, dar, imediat, trupul îi încremeni într-o poziție respectuoasă.

— ...Am înțeles, domnule ministru... Imediat, domnule ministru... Domnul comisar tocmai mă instruia în această privință... Da, vi-l dau...

Făcîndu-i semne de reproș colegului său, comisarul B. W. preluă receptorul.

— Vă ascult, domnule ministru... Vocea furioasă a ministrului adjunct de la interne răzbătea în birou uimitor de clar din micul receptor telefonic.

— Ești un politist bătrîn, domnule comisar... Nu știi că opinia publică trebuia potolită arundndu-i-se în brațe un vinovat ?

— ■ Știu, domniile ministru, dar m-am săturat să-i considerăm pe gazetarii de senzație drept o zeitate păgînă, care are nevoie în permanență de jertfe omenești, iar eu să mă transform în preotul lor... Să ne lase gazetarii în pace... Noi nu ne amestecăm în scrisul lor, ei să ne lase să lucrăm așa cum ne dictează conștiința...

— Comisare, vorbești de parcă n-ai cunoaște situația. Opoziția abia așteaptă astfel de ocazii... Vrei să-ți citesc ziarele ?

— Mulțumesc, domnule ministru... le-am citit...

— Și atunci ?

— Atunci ? Nimic.

— Să ne interpeleze opoziția din nou pe temele imigrației forței de muncă ?

— Domnule ministru, eu nu sînt politician, sînt doar un comisar de poliție criminală...

— Ești cel mai bun în meseria asta, comisar... În numele vechii noastre colaborări, dă-mi-l pe italianul acela din Chur și le astup gura atît ziariștilor cît și opoziției...

— Imposibil, domnule ministru. Frumușelul n-a ucis... N-iau decît judecătorii să-i taie capul pentru că fură valize...

— E ultimul dumentale cuvânt ?

— Mă tem că da, excelență...

Ministrul închise telefonul brusc, infuriat de încăpătănarea bătrînului comisar.

Cîteva minute, B. W. și tînărul inspector păstrară tăcerea, fiecare cu gîndurile sale.

— Nu vrei să dai o fugă pînă la telex ? Poate au venit știri noi — i se adresă B. W. colegului său cu voce calmă, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Comisarul se apropie de masa de lucru, cercetă din priviri hîrțile adunate acolo, apoi se așeză pe scaun și începu să-și adune gîndurile pe o foaie de hîrtie :

1. Victima a plecat din Copenhaga într-o stare de spirit normală. Destinația : Zürich. Coboară însă nu la Zürich, ci la Chur, cu o stare de spirit alterată. De reținut : dorința de a găsi loc liber la vagonul de dormit..

2. Feroviarii care însoteau expresul au declarat că nu au văzut-o pe tinăra femeie în tren — deși aceasta a călătorit mai bine de 24 de ore, de la Copenhaga la Chur. Unde a putut sta ascunsă ? Nu cumva într-o cușetă a vagonului de dormit ?

3. Întimplarea de la Chur, inclusiv furtul valizei și aparatului de fotografiat n-au afectat-o prea mult. Deci, altceva o frământa.

4. Șnurul cu care a fost strangulată victima ar putea proveni de la stururile ferestrelor vagoanelor. Inclusiv de la vagonul de dormit.

5. În noaptea de 28 mai, victima s-a urcat în nord-expres, deși nu avea nevoie de un simplon pentru a parcurge distanța Chur-Zürich, fiindu-i la fel de utilă orice cursă locală. A ales în mod special nord-expresul și, deși avea bilet de clasa doua, s-a urcat în vagonul de dormit.

Tinărul inspector se înapoie au două foi de hîrtie, proaspăt dactilografiate de telex. Comisarul B.W. le luă în mină cu nerăbdare. Erau două comunicări O.I.P.C., una de la B.C.N. Wiesbaden, cealaltă de la B.C.N. Roma. Wiesbadenul (R. F. a Germaniei), comunica: „Theodor Ristauer Wolf. A suferit o condamnare, în 1956, la Rheydt, orașul natal, pentru viol. Urmărit pentru trafic cu stupefiante, dar fără dovezi palpabile. Filajul din ultimile zile n-a relevat nimic concret, în afară de un interes manifestat pentru ziare și pentru evenimentele de la faptul divers. Poliția germană lasă cale liberă colegilor elvețieni pentru orice acțiune față de Ristauer care este de serviciu pe ruta Copenhaga-Milano și retur în zilele de 5 și 6 iunie. Așteptăm vești noi de la B.C.N. elvețian. Succes !”

De la Roma, telexul aducea o știre care dacă ar fi căzut în mina ministrului, i-ar fi cauzat multă bătaie de cap comisarului B. W.

B.C.N. italian preciza că tânărul play-boy din Chur avea cazier, fiind cunoscut ca notoriu hoț de valize, acționând mai ales în rîndul femeilor, de obicei turiste străine, cărora le cucerea simpatia, punîndu-și la bătaie farmecele masculine. Ceea ce arunca o lumină neașteptată era faptul că nota B.C.N.-ului italian amintea un episod violent din viața tînărului play-boy, și anume disputa stîrnită de gelozia uneia din amantele sale și pe care a potolit-o numai legînd-o de gît ou cordonul de la rochia acesteia, tirînd-o afară din localul unde se aflau. Tînărul era cunoscut în mediul infractorilor drept un impulsiv.

Comisarul B. W. lăsă hîrțile pe masă.
— Notele astea complică lucrurile, nu-i așa, patroane ? — vorbi primul tînărul inspector. Fata putea fi strîngulată chiar și ou cordonul acela de piele pe care l-am găsit asupra ei... Și atunci, bănuitul numărului unu e tot play-boyul...

— Ce te frapează în observațiile mele așternute pe hîrtia asta ? îl întrebă comisarul, punîndu-i în mină cele 5 observații formulate mai sus.

— În patru din aceste notări se repetă un singur obiect : vagonul de dormit.

— Ei bine, dragul meu, aici este cheia.

— Dar probele ?

— Probele ? Or să vină și probele, fii

sigur...

Cînd sînt gata copiile fotografice de pe filmul găsit în Kodakul victimei ? — Azi... după amiază...

Nord-expresul se puse în mișcare încet. Era o dimineață cetoasă și pe peronele pustii ale gării Zurich un om fugea pe urmele trenului. Era un feroviar înveșmântat în uniforma Deutsche Bahn-ului, avînd într-o mînă un teanc de ziare proaspăt imprimate. Theodor Ristauer Wolf se aruncă pe scările joase ale vagonului de dormit și pătrunse imediat în interiorul aoestui. Ajuns în cușeta sa, se trînti obosit pe banchetă și începu să parcurgă cu neșat ultimele relatări ale presei în cazul asasinatului din nord-expres. Totul părea să se aranjeze. Articolele, care îl dădeau drept vinovat cert pe play-boy din Chur și-l atacau pe comisarul B. W. îl ungeau la inimă pe tînărul feroviar. Un singur ziar îl indispușe, publicînd la loc de frunte un interviu al comisarului B. W. care atrăgea atenția că evenimentele ce au dus la crimă s-au desfășurat, în mod sigur pe teritoriul a trei țări parcurse de nord- expres : Danemaroa, R. F. a Germaniei, Elveția. Comisarul relata colaborarea în cazul citat dintre poliția elvețiană, cea din R.F.G. și Danemarca prin intermediul Interpolului și-i criticoa pe acei gazetari dornici de senzații ieftine și care-i atribuiau O.I.P.C.- ului rolul unei superpoliții, înșesate de detectivi de tip Sherlock Holmes. Interpolul — spunea B. W. — este un organism internațional care facilitează colaborarea polițiilor naționale, interesate în rezolvarea unui caz de infracțiune săvîrșit pe un alt teritoriu decît cel propriu. Ca și în trecut — încheia B.W., și de data aceasta, colaborarea noastră cu celelalte B.C.N.-uri se dovedește utilă și va conduce la demascarea și arestarea adevăratului asasin. Îngîndurat, Theodor Wolf se întinse pe patul îngust al cușetei, aprin- zîndu-și cea de a treia țigară cu hașîș a

acelei dimineți. Mîndle, care îi tremurau, se potoliră, după primele fumuri trase cu aviditate în piept, apoi viața i se păru din nou simplă și rotundă. Pe măsură însă ce țigara se consuma, trimițându-și drogul în plă- minii tînărului, micul spațiu al cușetei păru să se lărgească și Theodor Wolf intră din nou într-una din acele viziuni de coșmar care-i tulburau mintea de cîteva zile. Se făcea că era noapte și că nord- expresul oprea în gara Chur. Ascuns în spatele perdelei de la cușeta sa, Theodor Wolf o urmărea din priviri pe Elisa în drumul ei grăbit către scările vagonului de dormit. Îi auzea apoi pașii mărunți călcînd pe podeaua culoarului, apoi ciocăniturile timide în ușă. Ca și acum, în cușeta sa era un miros aspru, dulce-acrișor, înecăcios, mirosul specific al arderii frunzelor de hașis. Wolf se întindea în pat și-și aprindea o nouă țigară.

— ■ Fumezi hașis, Ulla ? O să ți se pară cușeta asta împutită, un palat, iar eu un prinț din basme...

— Dă-mi pașaportul, Wolf... Peste o oră cobor la Zürich.

— ■ A, nu..., încă nu... Mai întîii trebuie să fii drăguță cu Theo al tău...

— Nu mai vreau... Wolf... regret toate cele petrecute... Mi-e silă de mine... Lasă-mă să-mi văd de ale mele... Țe rog mult... Dă-mi pașaportul... Dacă nu... cobor la Zürich și anunț poliția...

Trăgînd cu poftă din țigara ou drog care se consumase, Theodor Wolf o cuprindea în brațe pofcios.

— Știi ce, păpușă blondă... lasă marafeturile astea...

— Lasă-mă... ți-am spus... mi-e silă...
nu mai vreau nimic...
Ulla încearcă să fcupte, dar bărbatul era mai puternic, iar amețeaia drogului îi făcea să nu mai țină seama de nimic.
— Am să țiip, Wolf... Ajutor...
Wolf îi astupa gura cu palma, apoi îi înăbușea glasul cu pătura.
— Liniștește-te, Ulla... Fii rezonabilă, ce dracu...
Ulla însă se zbătea cu disperare. Wolf privea cu o fixitate de posedat șnurul ce se legăna atârnat de perdeaua compartimentului. Apucă rînjind șnurul și i4 arăta fetei care se zbătea neputincioasă.
— Dacă nu-mi cedezi, te string de gît, mă auzi ?
— Turbat de dorință, răvășit de drog, tînărul rupea șnurul de la perdea și-l trecea în jurul gâtului tînei fetei, care se zbătea cu ultimele puteri.
— ■ Te string de gît, dacă nu încetezi... Mă auzi ? Te string de gît...
Fata se zbătea, Wolf strîngea lațul în neștire și se mira apoi, în mod stupid, că trupul frumoasei blonde nu se mai zvîrcolea. De-abia tîrziu, realizează situația și mâinile lui desfăcură febril lațul de pe gîtul vinăt al fetei.
— Ulla... nu te mai prefacă... Ulla...
Ulla... Wolf îi scutură trupul, îi dădea palme repezi peste față, dar fata nu se mai putea trezi.
Wolf aiuzea apoi ca într-un coșmar sirena locomotivei anunțând intrarea în tunelul Muhlehorn.

Amplificat de cutia de rezonanță a tunelului, sirena locomotivei suna lugubru, ca într-un film cu monștri. Cu mișcări dezordonate, Wolf deschide fereastra compartimentului și aruncă trupul fetei în gura întunecată a tunelului. Apoi, istovit și îngrozit, bea tot rachiul pe care-l avea într-o sticlă abia destupată și se aruncă în pat, intrând într-un somn cu vise urâte. Când se trezea din somn, râdea vesel. Totul fusese un vis urât... Dar când vedea pe covorul de lută al compartimentului pantofii căzuți ai fetei, iar, agățată în cuier, haina de blană albă, înțelegea că nimic nu mai putea fi reparat. Ascundea în valiză pantofii și haina, le transporta pe furis la Hamburg, unde, împreună cu câteva cărămizi, le trimitea pe fundul unui canal din portul de mărfuri. Acesta era coșmarul în care trăia Wolf, iar acum, când trenul ieșea din tunelul Miihlehom, amintirea crimei îi apărea și mai spăimoasă. Sări din pat, deschise cu violență fereastra și trase în piept aerul rece și răcoros al acelei splendide dimineți de iunie. Copacii înverziți, înălțimile senine ale Alpilor, grupurile de turiști, ce străbăteau poteciile din jurul căii ferate, toate aceste semne ale liniștii și echilibrului îl calmară.

Comisarul B. W. zîmbea mulțumit. În fața sa, pe birou, se afla dosarul afacerii nord-expres, căruia îi prindea cea din urmă filă înaintea actului final : arestarea asasinului. Fila aceea nu cuprindea decât fotografii, copii realizate în laboratoarele poliției din Zürich, după negativul scos din aparatul Kodak Re- tinnette, aparținând victimei. B.W. lăsase la o parte imaginile prinse de Elisa de la fereastra vagonului său în clipa în care trenul părăsea gara Copenhaga și în care bieții părinți își vedeau pentru ultima oară fiica, precum și instantaneele luate de

play-boy în împrejurimile oraşului Chur, înfăţişînd o Elisă împietrită într-o suferinţă ascunsă cu neîndemînare. Ceea ce îl interesa, erau cele 4 fotografii ale marelui canal Unter-Elbe din Hamburg, de-a lungul căruia linia ferată mergea paralel cu calea albastră a apelor. Anumite porţiuni ale fotografiilor, mărite şi prelucrate special în laboratoarele poliţiei, permiteau identificarea structurii specifice a materialului ferestrei, astfel încît să poată fi identificată cu cea mai mare precizie, dintre zecile de ferestre ale nord-expresului. O telefotografie primită cu un sfert de oră mai înainte de la B. C. N. italian şi luată în gara Milano de la fereastra cuşetei însoţitorului vagonului de dormit nu mai permitea nici un dubiu. Compărate, cele două imagini dădeau un singur răspuns. Elisa fotografiase peisajul insolit al noului port hanseatic de la fereastra cuşetei lui Theodor Wolf. Aşadar, frumosul feroviar o cunoscuse pe tînăra femeie şi o adăpostise în cuşeta sa, în ciuda declaraţiei pe care o dăduse poliţiei, cînd a afirmat că figura fetei din fotografie îi este complet necunoscută.

Dar numai atât nu ajungea pentru o condamnare într-un caz de omor. Trebuia ca asasinul însuşi să-şi recunoască fapta. Ori, pentru asta, bătrînul comisar a recurs, din nou, la un procedeu cu totul şi cu totul neobişnuit în practica poliţiei, împrumutat mai degrabă din arsenalul fantezist al romanelor de spionaj, în care loviturile spectaculoase de teatru abundă la fiecare capitol. B. W. gîndise o capcană care să-i permită să-l prindă pe asasin în flagrant delict de omor. Flagrant delict de omor pentru o crimă deja consumată ? I-au întrebă mirajii superiori săi

convinși că bătrînul polițai își pierduse mințile la sfîrșit de carieră.

— Da, — le-a explicat sigur pe sine B. W. — vă rog să-mi parvină fotografiile fetelor din serviciile auxiliare ale poliției.

Odată găsită fata, B. W. l-a chemat din nou la comisariat pe machiorul care îndeplinise strania operație de la debutul carului.

— Te rog s-o faci pe domnișoara să semene cu fata din fotografie...

Și de data aceasta, machiorul teatrului din Zürich s-a dovedit un maestru. Auxiliara poliției, de aceeași statură cu victima, cu părul decolorat, machiată și pictată savant, părea a fi într-adevăr Ulla Elisa Custensen. Restul era simplu. Hainele victimei se aflau încă la poliție astfel încît capcana întinsă asasinului nu mai avea de așteptat decît un singur lucru : pătrunderea nord-expresului pe teritoriul Confederației Helvetice.

...6 iunie 1964. În gara din Chur, intra în viteză nord-expresul, cu sabotii frînelor încinși, făcînd să țîșnească scintei mari din roți. Pe peron, printre călătorii grăbiți se afla și o tină ră blondă, cu pulover galben, urmată la cîtiva pași de un bătrîn și trei polițiști.

Fata s-a urcat sprintenă în vagonul de dormit, pătrunzînd grăbită pe culoarul aflat în semiobscuritate. După o scurtă ezitare deschise ușa pe care scria „ofice” și pătrunse în mica încăpere încălcată în aburi dulcegi de fum.

întins pe pat, Theodor Wolf tocmai își termina obișnuita țigară cu hașîș dinaintea somnului. Apariția fetei îl sperie cumplit, acoperindu-și ochii cu palmele.

— Bună seara, Wolf... Mi se pare că nu mă așteptai...

Nu... nu se poate... Tu nu ești Ulla...

Ristauer aruncă scirbit țigara cu hașiș, gîndindu-se că în ziua aceea exagerase cu doza de drog. Fata însă se dovedea a nu fi o fantomă de coșmar căci se apropiase de el și-l cuprinse de umeri.

— Ulla... tu ești ? Nu... nu cred...

■ Nu te mai așteptai la asta, Wolf, nu-i așa ? Mai ales după cele petrecute în noaptea aceea...

Wolf pare a-și aminti. Se repede la fată, o imobiliză, apoi prinse cu o mînă șnurul de la perdeaua ferestrei, smulgîndu-l cu violență.

Lupta a devenit dură, căci fata nu cedează, fiind o bună cunoscătoare a exercițiilor de judo și karate. Bărbatul încearcă să-i prindă de gît șnurul, dar o lovitură scurtă a fetei după metoda karate îl liniștește, făcîndu-l să scoată gemete înăbușite.

Ușa compartimentului se deschide brusc și mica încăpere este invadată de cei trei polițiști urmați de comisarul B. W.

— Ristauer Theodor Wolf, ești învinuit de asasinarea numitei Custensen Ulla Elisa în noaptea de 28 mai... În numele legii ești arestat — i-a spus grav comisarul.

Ristauer a încercat să se ridice de la podea dar, văzîndu-i pe cei trei polițiști aplecîndu-se spre el, scoase un strigăt de spaimă și se prăbuși inert pe covorul de iută roz al compartimentului.

Sirena locomotivei țipa înfundat. Nord-expresul intra în tunelul Muhlehorn...

Un duș numit Mondoloni...

Născut în 1916, la Sartenie, în insula Corsica, al cărei renume, în ceea ce privește exportul gangsterilor se află imediat după cel al Siciliei, de care o leagă același soare meridional și aceleași tradiții de violență, — Paul Mondoloni constituie una dintre cele mai tipice figuri ale gangsterului european.

Se spune că „Union Corse”, organizație de tipul mafiei siciliene ar avea oameni de încredere chiar în aparatul polițienesc al Franței, — dacă ar fi să-l credem pe scriitorul (și fostul spion) englez Ian Fleming, părintele literar al faimosului „agent secret 007 — James Bond”. (În ce mă privește, n-am nici un motiv să suspectez înțelegerea unui om care citea deoenii, a avut acces la bogatul fișier secret al Intelligence Service-ului.) Astfel, Ian Fleming afirma că puterea lui „Union Corse”, fără s-o egaleze pe cea a Mafiei italiene — este o forță de temut în Franța, unde — scria autorul citat, aproape jumătate din polițiști și vameși sînt de origine corsică. Firește, asta nu înseamnă că toți corsicanii fac parte din „Union Corse”, sau că sînt bandiți — dar, majoritatea acestora au, firește, rude în Corsica și știu ei prea bine că acolo ordinea lui „Le Capu” * sînt executate repede și precis, iar „vendetele” (răzbunările sîngeroase) — nu sînt amintiri din romanele autorilor romantici. Dacă mai adăugăm faptul că un bun contingent de corsicani țin clirciumi și cabarete deocheate de-a lungul țărmului Mediteranei și în Paris, sau că filiera franceză a drogului își are epicentrul în zona

* **Șeful Uniunii Corsioane.**

Mansiliei, (deci nu departe de Corsica !) — proiectăm o lumină care clarifică perfect semnificațiile pe care le poate avea „actul de naștere *corsican*”

Data cînd Mondoloni a devenit „inamicul public francez numărul unu” a fost ziua în care, într-o suburbie a orașului Cannes a avut loc unul din cele mai spectaculoase hold-up-uri europene, a cărui îndrăzneală l-ar fi făcut gelos chiar pe cel mai apropiat discipol al lui Capone.

Decorul în care s-a petrecut acțiunea a fost cel al Coastei de Azur, unde tabieturile și viața zgomotoasă a milionarilor este mai epatantă și mai snoabă ca oriunde.

În vara aceea, una din cele mai comentate prezențe pe litoralul francez era celebra colecție de bijuterii purtată de Beguma, soția multimilionarului prinț indian Aga Khan. Inițial, Aga Khan hotărâse să-și petreacă sejurul pe coasta de azur la celebrul hotel „Negresco” din Nisa, fondat, pe la începutul secolului, de un român, Negrescu, oltenean pe cîte mi se pare. De atunci nici o mărime din lumea blazonelor sau finanțelor nu-și poate imagina sederea pe Coasta de Azur decît în incinta celebrului hotel Negresco. Luxul și risipa de mijloace de efect au fost dintotdeauna atuurile lui Negrescu, care pînă și în latrine a întins covoare persane, zugrăvindu-le pe-reții cu soldați napoleonieni, în bivuac înconju rați de smocuri de palmieri ce răsăr cu adevărat din tencuiala scumpă. Totul pare imperial la

„Negresco” — și pentru a fi pe gustul mărimilor — olteneanul de la sfîrșitul secolului trecut, a speculat inițiala numelui, desenînd „N”-ul acela imens și aurit ce poate fi văzut peste tot, în hotelul ridicat de el, începînd de la vitraliile ușii care duce în hol și pînă la lenjeria de pat — inițială care amintește de

ambitiosul „N” napoleonian, cu care patronul voia, după cit se pare, să semene.

Pentru îmbogățirii ultimelor decenii, care n-au blazoane, pentru marea burghezie mondială lipsită de arbore genealogic, mențiunea, „am stat vara trecută la „Negresco” echivalează cu un veritabil titlu aristocratic.

Șd totuși, în acel an, Aga Khan nu s-a oprit nici la „Negresco” în Nisa și nici măcar la hotelurile „Carl-ton” sau „Martinez” din Cannes — aflate pe locul doi în ierarhia vacanțelor snoabe. Motivul : avertismentul poliției franceze că în toate marile hoteluri mișună excroci internaționali și hoți de bijuterii. În consecință, prințul a ales ca reședință localitatea Le Caimet, un fel de suburbie a orașului Cannes. Închinasе acolo o vilă unde mobilizase o multime de detectivi particulari a căror saraînă era să apere zi și noapte celebrele bijuterii ale Begumei, evaluate în 1949 la peste 220 milioane de franci francezi. Vă imaginați cită bătaie de oap au avut zilele acelea polițiștii din Cannes al căror prestigiu putea fi aricind amenințat printr-o spargere la vilă. Poliția locală a răsuflat ușurată, cînd prințul și Beguma au anunțat că vor pleoa cu avionul de pe aeroportul din Nisa spre alt loc de plăcere și răsfaț, plaja mai răcoroașă de la Deauville, pe coasta apuseană a Oceanului Atlantic.

Polițistul din colțul străzii — postat de comisariatul din Le Cannet în apropierea vilei locuite de Aga Khan și Beguma a fost fericit cînd, în fine, a văzut încărcat și ultimul bagaj în încăpătorul Cadillac ce purta înscrisă pe portieră emblema garajelor Hertz cu autoturisme de locație.

A urmat ritualul urcării printului și prințesei în Cadillac, însoțți, protocolar, de întregul personal al vilei, detectivi, secretari particulari, valeti stilați, bucătari, spălătorese. Odată pornit din loc Cadillacul, polițistul s-a repezit la telefonul braseriei din colț anunțând cu un suspin de ușurare evenimentul : „îmbarcarea printului și a prințesei în autoturism a decurs fără incidente”.

Gadillacul se apropia de Cannes. Părăsise marele bulevard umbrat de palmieri și intra pe o stradă îngustă. Alțeta sa Aga Khan l-a întrebat atunci cu nerăbdare pe șofer :

— Nu vrei să depășești, totuși, ciclistul din față ?

— Asta încerc și eu, excelență, dar am impresia că omul e beat...

Nervos, șoferul claxonă de câteva ori, mărind viteza. Ciclistul din față, făcea însă slalom pe strada îngustă, surd la claxonul grăbit al elegantului „Cadillac” în fața căruia se deschidea răsăpintia la care începe bulevardul Jean Mermoz.

— Poate scăpăm de ciclist pe bulevardul Mermoz, excelență... — și șoferul claxonă odată cu apăsarea piciorului pe pedala acceleratorului.

Ciclistul însă părea surd la toate încercările șoferului de a-l depăși. Slalomul continua, în timp ce excelențele lor se enervau vizibil. Exasperat, șoferul deschise geamul și țipă spre ciclistul surd la apelul claxonului.

— Ascultă, „mon vieux”, nu vrei să mă lași pe mine în față ?

Ciclistul păru să înțeleagă și lăsă loc liber Cadillac ului care țîșni cu viteză înainte; O secundă, două, căci șoferul ridică îndată piciorul de pe

pedală, frî-nînd brusc, astfel încît altelele lor se loviră cu nasul de spătarul banchetei din față. Intenția printului de a-l certa cu asprime pe șofer pentru nelinde- minarea pe care o dovedea fu reprimată de cei patru indivizi înarmați cu pistoale automate și care se apropiau amenințător de Cadillacul oprit la numai un metru de caroseria neagră a unei limuzine ce bara calea.

Doi din gangsteri deschiseră ușile limuzinei iar printul și Beguma deveniră dintr-o dată mai ușori ou 220 000 000 franci, căci săculețul roșu în căț-e se aflau faimoasele bijuterii își schimbase proprietarul, în timp ce printul scotea grăbit portmoneul întesat de bancnote, pentru a-l depune în minile gangsterilor, unul din aceștia și-a înfipt cuțitul într-unui din cauciucurile Cadillacului care, suspinînd, se așeza într-o rină ca un bivol înjunghiat.

Cei patru gangsteri erau : Roger Senandge — omul de la volanul limuzinei negre, Sama, — tipul care i-a smuls Begumei bijuteriile și printului portmoneul, Benedetti — cel care a tăiat cauciucul Cadillacului, Paul Mandoloni — îngerul pistolar al operației. Echipa era completată de Ruberti — ciclistul slalomist.

Poliția din Cannes acționează rapid și e gata să-l aresteze pe Senandge, dar acesta este lichidat (probabil de durul Mondoloni) și firele se rup. Poliția din Cannes e însă la înălțime și în ciuda unor evenimente bizare prin care făptașii dispăreau întotdeauna cu cîteva minute mai înmîite de a fi găsiți — cei patru gangsteri rămași în viață sint arestați.

Bizareriile continuă chiar, și la sediul poliției. Mai întîi, probele judiciare, adunate cu trudă de inspectorii di» Cannes, se volatilizează. Pur și

simplic. La cererea avocaților apărării și la avizul favorabil al unor înalte persoane oficiale, gangsterii sînt eliberați, provizoriu, iar procesul se târăgănează. Și deodată, opinia publică franceză are un șoc : în afacerea bijuteriilor este implicat însuși șeful siguranței statului, M. Bertaux. După depoziția acestuia, probele încep din nou să se strîngă în dosare, iar poliția primește ordinul să-l aresteze pentru a doua oară pe gangsteri. Joaca însă încetase, cel puțin pentru gangsteri, — care dispar. Procesul e lung și, abia după 4 ani Curtea cu jurați a departamentului Bouches du Rhône, ou sediul la Marsilia, e nevoită să-l condamne pe Mondoloni în Mpsă. Ce se întâmplase însă cu Mondoloni în acest răstimp ?

Cu nouă luni înainte de sentința curții cu jurați din Marsilia — F.B.I.-ul arestase la Ringsville în Texas, un oarecare Paul Bejin, suspectat de a fi implicat într-o crimă. Din lipsă de probe, Bejin este eliberat. Șeriful din Ringsville nu uită să-i difuzeze datele personale polițiilor din Statele Unite și, bine-înțeles, prin intermediul B.C.N. american, acestea ajung la secretariatul general al Interpolului. La O.I.P.C. însă, alți amprente, cit și celelalte caracteristici personale ale numitului Paul Bejin — inclusiv fotografia — sînt necunoscute ! Și asta în timp ce la Marsilia proccsul său și al hold-up-ului comis la Cannes era în toi ! (Precizăm că, și pe vremea aceea, secretariatul general al Interpolului se afla tot în Franța, în plină inimă a Parisului).

Se naște, firește, o întrebare : de ce poliția franceză n-a transmis datele personale ale lui Mondo- loni către O.I.P.C. așa cum era normal, imediat ce a fost pus în libertate provizorie ? Răspunsul nu trebuie căutat prea departe : în furtul

bijuteriilor fusese implicat domnul Bertaux — directorul siguranței naționale franceze, cel care, drept sancțiune, după consumarea procesului, a fost... demis. Atita tot. Abia după 5 ani fișa lui Mondoloni ajunge la Interpol. În fața privirilor încântate ale celor de la secretariatul general, datele lui Paul Mondoloni coincideau cu cele ale lui Paul Bejin. Urmează cererea de extrădare către poliția americană, dar era prea târziu. Între timp, așa-numitul Paul Bejin fusese expulzat în Mexic de către autoritățile din S.U.A.

Secretariatul general mai difuzează o dată semnalmentele lui Mondoloni — alias Paul Bejin — în atenția poliției mexicane care constată că individul în cauză a locuit, într-adevăr în orașul Mexic dar sub numele de Dublan-Chebolla Edwardo. După toate probabilitățile, tipul a plecat în Canada. Mai bine de un an, diferitele servicii ale O.I.P.C. se preocupă de cazul Mondoloni, dar fără succes.

Mai trece un an și serviciul specializat în lupta contra stupefiantelor din O.I.P.C. primește date ates- tind activitatea în Canada a unui traficant de hașis, pe nume Desmoras Jacques. Identificarea judicioasă își dă verdictul : sub numele Desmoras, activează unul din cei mai pcriculși infractori din lume, Paul Mondoloni. Din nou comunicare roșie (extrădare imediată), dar ca de obicei, Mondoloni simte în aer primejdia și dispare.

Mai trece un an de tihnă pentru Mondoloni căruia serviciile specializate ale O.I.P.C. îi pierd urmele.

Și deodată la secția „S” de la Interpol reapare în colimator un înrăit traficant de droguri, Anson Bistoni. Urmează arestarea lui Bistoni la Havana și extrădarea acestuia. O informație aflată în fișa lui Bistoni, anume cea referitoare la întâlnirile repetate ale acestuia cu Mondoloni în Italia, îi determină pe cei de la serviciul „S” să întrezărească o speranță. Se telegrafiază urgent la Havana, cerându-se o anchetă în rândurile tuturor prietenilor lui Bistoni.

B.C.N. cubanez răspunde că Bistoni are un singur prieten la Havana, și anume un canadian, Roland Samuel.

O.I.P.C. insistă, prietenul este căutat, anchetat și se constată cu surprindere că fișa canadianului Roland Samuel seamănă cu cea a francezului Mondoloni.

Și astfel, după opt ani de căutări febrile, durul Paul Mondoloni este prins și extrădat în Franța. Faptul că evenimentele calde ale anilor hold-up-ului de la Cannes se răciseră între timp, precum și acela că avocații apărării au recurs la toate chichițele de procedură, au condus la o clementă tradusă prin numai 2 ani detențiune.

Categoric, puterea ocultă a lui „Union Corse” nu poate fi subestimată — chiar dacă o bună parte din cei care au contribuit la viața ușoară a lui Mondoloni sint, de fapt, oameni onești. Poate însă că unii din ei aveau rude în Corsica... Și atunci vedeți dumneavoastră... Mai ales că în hold-up-ul de la Cannes a fost implicat însuși șeful siguranței franceze !

„Baronu! Simbătă”

„TRAFICANTII CU VALIZA DIPLOMATICĂ” Un tribunal din Beirut a condamnat pe ambasadorul haitian la Aman, Joseph Khalil Youanes, la un an închisoare și la

plata unei amenzi de 300 000 lire libaneze (circa 125 000 dolari) — relatează ziarul „Al Bayrak”. Circa 30 kilograme de hașiș au fost găsite în bagajele ambasadorului în momentul în care acesta se pregătea să ia avionul spre New-York. Arestarea lui Younes a permis poliției din Beyrut să descopere o vastă rețea specializată în traficul cu droguri, care activa sub acoperirea pașapoartelor diplomatice.

„SCINTEIA” Nr. 9824

Coincidența este pur și simplu constentantă. Am în față nota de informare a Interpolului „DA/ 213/58” din 7 mai 1957. S-au scurs atîția ani între evenimentul citat în ziarul „Scînteia” și finalul celui pe care îl voi relata în acest capitol — ambele de o identitate incredibilă : tot la Beyrut, tot pe aeroport, tot un consul, tot droguri și tot în valiză diplomatică.

Iulie 1947. ...în rapoartele agentului din Mexico al biroului american de luptă contra narcoticelor apare pentru prima oară numele José Yapur Cuba- rek, născut la 31 mai 1919 la Havana, fiul lui Nico- las Yapur Mubarek, născut la 6 decembrie 1891, la Ghazir, în Liban. (Naturalizat cubanez, don José și-a schimbat nu numai cetățenia ci și inițialele numelui de familie, din „M” (Mubarek) în „C” (Cubarek).

Informațiile relateau că numitul José Cubarek a avut mai multe întîlniri, în orașul Mexico, cu Enrique Serra, „țarul drogului alb” (cocaină).

...Noiembrie 1947. Poliția din Panama îi „deschide cariera” lui José Cubarek, arestîndu-l pentru o neînsemnată infracțiune privind regimul rezidenților străini — de fapt un pretext pentru a-l interoga și percheziționa. Scrisorile găsite asupra acestuia atestau faptul că José Cubarek a intrat în rețeaua „drogului alb”.

...22 decembrie 1949. Poliția din Lima (Peru) îl arestează pe José Cubarek pentru trafic de narcotice (cocaină) transportată într-o valiză cu fund dublu.

...18 septembrie 1950. Revenit la Lima, poliția peruviană îl prinde în flagrant delict în timp ce achiziționa o importantă cantitate de cocaină. José Cubarek evadează din închisoare la 17 decembrie 1950.

Din acest moment, ucenicia lui José Yapur Cubarek a luat sfârșit. Experiența celor patru ani de activitate desfășurată din clipa în care l-a cunoscut pe „țarul drogului alb” Enrique Serra — începea să-și spună cuvântul. O evadare dintr-o închisoare latino-americană a constituit întotdeauna o operație deosebit de dificilă, iar don José le dovedea astfel șefilor că locul său era la înălțimea unui conducător de gang și nu la nivelul unui simplu agent subaltern. După evadare, întreprinde o lungă călătorie prin arhipelagul Antilelor pentru a i se pierde urma și este sedus de peisajul straniu al insulei Haiti, unde zăbovește mai mult. Ideea care avea să-l facă celebru în lumea drogului aici i-a venit, în Haiti. Se întâmplase ca un vechi cunoscut să-l invite la o ceremonie a cultului Vodou. Ritualurile mistice ale sectei, al cărei epicentru se află în Haiti, dar ale cărei puteri și influențe se întind în toată puzderia de insule din marea Antilelor și a Caraibilor au avut asupra sa o puternică înfrurire.

Cultul Vodou a avut la origini reprezentarea naivă și mistică a realității sumbre, a sclavajului negrilor din secolul trecut, a morții și a torturilor diavolești născocite de neguțători de carne vie. Cu timpul, cultul Vodou a încăput pe minile unor antreprenori profesioniști ai misterele și misticismu-

lui, punind, adeseori, acest angrenaj să lucreze în interesul crimei și fărâdelegilor. Au apărut ca atare nenumărate societăți, oculte și criminale conduse de albi dar ai căror membri executanți sînt, firește, oameni de culoare. Sub diversiunea unei „religii tradiționale”, populația neagră a insulelor din Antile și Caraibe este înspăimântată și terorizată, silită să muncească pentru satisfacerea intereselor unor grupuri restrînse de profitori.

Ritualurile Vodou slăvesc moartea atroce, geniile răului, strigoi. Zeii răului invocă în cultul Vodou se numesc Don Pedro, Kitta, Mondongu, Bakalu, Zandor. Acești zei ciudați și sîngeroși sînt, după cum se deduce din numele lor, de origine congoleză, dar li s-au adăugat puternice influențe ale catolicismului intolerant spaniol. Acestor zei neîndurători (ca și stăpînilor de sclavi de odinioară) — li se atribuie posibilitatea de a transforma oamenii în sclavi, în Zombi (strigoi), lansînd împotriva dușmanilor cultului blesteme aducătoare de nenorociri.

Colecția de farmece Vodou este de o naivitate dezarmantă, dar în condițiile sociale ale Antilelor, în care semi-sclavajul este în floare — ele mai au încă puterea de a fascina, de a înspăimînta.

Împotriva celor condamnați de preoții Vodou se aruncă marele blestem, care constă din desene crestate pe lemn închipuind broaște rîioase sau sicrie.

Ceea ce face ca un blestem Vodou să se împlinească nu sînt aceste jucărele zgîrîiate pe coajă de copac ci pumnalul, otrăvurile vegetale extrase din plantele veninoase ale junglei. Cultul Vodou are mai multe secte, după numele vrăjitorului-zeu care le patronează. Iată cîteva :

Mazanxa, Caporelata, Vlin- binding. Secta lui Vlinbinding — cea mai sînge- roasă, cere ca sacrificiul, obligatoriu în ceremoniile Vodou — să se facă cu o persoană umană și nu cu o capră, ciine, porc sau, cel mai des întîlnit în practică, un cocoș. În limbajul Vodou victima umană este desemnată sub denumirea metaforică de „capră fără coame”.

Cel mai popular zeu al cultului Vodou este baronul Simbătă, șeful legiunii morții, suveranul cimitirelor. Nu e deloc întîmplător faptul că baronul Simbătă apare în reprezentarea bieților săi adoratori sub înfățișarea și costumația tipică a burgheziei europene și yankee de la sfîrșitul secolului trecut. Este o recuzită în care groaza se amestecă cu grotescul și naivitatea. Imaginați-vă o cruce de lemn vopsit în negru așezată pe un soclu de pietre albe. În capul crucii este înfipt un craniu pictat în culori violente. Pe partea superioară a craniului este așezat un joben. Crucea este îmbrăcată cu o redingotă veche, jerpelită și jegoasă. Dacă n-ar fi groaza pe care o emană craniul pictat, ai putea confunda acesată parodie mistică cu o sperietoare de ciori întinsă pe cîmpiile de la noi.

Este clar că în reprezentarea acestui geniu al răului, sclavii de acum mai bine de un secol l-au luat ca model pe neguțătorul de sclavi, pe proprietarul de plantație. Ca o culme a ironiei, pînă și această credință naivă, la început o evidentă formă de protest și luptă împotriva sclavajului, a fost preluat® de urmașii neguțătorilor de carne vie, pentru a-i stăpîni mai nemilos, mai inuman, pe urmașii sclavilor de odinioară. La adăpostul teribilei și atrocei credințe Vodou și-a întemeiat José Cubarek

gangul de stupefiante. Rețeaua sa clandestină pentru procurarea, transportul și difuzarea drogului se baza pe agenți de culoare, adepți ai cultului Vodun, stăpâniți de spaimă vecine cu moartea la auzul acestor terifiante cuvinte : „baronul simbătă”.

José Cubarek a creat astfel, pentru sine și afacerile sale, secta patronată de „Don José” așezându-se singur în rîndurile îngerilor și demonilor. Oamenii în subordine îl comparau adeseori cu baronul simbătă și nu greșeau, căci era la fel de crud precum miticul zeu al morții și cimitirelor atunci cînd nu i se îndeplineau întocmai dispozițiile. Pentru a întreține această spaimă de moarte în rîndurile agenților săi, José Cubarek temutul „don José”, se înveșmînta după modelul recuzitei baronului simbătă : redingotă neagră, joben de aceeași culoare, ghetre, lavalieră. Printre membrii gangului circula superstiția că José Cubarek nu este un om ca toți ceilalți ci un zombi, strigoi, capabil să se metamorfozeze în pasăre, animal sau plantă și care nu poate fi învins cu mijloace obișnuite.

Havana, 1958, în Cuba dictatorului Batista. Numită pînă la victoria insurecției populare din 1 ianuarie 1959 drept „Monte Carlo al Antilelor”, Havana avea tristul renume, ce îl depășea pe cel al stațiunii franceze de pe coasta de azur, de a fi capitala supremă a viciului, a plăcerilor nepermise, a orgiilor. Rivală a lui Las Vegas, Havana era renumită pentru sălile de joc, pentru localurile private în care pentru o sumă ce începea de la 20 de dolari, turiștii, mai ales yankey din zilele de weekend, se puteau distra o noapte întreagă avînd

la dispoziție rom, femei, ruletă sau bacara. Cîteva mii de localuri de noapte oficiale și alte cîteva mii neoficiale făceau din Havana acelor ani apendicele pentru distracții imorale ale Americii, transformînd populația de un milion a orașului în servitorii turiștilor ce năvăleau în puhoai. Un oraș speluncă, ai cărui proprietari plăteau drept subvenție pentru poliția secretă a dictatorului Batista sume ce însumau peste 20 000 dolari pe zi, recompensă a proprietarilor de cazinouri, cabarete sau a traficantilor de droguri — care găseau în regim unul din cei mai consecvenți sprijinitori ai activităților lor murdare. Epilogul carierei lui José Cubarek începe în ziua de 4 martie 1958, în cabaretul „Paradise” din nemaipomenitul cartier Cubanacán, o plămuire demnă de poveștile Șeherezadei.

Localul „Paradise”, de la parter pînă în sala de joc, nu era, decît acoperirea întreprinderii Cubarek, căci la subsolul clădirii se afla laboratorul pentru prelucrarea morfinei bază în heroină și pentru înnobilarea extractelor de cocaină.

În cadrul complexului Cubarek un loc aparte îl ocupa cabaretul „Vodu” destinat unui public select, recrutat din lumea bogătașilor americani și a notabilităților din guvernarea dictatorului Batista.

Negustor abil, José Cubarek a unit viciul pentru drog cu punerea în scenă mistică, totul în cel mai atracțios mod de a oferi plăcerile nepermise, în clan- destinitate și în exclusivitate pentru membrii clubului „Vodu”.

Personalul localului era selecționat din rindurdle celor mai fanatici membri ai sectei Vodu din Caraibe, devotați pînă la moarte misterelor cultului și intereselor patronului, cumpitul „baron

simbătă bis". Pentru programele de divertisment ale cabaretului „Paradise”, José Cubarek a adus dansatori Vodou din Haiti, a căror coregrafie păstrează cel mai exact violența rituală a cultului. În noaptea aceea de 4 martie 1958, clubul Vodou era arhiplin, iar José Cubarek își fuma multumit obișnuita havană ciocolatie, stînd la masa favorită, în spatele sălii de joc, lîngă una din gurile de aerisire ale încăperii, căci îi dispăcea teribil mirosul acru și amețitor al norilor de fum înecăcios degajat de fumătorii de hașis.

Sala era luminată straniu, decorația evocînd atmosfera spăimoasă a unui cimitir luminat de lună plină. Pe platoul din mijloc, un grup de dansatori haitieni și portoricani, recrutați dintre adepții cultului Vodou, se mișcau în oonvulsii a căror amplitudine atîngea paroxismul, în sunetele drăcești ale tamburinelor.

José Cubarek privea spectacolul cu plictisul celui care l-a creat și-l oferă în fiecare seară aceleiași clientele : demnitari din regimul Batista, bogătași locali cărora li se adaugă după caz fie petroliști te-xani, fie bancheri sau industriași de pe coasta de vest a Statelor Unite, stabiliți la Havana într-un nesfîrșit weekend. Spectacolul, în ciuda indifferenței patronului, conținea tot ceea ce îi poate atrage pe cei sătui de plăcerile obișnuite. Cei mai mulți din spectatori își accentuau trîrile consumînd țigări cu hașis, care, în cabaretul lui Cubarek, se serveau la discreție. Dansul își modifică ritmul, o dată cu zgomotele obsedante, de coșmar, ale tamburinelor. Dansatorii se ondulau ireal, în mișcări imposibil de realizat fără biciuirea mușchilor și nervilor cu porții apreciable de drog. Ochii dansatorilor erau pe jumătate închiși, buzele

li se mișcau în spasme, închipuind rugăciuni păgâne adresate baronului simbătă. Zgomotul tamburinelor se amplifică, membrele mișcate nefresc ale dansatorilor pârînd că se dezartă-culează. Te puteai aștepta oricînd ca un braț s-o pornească din loc și să zboare prin încăpere, ca ochii să le iasă din orbite și să se rostogolească pe podea. Era momentul solemn cînd apărea hunge-nikon, asistentul preotului Vodă. Hungenikonul adu-cea un vas în care rășini aromate ardeau cu flăcări colorate bizar. Spectacolul continua cu partea cea mai șocantă, hungenikonul vărsa lichidul aprins pe podeaua brusc cuprinsă de flăcări. Era ceva în ge-nul poveștilor pe care și le imaginau despre iad ico-narii bizantini atunci cînd plăsmuiau desene cu draci și păcătoși care ard în focul satanic. Dansatorii pătrundeau cu mișcări incoerente în perimetrul de foc al sălii, adunînd în căușul palmelor lichidul arzînd și, prelungindu-l pe trup, pe obraz, pe gît, continuînd să danseze. Spectacolul era gustat în fiecare noapte cu frenezie de publicul pe jumătate drogat și adeseori se întîmpla ca un spectator să intre printre dansatorii Vodă și să încerce miraculoasa îmbăiere cu foc, alegîndu-se cu arsuri serioase, — căci adepții ritualurilor Vodă obișnuiesc să-și ungă trupul cu alifii protectoare. Ultima parte a spectacolului o oferea hungenikonul — preotul Vodă care, executînd o acrobație diabolică și folosind o sabie ascuțită, desprindea vestmintele de pe trupurile istovite ale dansatoa-relor. Toată această sarabandă se încheia cu sacri-ficiul unui cocoș, cu al cărui sînge dansatorii își un-geau fețele.

Era rîndul spectatorilor să intre în delir. Amețiți de drog și alcool, pătrundeau în arena

îmbîcsită de sudoarea dansatorilor de culoare. Tamburinele începeau din nou să bată, dansatori și dansatoare încercînd să-i imite pe profesioniștii Vodou și adeseori mulți clienți erau culeși din ringul de dans fie aproape leșinați, căzuți la podea, fie în plină criză isterică.

José Cubarek privea spectacolul din colțul său favorit, neluînd în seamă vacarmul sălii. Ca de obicei, în timpul ceremonialului Vodou, prea zgomotos pentru urechile unui om normal — își înfundă urechile cu tampoane de vată muiață în parafină parfumată.

După ce toată mascarada Vodou a luat sfîrșit și zgomotele sălii au devenit suportabile, José Cubarek și-a desfundat urechile și s-a apropiat de un personaj aflat singur la o masă așezată într-un fel de nișă funerară — în realitate, un separeu în manieră macabră Vodou.

— Vă simțiți bine, excelentă ? I-a întrebat patronul pe înaltul personaj solitar.

— Admirabil, dragul meu José, admirabil...

— V-a plictisit cumva Lolita ? Vă văd singur...

— A, nu, dragul meu... nicidecum... S-a dus să-și schimbe rochia... Imaginează-ți, a luat foc în timpul dansului... Știi cum e Lolita... Vrea să le facă pe toate... Și înaltul personaj rîse din toată inima, iar Cubarek după ce îi ținu isonul, luă brusc o mină deprimată.

— Dar ce-i cu dumneata, José ? Nu pari deloc ceea ce se numește un om fericit...

— Cînd bătrînul meu tată va părăsi Beyrutul pentru a se așeza aici, lîngă mine, voi fi

ceea ce, dumneavoastră excelență, considerați un om fericit.

— Ești un smecher, José, iar eu țin la dumneata... Dar știi, birocrația, rutina diplomatică... Am promisiunea că în cel mult o lună onorabilul Nicolas Ya- pur Mubarek va fi consul general al Libanului în Cuba. Poți să comanzi, dacă vrei, la gravor, plăcuța cu însemnele diplomatice ale Libanului pentru a o prinde la ușa viitoarei reședințe consulare...

— Rutina asta a birocrațiilor de la externe n-ar putea fi oare stimulată ?

— Ești grăbit, José, văd... Ei bine, da, dragostea de viață a oamenilor este mare... Iar birocrații sînt și ei oameni...

— La cît evaluați dumneavoastră, excelență, dragostea de viață a birocraților din ministerul de externe al guvernului prezidat de stimatul nostru amigo, senor Batista ?

O femeie frumoasă, cu mers provocator, se apropia de masa excelenței care îi făcu patronului un gest dojenitor.

—• De ce vrei s-o plictisim pe Lolita cu chestii mărunte ? Te-aștept mîine la cabinet... La ora douăsprezece, e bine ?

José se înclină respectuos, lăsîndu-l pe excelența sa în brațele frumoasei Lolita.

Nu apucă să-și vîre din nou în urechi dopurile de vată căci unul din oamenii săi îl anunță cu o mină plouată că în biroul de sus, telexul a început să bată știri proaste din Beirut.

A urcat într-o grabă nervoasă treptele ce-l despărteau de încăperea în care se afla arhiva secretă a gangului Cubarek, într-o cabină cu pereți

de sticlă se vedeau clapele telexului cum dansau ritmic, lă- sînd să iasă din tamburul rotativ o foaie de hîrtie acoperită cu litere.

Textul începea astfel :
„DRAGA FIULE, VĂRUL E BOLNAV GRA”V.
DEOCAMDATĂ CRIZA A TRECUT DAR TREBUIE
OPERAT DE URGENTZA. TRIMITE-NE UN DOCTOR
SPECIALIST...”

Zgomotele delabrate ale telexului, amplificate de colivia de sticlă îl enervau pe don José, spoiindu-i indispoziția stîmîtă de vestea transmisă de tatăl său Nu trebuie să ne imaginăm că „baronul simbătă” suferea la gîndul maladiei unei rude apropiate căci textul era cifrat și trebuia citit astfel : Dragă fiule, Mahmud Aga Malek („vărul”) a fost arestat (bolnav) cu marfă asupra sa (grav). Deocamdată n-a vorbit („criza a trecut”). Trebuie lichidat („operat”) de urgentă. Trimite-ne un ucigaș plătit („doctor”) trăgător cu luneta („specialist”). Textul se lungea preț de aproape două pagini, informîndu-l pe José că numitul Malek fusese prins cu 6 flacoane de cocaină, că judecata urma să înceapă peste două zile și că cel captiv pare dispus a vorbi la proces, dacă banda nu se îngrijește de eliberarea sa. Bătrînul Nicolas Yapur Mubarek îl cerea încă odată fiului să grăbească numirea sa în calitate de consul al Libanului în CuBa — ocazie cu care aveau să scape de amenințarea agenților nesiguri — transportul umînd a fi asigurat prin securitatea confortabilă a valizelor diplomatice.

— Caută-l pe Martin... În cît timp crezi că-l poți găsi ? i se adresă José unui lungan.

— Noaptea e complicat, boss... Cine știe în ce tripou și-o fi prăpădînd banii...

— Dă-le un telefon băieților de la poliție... să-l găsească ei că d-aia îi plătim...

— Am înțeles, boss — răspunse ascultător lunganul.

— Telefonează la o agenție de voiaj și reține un loc pentru Beirut... în prima cursă a dimineții...

Trecuse cu puțin de miezul nopții când în fața clădirii cabaretului „Paradise” s-a oprit una din dubele poliției. Nimeni din cartier nu s-a năliniștit, căci niciodată poliția nu le-a dat bătaie de cap proprietarilor de localuri și clientelei lor atita timp cât „cotizația” era plătită la zi, iar reprezentanții legii se înfruptau din cîștigurile murdare dobîndite de pe urma traficului de stupefiante sau proxenetismului, încadrat între doi agenți, un mulatru de statură potrivită, îndesat și cu maxilare pătrate de boxer, cel pe care José îl numise Martin, pe numele său întreg Martin Mendez, era înghionțit spre biroul de la etajul doi, unde Cubarek îl aștepta cu nerăbdare.

— Vi l-am adus pe Martin, senor Cubarek, i s-a adresat unul din agenți cu tonul acela respectuos cu care îi vorbea de obicei numai comisarului, v-a pricinuit vreun necaz ? Spuneți-ne și-i **aFanjăm** fotografia de nu-l mai recunoaște nici măcă-să...

Cei doi agenți rinjiră, uitîndu-se într-un anumit fel la mulatru, care-i privea cu o oarecare neliniște, neștiind încă ce să creadă.

— Dimpotrivă, băieți, vă rog să-i cereți scuze pentru tratamentul suferit... Martin o să-mi facă un mare serviciu, după cum și voi mi-ați făcut unul, aducîndu-mi-l de urgență... José se îndreaptă spre casa de bani.

— Vai, senor José, se poate ? vorbi unul din agenți, care părea mai dezghețat. Știti că vă servim întotdeauna cu plăcere. Dar dacă vreți să ne tratați, atunci nu vă refuzăm puținică iarbă...

Cubarek zîmbi îngăduitor și le dădu celor doi polițiști cite un pachet de hașis tăiat în fire lungi, ca tutunul de pipă. Rămas în încăpere cu Martin, Cubarek îi spuse simplu :

— Pleci miine la Beyrut...

— Un zombi ? întreabă cu o lucire de interes în ochi mulatru.

— Un zombi, și încă unul gras, rîse Cubarek. Trebuie acționat cu cea mai mare regeziciune, înțelegi ?

— Înțeleg perfect, baroane... — mormăi Martin pipăindu-și șoldul, acolo unde simțea întotdeauna lama rece a unui cuțit.

— Uite cum ai să procedezi... — continuă José Cubarek, temutul „baron simbătă bis”, în sufletul căruia lichidarea unui complice, pină mai ieri prieten și colaborator — nu stîrnea nici un fel de re- mușcări.

Prima înfățișare în procesul lui Aga Malek a avut loc la 6 martie 1958 în sala tribunalului din Beyrut. Deși aflat în stare de arest, Malek era optimist căci în sală l-a zărit pe vechiul său prieten Martin Mendez care i-a comunicat prin graiul tăcut al privirilor că totul e în ordine.

Drept urmare, Malek a negat în fața instanței că ar aparține unui gang internațional susținînd că lucrează de unul singur.

În dosarul acuzatului se aflau însă piese compromițătoare, neștiute de acesta, printre care și citeva note de informare ale O.I.P.C., cele mai multe de proveniență americană, scoase din

fișierul bogat al agenției de luptă împotriva narcoticelor.

Baronul simbătă, José Yapur Cubarek, se afla încă de la întâlnirea sa cu Enrique Serra în colimatorul serviciilor americane dirijate de faimosul Charles Siragusa*, astfel că o bună parte din activitatea acestuia era fișată în dosarul „crimă organizată”. Din păcate, însă în dosarul Cubarek nu se afla nici o dovadă palpabilă, în stare să determine o sentință judecătorească. Citez din nota de informare O.I.P.C. „DA/213/88” : „Birourile naționale centrale din Liban și Cuha activau împreună cu serviciile americane conduse de Ch. Siragusa. Secretarul general O.I.P.C. asigura coordonarea informațiilor, obținute nu numai din S.U.A., Liban, Cuba, ci și din alte zone ale lumii. Se știa, astfel, că José Yapur Cubarek a efectuat frecvente deplasări cu avionul în Ecuador, Panama, Bolivia, Columbia, fără îndoială cu scopul de a stabili noi centre pentru achiziționarea drogului alb, în fiecare din aceste țări s-a aflat „în vizită”, exact în perioada de ședere a lui don José și numitul Aga Malek. S-au întâlnit ei oare ? Multă vreme, aici la secretariatul general n-am avut nici o știre în această privință”.

Din pricina „bibliografiei” Cubarek, poliția libaneză, avertizată de colegii de la B.C.N. Beirut acordau o mare atenție cazului Malek, fiind convinși că prin acesta aveau să ajungă la una din cele mai active organizații de trafic al stupefiantelor, la

* **Vezi capitolul „Siragusa contra Lucfey Luciano”.**

cel oare o dirija, la mereu bănuitul, dar niciodată doveditul don José¹.

— Îi cunoști pe omul din fotografia aceasta ? — I-a întrebat procurorul pe inculpat, arătându-i un instantaneu al patronului său, surprins de agenții lui Siragusa pe unul din malurile canalului Panama.

— Nu l-am văzut niciodată..., minți Malek convins că tăcerea îi va fi recompensată de baronul simbătă, al cărui om de încredere fusese trimis să asiste la proces.

— • De unde ți-ai procurat cele șase flacoane cu cocaină ?

— Le-am cumpărat în Peru, la Lima...
— Cu ce scop ?
— Să le revind cu un câștig bun pe o

altă piață...

— Ai complici ?
— Lucrez întotdeauna singur... Nu am încredere în asociați...

Procesul a fost amânat cu zece zile, pentru a da răgaz poliției din Beirut să găsească noi probe împotriva lui Aga Malek și, mai ales, pentru a cere

† **Adevărul este că dovezi împotriva acestuia s-ar fi putut aduna cu mare ușurință dacă poliția din Havana ar fi acționat în acest sens. Poliția lui Batista însă, în loc să adune date despre traficul de stupefiante se străduia să distrugă orice pistă compromițătoare pentru marile ganguri, încercând să-i convingă pe colegii lor de la B.C.N. Havana că don José Yapur Cubarek este un cetățean pașnic care se ocupă cu negoțul.**

prin B.C.N. libanez noi date despre activitatea internațională a deținutului.

Martin Mendez era mulțumit de atitudinea complicei lui aflat în mâinile poliției libaneze. De fapt, această distracție făcea parte din regula jocului. Aga Malek știa că, pentru fiecare lună de detențiune, bossul, don José, plătea fiecăruia din oamenii săi o sumă reprezentând dublul mediei câștigurilor realizate de aceștia în libertate. Odată ieșit din pușcărie, Malek avea să intre în posesia unei sume frumoase, care-i răsplătea cu prisosință discreția cu privire la activitatea complicei și a gangului Cubarek. În sine sa însă, Malek știa că patronul acorda o mare atenție tăcerii sale din pricina poziției sociale pe care o reprezenta la Beirut Nicolas Yapur Mubarek, pe cale de a deveni consul general al Libanului în Cuba lui Batista. Orice referire la complicei lui Malek ar fi dus în mod inevitabil spre onorabilul neguțator Nicolas — fapt ce ar fi năruit toate speranțele bandei. Din această pricină, Malek nutrea speranțe mari, plănuind un mic șantaj îndreptat împotriva patronului. Disperata telegramă telex expediată de tatăl Mubarek fiului de la Havana avea drept motiv tocmai această tentativă a captivului. Imediat după căderea lui Aga Malek, viitorul consul general și-a trimis unul din oamenii de încredere, funcționar de poliție, să ducă tratative cu contrabandistul arestat. Motivul : Malek fusese prins cu 6 flacoane de cocaină pe când, în realitate, Nicolas Yapur îi încredințase 12 flacoane. De bună seamă, Malek le ascunsese undeva la loc sigur și tatăl patronului ardea de nerăbdare să intre în posesia drogului.

— Patronul vrea să știe dacă ai cîrîpît ceva pînă acum, l-a iscodit Nicolas.

— Dar ce, patronul mă crede un timpit ? Însă nu mai pot să-l duc cu preșul multă vreme... Deocamdată le torn gogoși, dar, dacă cei de la Interpol mai scormonesc mult, n-ar fi exclus să fiu extrădat în America unde nu mai am chef să intru într-o pușcărie...

— Deci, ce propui ?
— Să mă scoată de aici... să-mi organizeze o evadare...

— Ești nebun ? Evadare din închisoare ?
Dar ce-ți închipui tu că-i aici ? Cinema ?

— Dacă patronul nu mă scoate din pușcărie, nu garantez nimic... Nici tăcerea, nici cele șase flacoane cu cocaină...

În ziua procesului, Malek era fericit. Prezența lui Martin Mendez în sală, sosit urgent de la Havana, semnifica acordul marelui patron la propunerea de a i se organiza evadarea.

După două zile de la proces, omul de încredere al lui Nicolas Yapur Mubarek, funcționarul de poliție, intră din nou în legătură cu Malek, grație situației sale oficiale.

— Patronul e de acord cu propunerea ta... Ți-am pregătit evadarea în ziua în care duba te va conduce la tribunal... Unde ai ascuns cele șase flacoane de cocaină ?

Fericit că a reușit să-l silească pe patron să pună în mișcare angrenajul bandei pentru a-l scoate din necaz pe el, om agent oarecare, Malek i-a indicat cu lux de amănunte locul de unde putea fi recuperată cocaina ascunsă.

— Escorta care te va conduce la tribunal va fi alcătuită din oamenii mei... sînt plătiți pentru a te lăsa să evadezi... Iată amănuntele

evadării... După ce duba se oprește în spatele tribunalului, faci în așa fel încît să cobori primul. Te prefaci că te împiedici și cazi la pămînt, acuzînd o fraaktură la picior. În timp ce paznicii te vor ajuta, va exploda o petardă fumigenă în apropierea ta. Este semnalul. Te ridici și fugi spre zidul din dreapta, unde se află o poartă mică. Ca s-o remarci ușor, o vom vopsi în roșu. Poarta va fi descuiată. O deschizi, treci prin ea și o încui cu zăvorul. Vei găsi dincolo de zid pardesiu, pălărie, pantofi. Părăsești clădirea aceea, care este nelocuită, urmînd calea trasată pe podea cu var. Ajungi astfel pe o stradă paralelă cu cea pe care se află tribunalul. Acolo te așteaptă Martin, la volanul unui Volkswagen bej. Restul îl privește pe Martin, care ți-a pregătit un pașaport cu viză pentru Havana. E clar ?

— Foarte clar, comunică-i marelui patron că-i mulțumesc...

Mahmud Aga Malek părăsea celula, într-o stare de euforie care-l făcu tovarășul său de pușcărie să-l întrebe dacă nu cumva a căpiat.

Și cînd a intrat în duba pușcăriei, escăpă de cei doi gardieni, Malek păstra un zîmbet de mulțumire și le făcu cu ochiul, complice, celor doi polițiști.

— Parcă te-ai duce la o petrecere, amice..., a glumit unul dintre aceștia, mai tînar, înghiontindu-l pentru a-l grăbi să urce scara înaltă a dubei negre.

— Ba bine că nu, răspunse enigmatic Aga Malek, mai convins acum decît oricînd de faptul că cei doi paznici erau într-adevăr oamenii tocniți de marele patron pentru a-i înlesni evadarea.

Faptul că însuși temutul baron simbătă se ocupase de evadarea sa îl făcea să se simtă cineva

și își propunea ca după ce se va vedea liber să-i ceară boșului o treabă mai bănoasă decât cea pe care o executase până atunci.

După o jumătate de oră, duha închisorii oprea în spatele sălii tribunalului. Malek își stăpînea cu greu bucuria, dublată de emoția pricinuită de faptul că libertatea îl aștepta la numai câțiva pași. Malek coborî primul din dubă, așa cum îl sfătuiseră trimisul patronului. Privi cu atenție curtea interioară din spatele tribunalului, căutînd poarta roșie salvatoare. Da, poarta era într-adevăr marcată cu o vopsea proaspătă ce strălucea splendid în lumina soarelui de dimineață. Curtea părea pustie, dar el știa, simțea că în jur se află oamenii baronului simbătă, că puteri oculte îl protejează.

Înaintă câțiva pași, apoi simulă o căzătură. Fu atît de convingător, încît se alese într-adevăr cu o entorsă la gleznă. Lui Malek îi venea să ridă gîndindu-se cît de bine se potrivea luxarea piciorului cu planul evadării... „Nu voi mai fi nevoit să simulez schiopătatul... Voi schiopăta de-adevărat” — gîndi el și îi zîmbi din nou complice paznicului care se aplecă asupra sa, ajutîndu-l să se ridice.

„Dar ce dracu e cu petarda aia de nu mai pocnește?” Malek avea un chef teribil să-d pună această întrebare gardianului, dar o pocnitură înfundată scutură aerul cetos al dimineții de martie. Malek simți imediat mirosul întepător al fumului ce se răspîndea cu repeziciune în curtea interioară a tribunalului.

— Toată lumea pune mîinile la ceafă... Se aude? Și tu, ăia veselii... tună vocea autoritară a unui paznic, dar Malek pufni din nou în rîs, ferm

^con- vins că gardianul își joacă perfect rolul. Aga Malek sări repede în picioare și începu să fugă spre dreapta, acolo unde imaginea porții pictată în roșu îl atrăgea ca un magnet.

— Stai... stai că trag !... strigau paznicii.
După ce unul din polițiști i-a încuiat din nou în dubă pe ceilalți deținuți, oamenii legii se priveau unul pe celălalt cu nedumerire.

— Ce (z-acu are de gînd zurluiul ăsta ?
De cînd l-am văzut nu mi s-a părut în toate mințile... Doar n-o să treacă prin zid... — spuse unul din cei doi polițiști.

Malek însă fugea tot mai repede, în ciuda gleznei luxate care-l făcea să înjure la fiecare pas. Dar ce importanță avea durerea de la gleznă ? încă treizeci de metri... încă douăzeci... va trece zidul și... trăiască libertatea ! Auzi apoi în spatele său împușcături. Polițiștii trăgeau în aer, pentru a-l intimida.

— „Perfect, — gîndea Malek — polițiștii joacă tare... Acum se prefac că trag în mine”.
întoarse capul în direcția dubei și văzu că, într-adevăr gardieni trăgeau în aer. Le făcu un semn de salut și apoi altul de mulțumire.

— Asta e nebun, îți spun eu, o să-și spargă capul în zid dacă fuge tot așa... — vorbi din nou gardianul cel tînăr.

— Dar privește... îl întrerupse celălalt paznic... — Nu-i chiar atît de nebun cum crezi. E o poartă în zid. De unde dracu a mai apărut și poarta asta ? Ieri nu era !

— Cum să fugă ? al doilea agent tuși, sufocat de fumul petardei care sfîrșia la cîțiva metri

de dubă. Unde să fugă ? Zidul ăsta e gros de un metru...

Malek însă continua să fugă. Cei doi paznici duseră de data asta armele la ochi, țintind cu precizie, pentru orice eventualitate.

Malek ajunse, în fine, la zid, aproape prăbușin- du-se de efort lângă poarta îngustă, prevăzută cu miner nou și lucios de alamă. Apăsă grăbit pe mâner, cu hotărârea celui care dorește să guste libertatea cu o clipă mai devreme dar, clanța lucioasă de alamă ieși din mortar și-i scăpă din mână. Adevărul, crudul adevăr îi trecu fulgător prin minte : butaforie, totul nu era decât butaforie de teatru ! Fusese păcălit, în modul cel mai grosolan și crud ! Deși adevărul era de o evidență de necontestat, nu putea să renunțe la visul de libertate. Lovi cu umărul în zid, dar poarta nu se clinti. Privi încă o dată zidul și înțelese că totul era pierdut. Poarta era abil trucată, ca într-un decor de film. O mină expertă desenase conturul porții, îl vopsise într-un roșu violent, și prinsese de circumstanță clanța de alamă.

Se întoarse cu fața spre cei doi gardieni care-l urmăriseră cu consternare și care realizau, în fine, trucajul cu poarta desenată pe bătrânul zid. Cui i-a folosit toată mascarada asta ? se întreba gardienii nedumeriți în timp ce Aga Malek înțelegea târziu, mult prea târziu, că pentru el totul era pierdut. Cu vocea care nu-l mai asculta, gîtit de spaimă și furie, vru să strige ceva spre cei doi paznici, care încă mai țineau puștile la ochi, dar o pocnitură seacă pluti scurt în aerul tulbure al dimi-

neții și M.alek se prăbuși inert în genunchi, apoi se rostogoli pe larba crudă de primăvară.

Cei doi polițiști se priveau aiuriți.

— Tu ai tras ? întrebă cel mai tânăr.

— Am crezut că tu ai tras... Dacă nu

noi, atunci cine ?

De acum nu mai încăpea nici o îndoială pentru poliția libaneză că Aga Malek nu era, cum pretindea, un simplu contrabandist solitar, ci pionul unei vaste și puternice organizații internaționale de traficanți. Datele problemei confirmau încă o dată bănuielele serviciilor specializate în lupta antidrog din Liban și Statele Unite că există undeva, în afara teritoriilor lor naționale, o bandă perfect organizată de traficanți care se ocupă cu transportul drogului din Beirut spre America. Sint transmise din nou note către secretariatul general al O.I.P.C. cu cereri de informații privind activitatea internațională a lui Aga Malek.

Două comunicări, de la B.C.N.-urile din Bolivia și Columbia precizează că Aga Malek a fost văzut în repetate rânduri în compania traficantului de droguri albe José Yapur Cubarek, cunoscut serviciilor antidrog din mai multe state americane.

B.C.N.

din Peru, care este martorul comunicărilor radio dintre B.C.N.-urile interesate de cazul Aga Malek grație stației sale de emisie — recepție își amintește că José Cubarek le-a dat mult de furcă cu câțiva ani în urmă și că acesta mai are de ispășit o pedeapsă de care a scăpat printr-o inexplicabilă evadare. Dosarul Cubarek este răsfoit cu atenție și B.C.N. diin Lima transmite secretariatului general,

cu titlul informativ, faptul că tatăl lui José Cubarek, onorabilul neguțator libanez Nicolas Yapur Mubarek trăiește la Beirut.

Poliția libaneză ia act, cu deosebită prudență, de nota poliției din Lima parvenită prin secretariatul general al O.I.P.C. Motivul e lesne de înțeles : Nicolas Yapur Mubarek a fost numit recent consul general al Libanului în Cuba, la recomandarea expresă a șefului diplomației din cabinetul lui Batista. Cum să pui sub supraveghere o personalitate atât de simandicoasă ?

Comisarul de la brigada antidrog însă își asumă această răspundere și însărcinează doi inspectori să-l supravegheze pe proaspătul consul.

Primul rezultat al filajului discret realizat de cei doi tineri inspectori libanezi l-au spulberat comisarului spaima de un eventual scandal diplomatic care ar fi putut să-i zdruncine cariera : Nicolas Mubarek a fost vizitat foarte des în ultima vreme de un mulatru pe nume Martin Mendez, agent comercial al unei firme din Havana. Martin Mendez — Havana — José Cubarek — Niolas Mubarek, toate acestea rămău într-un fel anume pentru comisarul de la brigada antidrog din Beirut care își continua activitatea într-un mod exemplar : o percheziție în camera de la hotel a lui Martin Mendez unde este găsită o carabină Mauser cu lunetă. Răspunsul O.I.P.C. vine și el : „Martin Mendez, născut în 1916, la Havana, bănuir de atac cu mină armată și contrabandă cu stupefiante. Face parte probabil din banda Cubarek”. La 26 martie 1958, pe aeroportul Khalde din Beirut, Nicolas Yapur Mubarek, însoțit de ambasadorul Cubei în Liban, se pregătește surăzător să urce scările avionului. Mai erau 10 minute pînă la

decolare cînd poliția aeroportului primi un ordin incredibil : „Arestați-l pe domnul consul Nicolas Yapar Mubarek”.

Sînt momente de confuzie, dar ca o vijelie sosește pe aeroport comisarul brigăzii anti-drog din Beyrut care preia personal comanda operației.

— Domnule consul, am motive întemeiate să vă percheziționez bagajul..., i se adresează comisarul, sub privirile uluite ale vameșilor și polițiștilor de pe aeroport.

— Protestez, sînt diplomat !

Ambasadorul lui Batista în Liban încearcă să aplaneze conflictul, dar comisarul brigăzii anti-drog își joacă în continuare cariera și-i smulge fără me-najamente noului consul valiza diplomatică din mină, deschizînd-o în fața tuturor. Stupoarea este de nedescris. În valiza diplomatică se aflau 10 săculețe cu praf alb : morfină bază. Prăbușirea gangului Cubarek a fost urmată, la scurtă vreme, de prăbușirea regimului dictatorial al lui Batista. Încă din primăvara anului 1958, în provinciile Oriente, Camagucy, Las Villas, luptau trupele revoluționare conduse de Fidel Castro. Ofensiva începută în munții Siera Maestra avansase vertiginos. La 1 ianuarie 1959, Batista era izgonit de la putere de marele val revoluționar. Cabaretul „Paradise” și secta Vodou de la subsol — pe scheletul cărora ar fi renăscut de bună seamă gangul Cubarek după executarea pedepselor membrilor săi (condamnați, de altfel, cu multă clementă) au fost măturate și ele de valul de sănătate morală adus de noul regim democratic. Rețeaua Vodou, pusă la punct cu atîta migală de José Cubarek, „baronul simbătă”, s-a destrămat, iar planurile de evadare ale acestuia nu s-au mai realizat. Extrădat

În Peru, José Cubarek și-a plătit vechea poliță față de tribunalul din Lima, după care a părăsit continentul american, stabilindu-se la Roma.

A schimbat el oare pe pământul italian năravurile Vodui, cu cele ale mafiei ?

Deocamdată, secretariatul general al O.I.P.C. nu are nici o informație cu privire la „don José” — deși poliția italiană îl ține sub o strictă observație.

Filiera macului

O limuzină *Ford Impala* de culoarea măslinelor verzi, una din acele „la belle americaine”, fabricate în serie peste ocean, dar care fac deliciul burgheziei europene, se strecura, cu agilitatea unui animal de junglă, prin infernul rutier al podului Galata din Istanbul. Pe bancheta din spate se aflau doi bărbați transpirați și prăfuiți, așa cum sînt cei abia sosiți după o lungă călătorie cu trenul. Pe ușile din spate ale limuzinei era pictată o emblemă comercială atestînd că vehiculul aparține lui Hatatoglu Mehmet, „en-gros și import-export”. „Frumoasa americană” era turismul cu care patronul firmei își primea și expedia voiajorii comerciali, care călătoreau în lumea largă, cumpărînd orice se putea cumpăra ieftin și vinzînd superbele covoare orientale, țesute în golful Smirna.

Cei doi bărbați scunzi și îndesați, de pe bancheta din spate, aveau înfățișarea tipică a unor meridionali, oameni ai levantului din cap și până în picioare, negustori abili, născuți pentru a duce la prosperitate orice firmă comercială. Șoferul, un turc slab și taciturn, le luase bagajele, după un salut scurt, apoi, îi condusesese spre Fordul Impala, parcat

În apropiere, făcându-le un semn discret spre minusculul „Fiat 600”, unde doi vlăgani mustăcioși, avînd fie înfățișarea unor gangsteri, fie a unor polițiști, păreau cufundați într-o vie dispută. „Fiatul 600” cu cei doi vlăgani la bord a urcat pe ferry-boatul ce faoe legătura între Haydarpaşa şi Scutari, așezîndu-se, fără nici o jenă, în spatele Fordului Inipala. Cele două mașini trecură curînd pe lîngă moscheea Suleymaniye, părăsînd cartierul marelui bazar. Abia atunci Fordul Impala porni decis pe o arteră mai puţin aglomerată, îndreptîndu-se către vechiul cartier comercial şi cosmopolit Pera — cunoscut în egală măsură sub numele Beyoglu — intrînd în cele din urmă în Galatasaray Taksim, o imensă aglomerare de magazine de mode, prăvălii, cu stămburi, covoare, haine de piele şi orice alt obiect de îmbrăcăminte imaginabil. Ținîndu-se scai după cei doi voiajori comerciali ai firmei *Hataloglu*, Fiatul încetini viteza. De fapt, către Galatasaray Taksim se îndreptau cei doi italieni scunzi şi corpolenţi al căror ocol printr-un Istanbul aglomerat de vehicule părea de neînțeles. Fordul Impala de culoarea măslinilor verzi opri în fața unei clădiri modeme, ocupată, după cum o atestau plăcuțele cu embleme comerciale, de o duzină de firme de import sau export.

Fiatul opri și el, ceva mai departe, ascuns în spatele unui camion, iar cei doi mustăcioși își reîncepură disputa, privind însă mereu în direcția lupoasei americane. După aproape o oră, cei doi italieni; însoțiți de turcul slab și taciturn porniră, din nou, prin Istanbul. Timp de o oră și jumătate, Fordul Impala plimbă Fiatul peste toate cele șapte coline care alcătuiesc Istanbulul, trecînd atît prin

cartierele dubioase, unde se opri de două ori, cît și prin Scutari, cartierul vilelor elegante sau prin Eyüp, cartierul rezidențial. Cei doi vlăjgani mustăcioși păreau nemulțumiți de plimbarea aceea și se arătară tare fericiți cînd filajul fu preluat de un Austin portocaliu, ocupat de alți doi vlăjgani mustăcioși, care, ca o culme, păreau a avea și ei ceva de împărțit, căci vorbeau tot timpul cu glas ridicat.

După aproape patru ore și jumătate, Fordul Impala opri în fața aeroportului din Istanbul.

Cei doi voiajori ai firmei *Hatatoglu* se îndreptară grăbiți către punctul de control vamal și polițienesc în timp ce unul dintre cei doi vlăjgani cu mustăți se îndrepta către biroul comisarului aeroportului.

Pe pistă, un imens „Douglas D.C. 8” își încărca pîntecile cu cîteva duzini de pasageri, printre care puteau fi recunoscuți și cei doi tipi din levant și care păreau foarte fericiți că peregrinările automobilistice luaseră sfîrșit. Purtau fiecare cîte o geantă mare din piele neagră, amîndouă de același model, deosebindu-se numai prin etichetele care purtau numele proprietarilor lor : Severino Mário și Pirino Francesco.

În difuzoarele aeroportului se auzea vocea crainicej care anunța cursa „SK 973”, pe ruta Roma- Zürich-Paris. După o scurtă pauză, se auzi din nou vocea crainicej :

— Domnii Severino Mário și Pirino Francesco sînt rugați să treacă la punctul de control vamal.

Ridicînd cu indiferență din umeri, cei doi oameni din levant porniră spre punctul de control vamal, pe unde, de altfel, mai trecuseră o dată,

fără nici un fel de impediment. Cei doi mustăcioși, care realizaseră ultimul schimb din filaj îi flancară strîns, umăr la umăr.

— Mergeți spre birourile vămii, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat... E clar ? Și nici o mișcare în plus... — îi sfătui unul din cei doi inspectori ai brigăzii antidrog din Istanbul.

Cei doi se supuseră cu o cuminenție ironică, ur- mîndu-i zîmbitori pe zeloșii inspectori.

— Domnilor, — li se adresă șeful vămii — sîn- teți rugați să prezentați încă o dată la control bagajele dumneavoastră... inclusiv gențile de mînă.

Fură controlate mai întîi cele două genți de piele neagră. În afară de hîrtii, dosare, instrumente de scris, parafe, cîteva reviste ilustrate sau romane polițiste, vameșii nu găsiră nimic.

— Vă rog să deschideți valizele, li se adresă ceva mai politicos șeful vămii, neplăcut impresionat de rezultatul negativ al controlului.

Vameșii controlară valizele, luînd la rînd obiect cu obiect. Urmă controlul corporal. Cei doi voiajori comerciali fură dezbrăcați pînă la piele. Nici un rezultat.

— Să fie controlate din nou valizele... — ceru unul din inspectorii brigăzii anti-drog.

Un tehnician apucă o valiză și înoepe să-i controleze pereții. O strălucire de bucurie îi apărî în ochi, în timp ce ciocănea au degetele în cartonul rigid.

— Valiza asta are fund dublu... Tehnicianul apucă în mînă a doua valiză, o pipăi, o ciocăni și declară sigur pe opinia sa — ambele valize au fund dublu...

Şeful vămii îi privi triumfător pe cei doi italieni care nu păreau intimidaţi de diagnosticul specialistului. Înarmat cu o şurubelniţă, tehnicianul tatonă încheieturile valizei, în căutarea unui sistem secret de deschidere.

— Îmi permiteţi ? i se adresează cu o politete ironică Severino Mário tehnicianului, care îl privea cu o mirare neascunsă. În toată cariera sa, nu mai în- tîlnise contrabandişti atît de calma şi politicoşi. Domnul Severino ridică valiza, execută cîteva mişcări şi capacul ascunzătorii sări, descoperind lăcaşul secret dintre cei doi pereţi falşi. Aceeaşi operaţie o execută şi cu valiza prietenului său. În faţa vameşilor, fundurile duble ale valizelor îşi etalară conţinutul : rufe murdare !

— De ce ţineţi lenjeria murdară acolo ? întrebă inspectorul cu mustaţă.

— E interzis ? întrebă obraznic Francesco. Există vreo lege oare reglementează locul în care trebuie ţinute rufe murdare ?

— Domnilor, începu mai abil, cu o perfectă politete în glas, Severino Mário — cred că e vorba de o neînţelegere... M-aţi întreat de ce ţin rufe murdare între pereţii dubli ai valizei... Ei bine, am să vă răspund cu toată sinceritatea... — Mário luă un ciorap murdar, strîmbă nasul cu dezgust şi-l întrebă pe vameş :

— Doriţi să-l mirosiţi ? Nu ? Ei bine, domnilor, ştiţi probabil şi dumneavoastră că rufe murdare au un miros greu şi le pot îmbiba pe cele curate cu cele mai neplăcute izuri... Sîntem voiajori comerciali... Călătorim mult... Lenjeria se murdăreşte... Ducem rufe murdare acasă, la neveste şi le spălăm în familie...

— Domnilor, încep stînjeneț șeful vămii, vă cer scuze pentru acest control neobișnuit, dar, probabil, știți și dumneavoastră că aceasta ne este meseria... A fost o chestiune de rutină... Un control prin sondaj... încă o dată, mii de scuze...

În timpul acesta, Fordul Impala de culoarea măslinelor verzi, condus de un șofer turc taciturn oprea pentru a doua oară în ziua aceea la gara Haydarpaşa, unde primea, din mîndle unui feroviar libanez, o ladă conținînd halva din susan, dacă e să ne luăm după eticheta aplicată pe capac. Numai că fiecare cutie cu susan avea fund dublu de tablă cositorită, iar în încăperea secretă se aflau grăunțe negre de opium. Halvaua, retopită, era turnată deasupra capacului adăugat și astfel se făcea ca fiecare kilogram de halva ajungea la frumoasa sumă de 10 000 dolari. Opiul brut, extras din macii micilor emirate arabe, lua drumul laboratorului secret al lui Hattatoglu, unde era transformat în praf alb de morfină bază. În spatele Fordului nu se mai afla de astă dată nici Fiatul 600 și nici Austinul portocaliu... jocurile fuseseră făcute !...

...în fața unei uriașe hărți a Statelor Unite, doi bărbați priveau punctele marcate cu cartonașe albe. Erau localitățile sau zonele prin care F.B.I.-ul și biroul de luptă împotriva narcoticelor știau că se scurg drogurile opiacee în S.U.A. Unul din cei doi, mai în vîrstă, pe nume Charles Siragusa* părea nedecis, în timp ce colegul său, mult mai tînăr, era hotărît să-și susțină punctul de vedere.

* Vezi episodul „Siragusa contra Lucky Luciano”.

— Este singura soluție, patroane... Iar riscul... ei bine, cine nu știe că riscul e meseria noastră ?

— În fine... — consimți Siracusa — sînt de acord... cu o condiție... să-mi promiți că te retragi din combinație la cea mai mică bănuială că ești suspectat.- în ceea ce privește acoperirea dumitale...

— Patron..., știți mai bine decît mine că o asemenea acoperire, într-o misiune de infiltrare în gangul de traficanți e ca pisica purtând clopoței...

— O.K., băiete... îți doresc multă șansă...

...Pe aeroportul *Fiumicino* din Roma tocmai aterizase un imens *Boeing jet* și, diin pîntecele său de balenă, se revărsau cei peste o sută de pasageri o seseau din Istambul și Beirut. La punctul vamal, exigenții vameși italieni nu păreau a fi atît de „furioși” pe cît le este renumele. Cînd însă, în fața mesei de control, se opriră doi cetățeni elvețieni, Kaiser Otto și Herman Iosif, vameșii își reamintiră brusc că meseria le cere să-și bage nasurile cît mai adînc în bagajele călătorilor.

— Aveți ceva de declarat ? îi întrebă șeful vămii.

— Nu cred... — le răspunse politicos Kaiser Otto — dar, dumneavoastră vă veți putea da seama mai bine dacă bagajele noastre sînt sau nu în ordine. Fără să fie rugat, Kaiser Otto își desfăcu repede valiza, urmat cu rapiditate și de însoțitorul său, Herman Iosif. Vameșii inventariară cu minuție bagajele. Fiecare cutiuță și flacon cu cosmetice fu scuturat, mirosit, pipăit, ciocănit, ascultat. Nimic suspect, totul părea a fi în ordine. Graba cu oare se

oferiseră controlului cei doi elvețieni, indicați poliției aeroportului de B.C.N. Italian drept cunoscuți traficanți de droguri, ou fișă la Interpol, recidiviști condamnați, unul de două și celălalt de trei ori, precum și insistența lor de a fi căutați până la piele, li se părea suspectă vameșilor. Un scurt control asupra pereților valizelor și fu descoperit fundul dublu. Un tehnician le deschise repede, sub privirile vinovate ale celor doi elvețieni oare mormăiau oeva neînțeleș, privind în jur, parcă în căutarea unei soluții salvatoare.

Cele două funduri duble de valiză erau de acum desfăcute, iar cei aflați de față constatau că în ele se aflau depozitate teacuri de reviste ou imagini deochiate.

Vameșii italieni le răsfoiau cu interes, mimind o falsă pudoare, în timp oe Kaiser Otto le explica :

— Sper că ne înțelegeți... Avem copii... Vă imaginați ce s-ar întâmpla dacă fiii și fiicele noastre ar găsi și ar răsfoi asemenea drăcovenii...

În după amiaza aceleiași zile, Kaiser Otto și Herman Iosif îi făceau o vizită domnului Gamba Luciano, la locuința acestuia, situată pe Via Lucullo, vizavi de garajele „Hertz” cu autoturisme de închiriat.

Unul din mecanicii garajelor Hertz părea să le poarte un mare interes căci, pe furis, folosind o cameră miniaturală, îi fotografie tocmai în clipa cînd sunau în fața porții de fier forjat a vilei Gamba...

...Tinărul locotenent de la F.B.I. își privi cu nervozitate ceasul brățară. Era aproape trei și pînă la apariția zorilor nu mai era mult. Incepea să regrete aventura în care se virise, în pofida

obiectiilor formulate de șeful său, Charles Siragusa. Dar era atât de dornic să se remarcă cu ceva neobișnuit, să-i smulgă marelui și infailibilului Siragusa un tipăt de admirație, încât ar fi sărit și în foc. Se afla la intersecția a doua a străzii dosnice și totuși foarte apropiate de Broadway, de care îl despărteau câțiva coloși de fier și beton, care astupau cerul asemenea unor masive muntoase. Începu să plouă ușor, iar broboanele de apă se adunau pe parbrizul automobilului.

Trecuseră aproape două săptămâni de când intrase în cercul traficantilor de droguri din Greenwich Village și își văzuse speranțele împlinite. Reușise să intre în legătură cu un traficant de anvergură și așa cum se înțelesese cu omul de încredere al acestuia, întâlnirea urma să aibă loc la orele două și jumătate. Preoaut, personajul în cauză nu apăruse pînă atunci în fața ochilor tinărului locotenent al F.B.I.-ului, schimbînd cu acesta mesaje sau prin intermediul unui om de legătură, fie telefonic. Omul avea o voce ciudată și avea un accent prea controlat pentru a fi american autentic. Deși trecuse de două jumătate, omul încă nu sosise și tinărul locotenent înoerca să recapituleze fazele infiltrării sale printre traficanți. Totul decursese normal, rezistase la provocările acestora, luase parte la o acțiune de pedepsire a unor revînzători oare încălcaseră zonele delimitate prin înțelegerea șefilor de bande. Charles Siragusa nu știa însă că în noaptea aceea tinărul locotenent purta asupra sa într-un medalion prins la gît, un microradioemîțător. Pe lîngă acest minuscul dar prețios obiect, cei de la sectorul special îi montaseră în farul drept o cameră cinematografică cu peliculă îngustă, ale cărei imagini se succedau cu frecvența de un cadru pe

secundă. Se realizau astfel excelente fotografii, camera luorind automat ori de câte ori șoferul schimba faza scurtă de trei ori scurt și o dată lung. Ploaia se întetea, tipul nu venea, iar răbdarea tinărului ofițer de poliție începea să treacă prin momente de tensiune. Și deodată, din față, se apropie în viteză un automobil cu farurile aprinse. Automobilul încetini, se opri la câțiva metri în fața tinărului polițist și semnaliză cu faza mare de trei ori scurt și o dată lung. Era semnalul convenit. Tinărul ofițer de poliție repetă semnalul, punând astfel în funcțiune camera de filmare disimulată în far. Tinărul polițist Cobori din mașină, apropiindu-se de turismul necunoscutului care continua să rămână la volan. Totul decurgea după înțelegerea stabilită anterior.

— Dumneata ești, deci, tipul care vrea să se îmbogățească cumpărând și vinzând prafuri... Câtă marfă îți trebuie ?

— Oricâtă... Pentru început, să zicem cinci kilograme...

Necunoscutul chicoti.

— Te grăbești să faci avere... Știi cât costă kilogramul ?

— Da... mi s-a spus... un milion jumătate...

Plătibil în numerar...

— La câteva sute de metri de locul acestei întâlniri confidentiale, o limuzină neagră oprise aproape în același timp cu traficanțul. Cel de la volan privea plictisit cerul întunecat din care ploaia începuse să curgă cu înverșunare în timp ce însoțitorul său se distra minuiind butonul unui emițător-reoeptor portativ. Din difuzorul micului

aparăt se auzea distinct conversația purtată de cei doi viitori parteneri de afaceri.

— Ei drăcie, — cel ce asculta vocile din talkie- walkie era teribil de speriat.

— Ce s-a întâmplat ? îl întrebă cu indiferență omul de la volan. O fi uitat Edie aparatul deschis pe emisie sau l-a pus special să meargă... să ne țină la curent cu ce se petrece acolo...

Omul cu aparatul nu păru liniștit de explicația primită. Roti butonul de volum și vocile crescuseră în intensitate.

— Dă-l dracului mai încet... îmi spargi urechile...

Omul cu emițătorul-receptor în mină părea însă edificat.

— Ascultă, bătrîne, oe ți se pare ciudat în recepția asta ?

Șoferul ascultă cu atenție apoi țipă, cuprins da neliște :

— Vocea tipului se aude mai tare decât a lui Edie... Dacă mergea aparatul acestuia trebuia să fie invers...

— Vezi dacă îți pui meningele la lucru ? Și nu mai auzi altceva ?

— Ba da... parcă ar fi bătăile unei inimi... să fiu al dracului dacă șmecherul ăla nu și-a prins un emițător la gât !

— Îmi pare rău pentru Edie... a fost un bun, agent dar l-au tras în piept ăștia de la poliție...

— De ce spui „a fost” ? Nu cumva ?

— Ba da, bătrîne... Edie e filat... Asta înseamnă că F.B.I.-ul e cu ochii pe el. Dacă-l prind, s-a zis cu noi...

— Păcat de Edie, spuse cel de la volan care pomi motorul apoi accelera puternic în direcția celor două turisme oprite, cu luminile în poziție de staționare. — Știi ce — continuă el cu oarecare părere de rău — zău că Edie ăsta îmi era simpatic...

În difuzorul radio-receptorului de la postul de ascultare al F. B. I.-ului dialogului purtat de cei doi parteneri de afaceri i s-a adăugat apoi zgomotul ascuțit al unui automobil care se apropia în viteză. S-au mai auzit două lungi rafale de pistol-mitralieră și exploziile puternice de grenade care pulverizau și incendiau autoturismul lui Edie, pentru ca să nu mai poată fi identificat vehiculul și proprietarul său. Reverberațiilor exploziilor le-au urmat bătăile slabe, neregulate, tot mai rare și tot mai încete ale inimii tinărului locotenent de la F.B.I. care murea la câțiva pași de vehiculul ce ardea...

...La secția „S”, secția stupefiantă de la Interpol dosarul acestei noi afaceri de narcotice începea să prindă contur. Grație clișeele descoperite de F.B.I. în aparatul de filmat disimulat în farul drept al automobilului tinărului locotenent a putut fi determinată identitatea lui Edie : Edward Moore, cetățean britanic, comis voiajor specializat în comerțul cu textile și confecții. Nici una din faimoasele fișe „S”, în care traficanții de stupefiantă sînt cartelați după 117 caracteristici personale și repartizați pe 17 grupe nu conținea date referitoare la activitatea comis-voiajorului britanic. Trecutul său era curat ca lacrima. În afara cunoscutelor sale călătorii în S.U.A., poliția britanică a stabilit că frecvența cea mai mare a deplasărilor peste hotare ale lui Edward Moore o deținea Elveția. Așadar, o comunicare către B.C.N.

din Berna care era rugat să stabilească legăturile acestuia cu traficanții locali. Ceea ce a urmat pentru poliția elvețiană a fost rutina, truda câinească a polițistului subaltern care trebuie să umble din stradă în stradă, din hotel, în hotel, pentru a întreba de sute de ori pe zi arătând o fotografie : „cunoașteți această persoană ?”

După o săptămână plicticoasă, portarul unui hotel a răspuns afirmativ :

— De bună seamă că îl cunosc pe domnul Moore... Este clientul nostru... textile și confecții din Liverpool...

Cercetările continuă și astfel se ajunge la o nouă pistă : Edward Moore trata afaceri importante cu un oarecare Schlagen Hans, comerciant de pe Lugerstrasse din Zürich. Alte plicticoase operațiuni de rutină polițienească îi răsplătită însă pe cei de la comisariatul din Zürich cu cea mai senzațională și neașteptată descoperire : Schlagen Hans era foarte des vizitat de Kaiser Otto și Herman Iosdf ! Cei doi tipi descoperiți pe aeroportul din Roma cu valize având fundul dublu dar care nu adăpostea nimic compromițător din punct de vedere juridic.

Fu lansată o comunicare pentru urmărire și trimitere de informații cu privire la Kaiser Otto și Herman Iosdf. De la Ankara și Roma B.C.N-urile turc și italian comunică faptul că cei doi voiajori comerciali fac afaceri cu firmele Gamba (produse farmaceutice) și Hatatoglu (covoare orientale etc. etc.).

Dintr-o dată, câteva puncte, până atunci disparate sînt unite într-un patruleter de evidențiază un sinuos drum al drogului din Orientul apropiat spre Statele Unite, cel mai mare

consumator de stupefiante din lume : Istanbul (Hatatoglu) — Roma (Gamba) — Zürich (Schlagen) — New-York. În interiorul acestui patruleter, mișunau presupușii agenți transportori Kaiser Otto, Herman Iosif, Severino Mário, Pirino Francesco — dar care, din păcate, în ciuda controalelor efectuate, n-au fost niciodată prinși cu droguri asupra lor. Poate că Edward Moore o făcuse, dar acesta murise nu de mult în automobilul închiriat la New-York. Polițiile din Turcia, Italia, Elveția începură o atentă operație de supraveghere a celor trei colțuri europene ale patruleterului drogului dar nimic nu mai fu descoperit. Severino Mario și Pirino Francesco călătoreau în continuare cu trenul prin emiratele arabe, soseau la Istanbul, în aceeași gară Haydarpaşa, îi plimbau în lungi călătorii turistice pe agenții de poliție, care-i foliau, în orașul de pe malurile Bosforului, dar toate controalele fură, invariabil, negative. La fel se petreceau lucrurile cu Kaiser Otto și Heranan Iosif, care păreau să-și fi adunat la domiciliu o voluminoasă colecție de publicații pornografice. Polițiile din Turcia, Italia, Elveția hotărâră de comun acord și prin intermediul secretariatului general al Interpolului să supravegheze conturile bancare ale fiecăruia din stâlpii triumfului european : Hatatoglu (Istanbul), Gamba (Roma), Schagen, (Zürich).

Prima veste veni de la Zürich prin B.C.N. elvețian care anunța că a fost depusă la o bancă în contul lui Hatatoglu o sumă de 300 000 franci elvețieni. Urmă alertă la Istanbul, Roma, Zürich. O sumă atât de mare depusă la o bancă nu putea însemna decât iminența unui transport de marfă. După eșecul controalelor pe aeroporturile din Istanbul, Roma, mai apoi la Zürich, polițiile turcă,

italiană și elvețiană nu mai știau ce să creadă. Din rutină, au fost supravegheați în continuare Pirino, Severino, Kaiser și Herman cu toate că rezultatul era cunoscut dinainte. Polițiștii înțelegeau că problema trebuia abordată cu totul altfel, că lucrul trebuia luat de la capăt. Odată verificată calea aeriană, mai rămăneau drumurile terestre : căile ferate, automobilele. Polițiile feroviare și rutiere europene fură alertate, fiecare automobil circulând între orient și occident fu minuțios controlat, vagoanele căilor ferate la fel, bagajele călătorilor. Se continua însă aceeași bătaie a pasului pe loc.

Falajul se extindea asupra întregului personal al firmelor Hatatoglu și Gamba, apoi asupra tuturor membrilor de familie ai angajaților celor două firme suspectate.

Și iată că încăpățănarea polițiștilor începe să se materializeze într-un fir cu totul nou și neașteptat. Soția lui Berti Francesco, chimistul principal al laboratoarelor Gamba, era o pasionată a navigației pe mici ambarcațiuni cu pinze. Frumoasa Laura Berti participa adeseori la concursurile cu veliere desfășurate în bazinul Mediteranei sau al mării Adriatice, călătorind foarte des prin insulele grecești, pe coastele Bosforului, trăind mai mult între cer și apele mării decât între pereții* căminului conjugal. Biroul național central-italian comunică această constatare colegilor de la B.C.N. turc, pe care călătoriile nautice ale doamnei Berti îi îndemnară să verifice dacă nu cumva și doamna Hatatoglu are pasiuni turistice. Rezultatul : doamna Hatatoglu era posesoarea unui cochet iaht, la bordul căruia făcea lungi și plăcute croaziere de-a lungul coastelor grecești și dalmate. Ca urmare, fură alertate birourile naționale

centrale grec și iugoslav. În numai câteva ore, biroul național iugoslav transmise celor interesați că iahtul „Ga-lata” aparținând doamnei Hatatoglu se afla ancorat de câteva zile în portul turistic din Split, unde, de asemenea, Laura Berti se afla prezentă cu un cuter înscris la concursul anual de veliere.

Căpitanul Iovanovici de la B.C.N. iugoslav, un pasionat al sporturilor nautice primi misiunea de a lămuri „coincidența” acestei duble escale în portul Split, fiind înscris pe lista concurenților la regata ce urma să se dispute în zilele următoare.

Participanții la întrecerea sportivă erau cazați în luxosul hotel „Marjan”, situat pe bulevardul „Obala Jugoziavenske nar Armije”, unul din locurile cele mai plăcute pentru promenadă ale Splitului, o lungă cale străjuită de palmieri și tamarini, urmărind limitele albastre ale golfului Gnadska Suka. Căpitanul Iovanovici, amestecat în hotel printre concurenții regatei, urmări, timp de trei zile, activitatea celor două suspecte. Primele două zile nu aduseră nimic nou. Abia a treia zi de insistență îl răsplăti pe căpitan. Doamna Fatme Hatatoglu își plimbă mai întâi plictisul pe străzile însoarte ale Splitului, vizitând apoi cu stăruință palatul împăratului roman Diocle- țian construit între secolele trei și patru, un edificiu de o măreție arhitectonică unică. Mai bine de două ore, căpitanul rămase pe urmele soției negustorului din Istanbul între zidurile groase, nealterate de vreme, ale vechiului palat, un adevărat oraș medieval, în care și azi își duc viața aproape o mie de familii și în cuprinsul căruia se află magazine, restaurante, cafenele, ba și o sală de cinematograf. Fatme Hatatoglu rămase ceva mai mult în fața mausoleului lui Dioclețian, adăpostind actualmente o ca-

tedrală, iar căpitanul avu impresia că distinsa doamnă aștepta pe cineva și că întârzierea necunoscutului sau necunoscutei o indispucea. își arunca din când în când privirile asupra ghidului turistic, cumpărat la „Porta argentea”, oomparînd fotografiile în detaliu ale prospectului cu imaginea reală a cornișei superioare, ornată cu frize decorative ce dezvăluie caracterul funerar al momentului și printre care atrag atenția cele două medalioane purtînd efigia împăratului Dioclețian și a soției acestuia, Prisca. Și iată că pe partea septentrională a palatului, pe „Porta aurea”, își făcu apariția Laura Berti. Frumoasa italiancă trecu pe lîngă zidurile vechiului mausoleu, îndreptîndu-se spre templul lui Jupiter. Pe obrazul doamnei Fatme Hatatoglu apăru pentru o clipă o expresie de ușurare. Porni cu pași înoeți pe urmele Laurei Berti, oprindu-se la un metru urna de cealaltă în fața templului lui Jupiter. După cîteva momente, oieie două femei porniră împreună spre intrarea în templu trecînd poarta bogat ornamentată și oprindu-se sub bolta divizată în căsuțe, ornată cu motive florale stilizate și capete fantastice. Aici, în acest decor dintr-o altă lume, cele două femei schimbară cîteva cuvinte rămase neuzite căpitanului Iovanovici, aflat mult prea departe pentru a surprinde conținutul conversației. Și așa însă era suficient pentru a înțelege că cele două femei jucau un anume rol în traficul de narcotice. Veni și ziua concursului. Micul port pentru yah- ting „Laibod” aflat la ieșirea din dreapta a incintei portuare trăia momentele febrile ale întrecerii. La bordul velierului său, căpitanul Iovanovici fu mai atent la manevrele Laurei Berti decît la propriile sale manevre, astfel încît se situă

pe unul din locurile din spatele clasamentului. Nu viteza remarcabilă, cu care micul iaht al Laurei Berti l-a privat de un loc mai bun în întrecere îl necăjea, ci faptul că, după atâtea zile, încă nu reușise să stabilească, cu exactitate, locul celor două femei în angrenajul complicat al filierei macului în drumul său din emiratele Asiei Mici spre marele consumator care este America. Nu renunță însă la supravegherea atentă asupra celor două suspecte, sarcină ușurată de faptul că toți cei implicați în această poveste locuiau în hotelul „Marjan”. La început nu-l frapă faptul că Laura Berti a găsit de cuviință, a doua zi după regată, să-și mute micul iaht din locul destinat concurenților în zona unde se află acostate ambarcațiunile de plăcere aflate în trecere prin Split. Ceea ce-l lămurise oarecum fu coincidența că yahturile celor două suspecte erau de-aom învecinate, legănîndu-se unul lîngă celălalt sub valurile moi ale Adria- ticei. Dacă era cumva vorba de un transfer de drog între cele două ambarcațiuni, apoi nu se poate găsi o soluție mai bună. Veni și ziua plecării Laurei Berti. Preveniți de căpitanul Iovanovici, vameșii executară un control exemplar în interiorul iahtului Laurei Berti, sub privirile amuzate și ironice ale frumoasei italiene. Rezultatul fu negativ, deși atenției vameșilor nu le scăpă nici măcar micile flacoane cu produse cosmetice din cabina yahtului. La provă, Laura Berti le făcu un semn amical vameșilor, care, jenați, îl blestemau în gînd pe insistențul căpitan care îi determinase să se poarte atît de riguros față de o doamnă atît de distinsă. Căpitanul Iovanovici nu mai știa ce să creadă. Cățărat pe o stîncă a grădinii Sustjepati, în apropierea farului de larg al portului, urmărea cu

binoclul manevrele Laurei Berti la bordul yahtului său. Vântul, fără a fi puternic, era cum nu se putea mai favorabil unei croziere de larg. Cu toate acestea, Laura Berti preferă să-și conducă ambarcațiunea de-a lungul țărmului, strecurându-se printre insulițele ce îmbracă malurile Adriaticei. Ceva i se părea ciudat în atitudinea reținută a italiencii pe care o cunoscuse în timpul regatei ca pe o curajoasă navigatoare. Urmări cu atenție câteva manevre elementare ale vellerului și fu mirat să constate cât de fragilă devenise stabilitatea iahtului, care oscila capricios, punând deseori în dificultate pilotul. Și atunci căpitanul Iovanovici înțelese totul. Străbătu în fugă grădina, urcă grăbit în automobilul care-l aștepta, se îndreptă către sediul poliției unde pătrunse în trombă.

— Cheamă Biroul național central italian — i se adresă el ofițerului de serviciu.

Pe cheiul portului turistic din Triest doi comisari de poliție, dintre care unul abia sosit de la Roma, pînneau orizontul senin al acelei frumoase zile de vară. Vameșii ședeau alături, comentînd îngîndu- rați instabilitatea guvernamentală prin care trecea de cîteva luni Italia și aducea mari prejudicii situației economice și așa precare.

Vellerul Laurei Berti se îndrepta către locul său obișnuit de ancorare. La provă, silueta zveltă a frumoasei navigatoare se decupa pe orizontul albastru, alcătuiind un tablou pașnic, aproape idilic.

— Doamna Laura Berti ? o întreabă comisarul roman chiar în clipa în care navigatoarea solitară puse piciorul pe chei.

— Vă cunosc de undeva, domnule ?
 întrebă ea cu o voce oare nu ascundea o anume
 iritare aristocratică.

— Comisarul Bertaluci de la poliția din
 Roma... Ne cerem iertare pentru deranjul pe care
 sin tem nevoiți să vi-l provocăm dar avem motive
 întemeiate pentru a controla iahtul
 dumneavoastră. Mai înainte de a proceda la
 aceasta, o întrebare : aveți ceva de declarat
 vameșilor ?

— Da, rîse nepăsător Laura Berti, o
 medalie de argint câștigată la regata din Split...
 Doriți s-o vedeți ?

— Nu... Altceva ne interesează pe noi...
 — De pîrlă ?
 — Stupefiant...
 — Domnilor, dumneavoastră vă arde de
 glume iar eu mă grăbesc... îmi permiteți ? Laura
 Berti se întrepă către autoturismul în care o
 aștepta soțul său, Francoesco.

Comisarul din Roma făcu un semn
 vameșilor. Aoeștia se îndreptară spre un vas
 macara și strigară ceva mecanicilor aflați la bord.
 În câteva minute, iahtul Laurei Berti fu prins în
 chingi metalice apoi cu ajutorul unei macarale fu
 ridicat deasupra nivelului Adriatdoei. Laura Berti și
 soțul acesteia priveau consternați și înspăimântați
 scena. Comisarul li se adresa celor doi care nu mai
 aveau puterea să riposteze :

— îmi permiteți ?

Comisarul, însoțit de ajutoarele sale și de
 vameși urcără într-o barcă, visilind sub pânțele
 negricios al velierului, acolo unde contragreutatea
 vasului, o piesă metalică de formă ciudată, atîrna
 învîluită de alge. Contragreutatea fu demontată de

la locul său și adusă la țarm. Francesco Berti, palid, se apropie de comisar și spuse cu voce stinsă :
Perfect... Nu e nevoie să desfaceți pereții contragreutății aici... Aveți tot timpul la comisariat.

Deschisă ca o cutie de conserve cu o foarfecă uriașă, falsa contragreutate se dovedi a fi alcătuită din tablă și umplută cu un praf alb cu miros înțepător. Analizat pe loc, praful se dovedi a fi morfină, aproape 50 kg morfină bază, care urma să fie transformată în laboratoarele lui Gamba în 25 kilograme de heroină pură.

Încăpăținarea ofiterului de poliție sîrb, constatarea acestuia că velierul se legăna instabil sub valurile ușoare ale Adriaticei, toate acestea l-au dus logic la concluzia că iahtul Laurei Berti nu mai era același din ziua regatei. Și aceasta pentru simplul motiv că în timp ce a fost acostat lângă iahtul doamnei Hatatoglu se procedase la un schimb de piese esențiale pentru echilibrul și buna navigare a unui velier : contragreutatea.

Curînd avu loc procesul. După mărturiirile traficantilor reieșea că banda Gamba-Hatatoglu a vin- dut în S.U.A. cantități imense de droguri opiacee. Contrabanda era perfectot organizată. Hatatoglu primea din Liban opiul pe oare îl transforma în morfină bază. Operația cea mai complicată, distilarea în heroină, se executa în laboratoarele „medicale” ale lui Gamba. Transportul Istanbul-Roma era asigurat grație peregrinărilor „turistice” cu iahtul ale celor două distinse doamne. În ceea ce îi privește pe cei patru traficanți de stupefiante cunoscuți la Interpol, aceștia aveau misiunea de a deruta poliția, maseînd printr-un etern du-te-vino aerian

adevărata cale a macului, avînd misiunea de a fi
mereu suspectați, dar niciodată prinși.

Așa s-a încheiat unul
din numeroasele
dosare Interpol. La
reușita acestei
acțiuni și-au spus cu-
vîntul decisiv
colaborarea dintre
birourile naționale
S.U.A., turc, elvețian,
iugoslav și italian,
sub coordonarea
calificată, operativă,

a secretariatului ge-
neral

.C U P R I N S

<i>Cum am ajuns la Interpol.....</i>	<i>5</i>
<i>Les jeux sont jais, rien va plus.....</i>	<i>18</i>
<i>Excelența sa era un expert.....</i>	<i>46</i>
<i>Charles Siragusa contra Lucky Luciano ...</i>	<i>63</i>
<i>CîncL lupul păzește turma.....</i>	<i>91</i>
<i>Camioneta verde.....</i>	<i>111</i>
<i>Cîntecul de lebădă al lui Nicolas Galițin.....</i>	<i>131</i>
<i>Olandezul... supersonic.....</i>	<i>144</i>
<i>Crima din Nord-Expres.....</i>	<i>154</i>
<i>Un dur, numit Mondoloni.....</i>	<i>187</i>
<i>„Baronul Sîmbătă”.....</i>	<i>195</i>
<i>Filiera macului.....</i>	<i>220</i>

Coperta : GHEORGHE
SCUTARU

**** „Farse și capcane”.**

